

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๒๒
๐๙ ส.ค. ๕๐

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

<http://dungtrin.com/dharmaathand/>

เตรียมเสปียงไว้เลี้ยงตัว

น้อยใจแม่มาตลอดชีวิต
เพราะแม่รักพี่สาวมากกว่า กรรม
อะไรทำให้เกิดมาเป็นลูกที่แม่ไม่รัก?

หน้า ๒๐

ไดอารี่หมอดู

คำตอบของคำถาม “ชีวิตนี้
จะมีโอกาสเลี้ยงพ่อแม่หรือไม่”
คืออะไร หาคำตอบได้ในฉบับนี้

หน้า ๒๙

เที่ยววัด

มาเยือนอารมณีย์ ด้วยการอ่านอีเมลล์
พาคณแม่เที่ยววัดพระแก้ว ใน
จดหมายถึงแม่ (วัดพระแก้ว)

หน้า ๓๕

อรรถมะจากพระผู้รู้	๑๒
เตรียมเสปียงไว้เลี้ยงตัว	๒๐
ไดอารี่หมอดู	๒๗
กวีอรรถมะ	๓๓
<ul style="list-style-type: none"> ▶ กลอนสุภาพเนื่องใน "วันแม่" [▶ วีรสตรีในใจลูก ▶ แม่...ผู้ให้ตลอดกาล] ▶ ดอกสร้อยร้อยพกา [▶ ดอกแก้ว ▶ ดอกมะลิ] 	
คำคมชวนคิด	๓๗
สัพเพเหระอรรถมะ	๔๐
<ul style="list-style-type: none"> ▶ แม่ของฉัน ▶ แม่ผู้มีใจใฝ่ในธรรม ▶ แม่...แง่งามของความประทับใจ 	
อรรถมะจากคนสู้กิเลส	๔๗
<ul style="list-style-type: none"> ▶ ถ้าไม่มีแม่...ก็ไม่มีข้าพเจ้าในวันนี้ ▶ รักแม่ ▶ ความรักของผู้ให้คนหนึ่ง 	
ของฝากจากหมอ	๕๔
▶ อิ่มอุ่น จากอกแม่	
แง่คิดจากหนังสือ	๖๐
<ul style="list-style-type: none"> ▶ A.I. — แม่...ที่ขอบฟ้า ▶ เขียน (The mother) — แม่...ทำได้! 	
เรื่องสั้นอิงอรรถมะ	๖๗
<ul style="list-style-type: none"> ▶ มรดกและปรัชญาชีวิตจากแม่ ▶ แม่...ผู้เป็นแบบอย่าง ▶ เวลาที่เหลืออยู่ เวลาที่หายไป 	
เที่ยววัด	๗๕
▶ จดหมายถึงแม่ (วัดพระแก้ว) ตอนที่ ๑	
อรรถมะกับไลฟ์สไตล์	๘๔
▶ ธรรมะฉบับวันแม่จากคุณแม่บัณฑิตา ธีรวงศ์กิจและลูกๆ	

อรรถมะใกล้ตัว

dharma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จุดประกาย: ศรินย์ โมตรีเวช

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว: อลิสา ฉัตรานนท์

อรรถมะจากพระผู้รู้: อนัญญา เรืองมา

เตรียมเสปียงไว้เลี้ยงตัว: อนัญญา เรืองมา

เขียนคนให้เป็นเทวดา: อนัญญา เรืองมา

ไดอารี่หมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

กวีอรรถมะ: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

คำคมชวนคิด: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สัพเพเหระอรรถมะ: ชนินทร์ อารีหนู

อรรถมะจากคนสู้กิเลส: พรราวพรรณราย

มัลลิกะมาลย์ ทองเลี่ยมภาค

ของฝากจากหมอ: พรหม ท้ววงศ์

แง่คิดจากหนังสือ: เกสรา เดิมสินวานิช

นิยาย/เรื่องสั้นอิงอรรถมะ: สุปราณี วอง

เที่ยววัด: เกสรา เดิมสินวานิช

อรรถมะปฏิบัติ: ชนินทร์ อารีหนู

อรรถมะกับไลฟ์สไตล์: ศदानันท์ จารุพูนผล

กองบรรณาธิการ: กนกภราดา กฤษฏารักษ์

กานต์พิทธี รัชพันธุ์ • จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ชนินทร์ อารีหนู • ณัฐชญา บุญมานันท์

ณัฐธิดา ปันนิทานต์ • ณัฐพร สุกุลอุทัยศักดิ์

ปรียาภรณ์ เจริญบุตร • ปิยะมงคล โชติกเสถียร

พรราวพรรณราย มัลลิกะมาลย์ ทองเลี่ยมภาค

พรหมเนตร สมรักษ์ • พิจิตรา ไตรวิชัย

พิทา จารุพูนผล • พีรยสดี อุบลวัตร

มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ • เมธี ตั้งตรงจิตร

เยาวลักษณ์ เกิดปราโมทย์ • วรางคณา บุตรดี

วิมล ดาวรวีภาส • วิมุตติยา นิวาดังบงกช

ศदानันท์ จารุพูนผล • ศศิธร คิวะนันท์ ทากรณ์

ศิราภรณ์ อภิรัฐ • สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

สารินี สาณะเสน • สิทธินันท์ ชนะรัตน์

สุปราณี วอง • อนัญญา เรืองมา

อนัญญา เรืองมา • อมรา ตั้งปริบูรณ์รัตน์

อัจฉนา ผลานวัตร

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ฝ่ายสื่อเสียงอ่านนิตยสาร: อนุสรณ์ ศรีโสภา

ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

ไพลิน ลายสนิทเสิร์กุล • กฤษฏ์ อักษรวงศ์

ฝ่ายสื่อ Word: พีรยสดี อุบลวัตร

ฝ่ายสื่อ PDF: บุญศักดิ์ ธีรวงศ์กิจ

เกียรติภูมิ จารุเสน • จรรยาณี วิสุทธิกุลพานิชย์

โยธิน มรกตอัมพร • วรณรัชช์ ปัญงชวพร

ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้
ในรูปแบบ เสียงอ่าน • Word

สวีสวีค่ะ

ถ้ามีใครถามว่า คุณผู้อ่านยังจำ “รักครั้งแรก” ได้ไหม
ณ ตอนนี้เลย... คุณผู้อ่านนึกถึงหน้าใครผุดขึ้นมาในใจจะ.....? :)

หลายคนคงนึกถึงเพื่อนต่างเพศคนแรกที่ตรึงตราประทับใจสมัยยังรุ่น
ที่เพียงแค่ว่าหรือเธอส่งประกายยิ้ม แล้วมีไมตรีเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้
เราก็อาจยอมเป็นฝ่ายทุ่มเทเวลา ซื่อหาข้าวของ เอาอกเอาใจ ทำโน่นทำนี่ให้ได้สารพัด

แปลกแต่จริง... อาจมีน้อยคนเหลือเกินที่จำอีกความรู้สึกหนึ่งได้

กับคนที่ยอมมอบใจให้เราจนหมดทันทึ่เพียงแค่เห็นเราปรากฏกายเป็นครั้งแรก
โดยไม่คิดตัดสินแม้สักนิดว่า เราจะหน้าตาสะสวยหรือคมเข้มควรคู่แก่การอยู่ข้างกายหรือไม่
คนที่ต่อให้เราโวยวายเอาแต่ใจแค้ไหน ก็พร้อมจะอดตาหลับขับตานอนมาเอาใจปลอบโยน
คนที่จับเรานอนหนุนอยู่ในอ้อมแขน แนบหัวเราข้างหัวใจ แล้วแบ่งปันอาหารจากสายเลือด
พร้อมทั้งสบสายตาเราด้วยความอ่อนโยนและอบอุ่นอยู่อย่างนั้นเนิ่นนาน...

รักครั้งแรก...

จากคนแปลกหน้า ที่ไม่เคยมีใครเข้าใจอย่างแท้จริงว่า
ทำไม ผู้หญิงคนนั้น จึงสามารถทุ่มเทความรักให้เราได้มากมายขนาดนั้น
โดยไม่มีแม้เงื่อนไข โดยไม่ถามหาอะไรจากเราแม้สักนิดเดียว

น้อยคนนัก ที่จะจำความรู้สึกรักครั้งแรกของชีวิตในวัยเยาว์ขนาดนั้นได้
อย่างที่เคยอ่านจากหนังสือเล่มหนึ่งของคุณดังตฤณว่า

อาจด้วยความที่ธรรมชาติมักปกปิดหรือลบเลือนความทรงจำในช่วงต้นวัยของชีวิต
ทำให้เราจำไม่ได้ว่า แม่ตั้งท้องเหนื่อยขนาดไหน คลอดเรามาด้วยความทุกข์สาหัสขนาดไหน
ไม่เคยเห็นว่าใครต้องลุกขึ้นมาดึก ๆ ตื่น ๆ ไม่เห็นว่าใครต้องทำงานแสนเหน็ดแสนเหนื่อย
เพื่อให้ได้มาซึ่งปัจจัยที่จะส่งให้เราได้มีชีวิตที่ดีที่สุด ได้เรียนสูงที่สุด
ได้ของกินของใช้ที่ดีที่สุด เท่าที่กำลังพ่อแม่จะสรรหามาให้ได้

ส่วนใหญ่ จำความกันได้อีกทีก็คือ อยากรู้ได้อะไรก็แค่เอ่ยปากบอกพ่อขอแม่อย่างเคยปาก หันไปรอบตัวอีกที เราก็เห็นแต่ความรักของเพื่อน ความรักของแฟน ความรักของใครต่อใครรอบตัวที่ยอมตามใจ ให้ความสำคัญกับเรา

แล้วเรา... ก็มักจะลืมความเหนื่อยยาก ความเสียสละทุ่มเทอย่างไม่เรียกร้อง ของคนที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของก้อนเนื้อที่มีลมหายใจเต็มตื่น และเป็นตัวของตัวเองอย่างภาคภูมิใจในวันนี้

ที่สำคัญ น้อยคนนักที่จะประจักษ์ว่า การได้เกิดเป็นมนุษย์นั้น เป็นโอกาสที่ดีที่สุด ในสังสารวัฏเพียงใด ไม่ว่าจะเกิดมาเป็นคนยากดีมีเงินเพียงใด แคไหน ความเป็นมนุษย์นี้แหละ คือโอกาสในการใช้อัตภาพอันประเสริฐนี้ “พลิก” ชะตาชีวิตและเส้นทางเดินในสังสารวัฏนี้ได้ทั้งเส้น

เมื่อไม่ตระหนักค่าเช่นนั้น จึงน้อยคนนัก... ที่จะประจักษ์ว่า พ่อแม่ผู้ให้เลือดเนื้อเชื้อไขแห่งความเป็นมนุษย์ มีบุญคุณต่อเรามหาศาลขนาดไหน

มีคนเคยเปรยให้ได้ยินว่า ก็การเลี้ยงลูกมันเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ ที่ต้องรับผิดชอบในฐานะที่คลอดเราออกมาอยู่แล้วมิใช่หรือ?

ก็จริงค่ะ แต่ถ้าการเลี้ยงใครสักคนให้เจริญเติบโตเป็นแค่การทำตาม “หน้าที่” ลองถามตัวเองดูนะคะว่า เราจะเติบโตขึ้นมาเป็นคนบริบูรณ์อย่างทุกวันนี้ได้ไหม

ใน มงคล ๓๘ ประการ ซึ่งเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ว่าด้วยการกระทำสิ่งที่เป็นมงคลแก่ตัวเอง ก็มีอยู่ข้อหนึ่งที่ว่าด้วยการบำรุงบิดามารดา ซึ่งพระพุทธเจ้าท่านก็ได้ตรัสถึงบุญคุณอันยิ่งใหญ่ของบุพการีโดยเปรียบเปรยไว้ดังนี้ค่ะ

ท่านเป็นพระพรหมของลูก คือ นอกจากจะเป็นผู้ให้ชีวิตแก่เราแล้ว ท่านยังมีพรหมวิหาร ๔ คือเมตตา กรุณา มุชิตา อุเบกขา ต่อลูก ๆ
ท่านเป็นเทวดาของลูก คือ ท่านคอยคุ้มครองป้องกันภัยให้แก่ลูก ๆ

ท่านเป็นครูคนแรกของลูก คือ ท่านเป็นผู้สั่งสอนอบรม
ให้ลูกมีความรู้ในสิ่งต่าง ๆ ก่อนใคร

ท่านเป็นพระอรหันต์ของลูก คือ ท่านมีคุณธรรม ๔ ประการ คือ
เป็นผู้มีอุปการคุณ มีพระเดชพระคุณ เป็นนื่อนาบุญของลูก
และเป็นบุคคลที่ควรแก่การคำนับของลูก

(สุตันตปิฎก อังคุตรนิกาย ทิกนิบาตร พรหมสูตร. ๒๐ / ๔๗๐ / ๑๒๖)

ภาพหนึ่งที่ปรากฏและยังคงประทับอยู่ในใจเสมอมาเมื่อพูดถึงผู้ที่มีความกตัญญูต่อมารดา
ก็คือ ความรักของในหลวง... ที่มีต่อองค์สมเด็จพระเจ้า

เคยได้อ่านจากหนังสือเรื่อง “พระมหากษัตริย์ยอดกตัญญู” ค่ะว่า
ในยามที่ในหลวงเสด็จพระราชดำเนินพร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้า

เรามักจะเห็นภาพท่านทรงประคองสมเด็จพระเจ้าเดินไปด้วยตลอดทางจนจินตา
ทั้งที่มีทหาร มีองครักษ์ มีพยาบาล คอยประคองสมเด็จพระเจ้าอยู่แล้ว

แต่ในหลวงกลับทรงรับสั่งว่า “ไม่ต้อง... คนนี้แม่เรา เราประคองเอง”
ตอนเล็ก ๆ แม่หัดประคองให้เราเดิน มีโอกาสตอนนี้ต้องรีบทำ ไม่ต้องอายใคร
พวกเราส่วนใหญ่เวลาออกไปไหน แต่งตัวสวยงาม แต่เวลาเดิน ไม่มีใครประคองแม่
กลัวไม่สง่า กลัวไม่โก้หรู อายที่จะทำ กลายเป็นหน้าที่ของคนรับใช้

และในช่วงปีเศษ ๆ ก่อนที่สมเด็จพระเจ้าจะสวรรคต ทราบไหมคะว่า
ในหลวงท่านเสด็จจากวังสวนจิตรไปวังสระปทุมตอนเย็นแทบจะทุกวัน

ท่านไปทานข้าวกับ “แม่” ของท่านค่ะ...

หนึ่งสัปดาห์มี ๗ วัน ท่านไปทานข้าวกับแม่ของท่าน ๕ วัน
ท่ามกลางพระราชกรณียกิจและโครงการในพระราชดำรินับร้อยนับพัน

ต่อให้ไม่มีเวลาแค่นั้น ท่านก็จะมีเวลาเพื่อไปทานข้าวกับแม่ของท่านสม่ำเสมอไม่เคยขาด
ท่านไป... เพื่อพูดคุย เพื่อดูแลอยู่ข้าง ๆ เพื่อให้ “แม่” ของท่านชุ่มชื่นหัวใจ
ในขณะที่คนส่วนใหญ่มักจะ “ไม่ว่าง” สำหรับแม่ แต่มีเวลาไปทานข้าวกับเพื่อนฝูง

ในการทดแทนคุณของใครก็ตามที่มีพระคุณต่อเรา โดยเฉพาะในระดับที่เรารู้สึกซาบซึ้งเป็นหนี้บุญคุณยิ่งใหญ่ นั่นคือ การใช้นี้บุญคุณที่ดีที่สุด ก็คือ การให้ความสุขแก่คนผู้นั้น โดยที่อะไรก็ตามที่ทำแล้วรู้ว่าเขาจะเป็นสุข จงทำให้มาก และทำเท่าที่โอกาสจะอำนวย อย่ากะเกณฑ์ว่าทำเท่านั้นเท่านั้นจึงทดแทนได้แล้ว อย่าประมาณเลยว่าชดใช้แค่นั้นแค่นี้แล้วจะพอ

และความสุขนั้น ก็ไม่จำเป็นต้องแลกมาด้วยการทุ่มเทเงินทองเกินกำลังเลยนะคะ ความสุข... อาจเกิดขึ้นได้จากเพียงสิ่งเล็กน้อยที่เรียบง่ายเหลือเกิน เหมือนอย่างที่ท่านหลวงของเราท่านมีต่อสมเด็จพระเจ้าหรือ “แม่” ของท่านเสมอมา นั่นเองคะ แล้วเรา... รู้จักรินความสุขให้แม่ของเราแล้วหรือยังคะ

การคิดเลี้ยงดูแม่ของเราให้สุขกายสบายใจนั้น เป็นสิ่งที่ควรกระทำเพื่อทดแทนคุณท่านอย่างยิ่งโดยไม่ต้องสงสัยแน่นอนนะคะ แต่ทราบไหมคะว่า นั่นอาจถือได้ว่าเป็นการตอบแทนท่านได้เพียง “ครึ่งเดียว” เท่านั้น เมื่อเทียบกับบุญคุณของท่านทั้งหมดที่ท่านได้ “ให้” เรามาทั้งชีวิต

ทราบจนกระทั่งตัวเองได้มารู้จักพุทธศาสนานี้ละค่ะ จึงได้เข้าใจว่า ยังมีวิธีการตอบแทนที่ประเสริฐล้ำยิ่งกว่าวิธีใด ๆ ในโลก...

พระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสไว้ชัดเจนว่า แม้บุตรจะพึงวางบิดามารดาไว้บนบ่าทั้งสองของตน ประคับประคองท่านอยู่บนบ่า นั้น บ้อนข้าวบ้อนน้ำ และให้ท่านถ่ายอุจจาระปัสสาวะบนบ่า นั้นเสร็จ แม้นบุตรจะมีอายุถึง ๑๐๐ ปี และปรณนิบัติท่านเช่นนั้นไปจนตลอดชีวิต ก็ยังนับว่าตอบแทนพระคุณท่านไม่หมด

การที่จะทดแทนคุณของบิดามารดาให้ได้หมดนั้น คือ

หากท่านยังไม่ศรัทธาในพระพุทธศาสนา ก็ชักชวนให้ท่านตั้งอยู่ในศรัทธานั้นให้ได้ ซึ่งโดยเบื้องต้นก็คือ การมีความรู้ความศรัทธาในเรื่องกรรมและการให้ผลของกรรม

หากท่านยังไม่ตั้งมั่นในการให้ทาน ก็ชักนำให้ท่านตั้งมั่นในการบริจาคทาน
ให้ท่านฝึกให้ทานจนเป็นนิสัย จนเมื่อใดไม่ให้แล้วเหมือนขาดอะไรไป

หากท่านยังไม่ตั้งมั่นในศีล ก็โน้มน้าว และชักชวนท่านให้ฝึกถือศีล
ให้ท่านมีศีลจนเป็นปกตินิสัย จนเมื่อใดประพฤติผิดศีลแล้วเกิดความรู้สึกผิดรุนแรง

และ หากท่านยังไม่รู้จักการเจริญภาวนา ก็ชักชวนให้ท่านได้หันมาฝึกเจริญภาวนา

นั่นแหละค่ะ จึงจะเรียกว่าทดแทนคุณบิดามารดาได้หมดสิ้น
ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ สิ่งที่ท่านยังขาดก็คือ “ที่พึ่งที่แท้จริง”

เมื่อใดที่ท่านมีศรัทธาตั้งมั่นในกฎแห่งกรรมวิบาก ตั้งมั่นในทาน ตั้งมั่นในศีล
ก็เท่ากับเราได้ตอบแทนชีวิตนี้ทั้งชีวิตที่ท่านได้มอบเลือดเนื้อมาให้แล้ว
ด้วยการมอบชีวิตใหม่ที่สุกสว่างจากภายในให้กับท่านตั้งแต่ชาตินี้
พร้อมทั้งอรรถภาพใหม่อันเลิศกว่า ที่รออยู่ในภพหน้าของท่าน
หรือกระทั่งอาจนำท่านไปถึงที่สุดแห่งทุกขีในวันหนึ่งวันใดข้างหน้าในที่สุดได้

พูดถึงเรื่องนี้แล้ว อยากให้ได้อ่านบทความพิเศษเรื่องหนึ่งในฉบับนี้ค่ะ
เป็นบทความที่คุณดั่งตฤณได้เขียนขึ้นเป็นพิเศษถึงแม่ของคุณดั่งตฤณเอง
ซึ่งเราได้นำมาลงไว้ในช่วงท้ายของคอลัมน์ “เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว” ฉบับนี้แล้วค่ะ
ขอคัดคำเกริ่นนำจากบทความที่คุณดั่งตฤณได้ร่างไว้มาฝากกัน ณ ตรงนี้นะคะ

“เนื่องจากเดือนสิงหาคมอันเป็นเดือนแห่งวันแม่ในปีนี้ ผมต้องสูญเสียคุณแม่ไป
ก็ขอโอกาสนำส่วนต้นของหนังสืองานศพมาลงไว้ เพื่อให้เกิดความเบิกบานร่วมกัน
กับนางฟ้าเกิดใหม่อีกองค์หนึ่ง ซึ่งมีอุทยานร่มรื่นและสว่างสวยเป็นของเธอเอง
การเขียน “เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว” ตลอดสามปีที่ผ่านมาด้วยเจตนาให้แม่อ่าน
แม่ได้อ่านแล้ว ผลบุญผลกุศลอันเกิดจากการเผยแพร่ธรรมไปในวงกว้างมีประมาณใด
ของจงได้แก่ คุณแม่อัจฉรา ไมาตรีเวช ผู้ให้กำเนิดผมมาเขียนธรรม
จนถึงบัดนี้ทั้งสิ้นทั้งปวงเทอญ。” _/_

คุณแม่ของคุณดังตฤณเพิ่งได้ลาจากโลกนี้ไปเมื่อสักสัปดาห์ที่แล้วนี่เองคะ...
หลายคนถามไถ่กันเข้ามาว่า เรื่องราวที่โรงพยาบาลที่เขียนไว้ในบท บ.ก. ฉบับก่อน
ใช้เรื่องราวของคุณแม่คุณดังตฤณหรือเปล่า ก็ขออนุญาตแจ้งเสริมไว้ด้วยนะคะว่า
ใช่แล้วค่ะ

ท่ามกลางความอาลัยในวันนั้น ก็รู้สึกเพียงว่าพวกเรากำลังไป “ส่งแม่” กัน ด้วยคิดว่า
อีกไม่นาน... คุณแม่ก็จะออกเดินทางต่อ คุณแม่กำลังจะไปสู่ที่ที่ใหม่ที่สบายกว่าแล้ว

จนได้มาเห็นต้นฉบับจากคุณดังตฤณ กับข้อบทความนี้ที่ชื่อว่า “ส่งแม่ขึ้นฟ้า”
จึงได้รู้สึกซึ้งกับความหมายของคำว่า “ส่งแม่” ด้วยขอบเขตที่กว้างขวางขึ้นอีกมาก
โดยเฉพาะเมื่อทราบว่าคุณแม่มีวิมานชั้นเลิศรออยู่ ชื่อเรื่องสั้นที่เรียบง่ายและไพเราะนี้
ก็ยิ่งทำให้รู้สึกอบอุ่นเบิกบานตามไปด้วยยิ่งนักคะ

เพราะสิ่งที่รับทราบมาตลอดระยะเวลาอันยาวนานก็คือ คุณดังตฤณเขียน...
ด้วยความปรารถนาให้คุณพ่อคุณแม่และครอบครัวได้มีศรัทธาและตั้งมั่นในพุทธศาสนา
เพื่อที่ทุกคนในครอบครัวจะได้มี “ที่พึ่งที่แท้จริง” ให้กับตัวเองเมื่อยามจากโลกนี้ไป
และถึงวันนี้ คุณแม่... ก็ได้อ่านแล้ว ได้สัมผัสสระแสมของพระแท้และธรรมอันเป็นของแท้
และได้นำคำสอนนั้นไปปฏิบัติ เพื่อรักษาจิตในช่วงสุดท้าย
ที่แม้กายจะป่วย แต่จิตข้างในมิได้ดูตายปล่อยให้มีวามองตาม
ท่านได้ฟังธรรมและยึดเอาพระผู้รู้ผู้มีความสว่างไสวเป็นสรณะก่อนสิ้นแล้ว... _/_/_

คำว่า “ส่งแม่ขึ้นฟ้า” จึงไม่ได้ทำให้เห็นเฉพาะภาพที่ใคร ๆ
มายืนรอส่งแม่ที่ปากประตู
แต่ทำให้เห็นย้อนไปตั้งแต่แรกเริ่ม ที่คุณดังตฤณพยายามปูบันไดขึ้นแรก
จากพื้นดิน แล้วพาให้คุณแม่ยกเท้าขึ้นข้าม ดันและประคองคุณแม่
จนกระทั่งคุณแม่ไปถึงสวรรค์ชั้นฟ้าในที่สุด

เหตุการณ์ครั้งนี้
ทำให้ประจักษ์ถึงคำที่พระพุทธเจ้าท่านได้สอนเรื่องการทดแทนคุณบุพการี
ด้วยสิ่งอันประเสริฐล้ำยิ่งกว่าสมบัติพัสถานใดในโลกอย่างแท้จริง
ได้รู้สึกปิติยิ่งขึ้น ก็ตรงที่ได้ยินคุณดังตฤณบอกว่า

ผลจากสิ่งที่คุณแม่กระทำไว้ดีแล้วนั้น จะทำให้คุณแม่
“มีวาสนาได้ฟังธรรมะจากพระผู้รู้อีก กับทั้งจะเป็นผู้ว่าง่ายต่ออริยเจ้าสืบไป”
ซึ่งย่อมาหมายความว่า คุณแม่มีโอกาที่จะเป็นอิสระ
จากสังสารวัฏนี้ในวันหนึ่งข้างหน้าแน่นอน

การจัดพิธีสวดศพและพิธีเผาศพ
แม้จะประดับประดาเมรุด้วยช่อบุปผชาติอันงดงามเพียงใด
แม้จะมีผู้มาร่วมแสดงความเคารพรักมากมายแค่ไหน
และตั้งใจให้แม่มีความสุขเพียงใดก็ตาม
ถึงวันนั้น ก็อาจมิได้มีความหมายอะไรสำหรับผู้จากไปเลย...

หากอยากให้แม่มีความสุขใจ อยากให้แม่ได้สัมผัสสรสสุขจากสวรรค์บนดิน
กระทั้งอยาก “ส่งแม่ขึ้นฟ้า” ...เราต้องทำกันตั้งแต่วันนี้ เดียวนี้
และทำกันทั้งชีวิตเลยนะคะ

ความสุขทางโลกนั้น
รินให้กันก็ย่อมเต็มเต็มความชุ่มชื่นใจให้กันได้โดยไม่ต้องสงสัย
แต่สุขนั้นก็เป็นของชั่วคราว ที่มีวันหมดไป มีวันเสื่อมไป
แต่ความสุขทางธรรมนั้น เมื่อได้เปิดรับไว้เป็นที่พึงให้แก่ตนเองแล้ว
จะให้ผลเป็นความสุขและเป็นเสถียรขั้นดีที่ให้ผลยาวนานข้ามภพข้ามชาติที่เดียวนะคะ
ส่วนที่ว่า แล้วจะชักพาคุณพ่อคุณแม่ให้ตั้งมั่นในพุทธศาสนาได้อย่างไรนั้น...
ละไว้ให้เป็นศิลปะของแต่ละครอบครัวก็แล้วกันนะคะ :)

นอกจากบทความพิเศษจากคุณดังตฤณแล้ว
ฉบับนี้ เรายังมีเรื่องราวที่น่าสนใจฝากคุณผู้อ่านอีกหลายเรื่องต้อนรับวันแม่นี้ค่ะ
โดยล้วนเป็นฝีมือลายมือของคุณผู้อ่านทางบ้าน ที่เขียนเรื่องราว และบทกวี
เข้ามาร่วมประกวด และได้ผ่านการคัดเลือกของคณะกรรมการ
ในโครงการประกวดเขียนบทความ “พระคุณแม่” เพื่อจัดทำฉบับวันแม่นี้โดยเฉพาะค่ะ
และผลก็คือ ผู้ที่ได้รับคัดเลือกในหมวดของ “นวนิยาย เรื่องสั้น” มี ๓ เรื่อง ได้แก่
เวลาที่เหลืออยู่ เวลาที่หายไป โดยคุณ ซองกาเลีย

มรดกและปรัชญาชีวิตจากแม่ โดยคุณ หมู้อ้วน
และ แม่..ผู้เป็นแบบอย่าง โดยคุณ คัคณานต์

และยังมีเกร็ดที่น่าอ่านไม่แพ้กันอีก ๓ เรื่อง ในคอลัมน์ “สัพเพหระธรรม” ได้แก่
แม่ของฉันทน์ โดย แม่ปู แม่ผู้มีใจไฟในธรรม โดยคุณ นवलพรรณ ไม้ทองดี
และ แม่..แง่งามของความประทับใจ โดยคุณ สุจินตนา ปิยธรรม

นอกจากนี้ ยังมีเรื่องราวที่น่าติดตามในคอลัมน์ “ธรรมะจากคนสู้กิเลส” อีก ๓ เรื่อง
ได้แก่ ถ้าไม่มีแม่...ก็ไม่มีข้าพเจ้าในวันนี้ โดยคุณ dd1
รักแม่ โดยคุณ smile และ ความรักของผู้ให้คนหนึ่ง โดยคุณ สะเก็ดไม้
รวมทั้งอีก ๑ บทกวีเรื่อง แม่...ผู้ให้ตลอดกาล ที่ประพันธ์โดยคุณ คัคณานต์ ค่ะ

ก็ขอแสดงความยินดีกับผู้เขียนทุกท่านที่ได้รับคัดเลือกด้วยนะคะ
ทางทีมงานจะจัดส่งรางวัล คือ หนังสือ

“เสียดาย...คนตายไม่ได้อ่าน” ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๔
(ซึ่งหาไม่ได้แล้วนะคะเดี๋ยวนี้ เพราะพิมพ์ไปถึงครั้งที่ ๔๔ - ๔๕ แล้วค่ะ) :)
พร้อมลายเซ็นของคุณดังตฤณเขียนถึงผู้เขียนแต่ละท่านให้ถึงที่บ้านเลยคะ

พร้อมกันนี้ เพื่อเป็นการขอบคุณคุณผู้อ่านทุก ๆ ท่านที่ร่วมส่งเรื่องราวกันเข้ามา
ทางทีมงานก็ได้จัดเตรียมใบประกาศนียบัตรสำหรับทุก ๆ ท่านไว้ให้ด้วย
เพื่อเป็นการขอบคุณและอนุโมทนาในการสร้างสรรค์ตัวหนังสือ
มาประกาศคุณของแม่ร่วมกันคะ

นอกจากนี้ สำหรับคอลัมน์ประจำ “ธรรมะกับไลฟ์สไตล์”
คุณต้นหยง ก็จะมาเราไปรู้จักกับ คุณแม่บัณฑิตา
ในตอน ธรรมะฉบับวันแม่จากคุณแม่บัณฑิตา อีรวงศ์กิจและลูก ๆ
น่าจะเป็นที่สนใจของคุณแม่หลาย ๆ คนทีเดียวคะ
เพราะลูกทั้งสองของคุณแม่นั้น
ทั้งเก่ง และเปี่ยมไปด้วยความสามารถหลากหลาย
แต่ทว่าก็เป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน
สร้างประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านไม่ขาด

ทั้งยังชักจูงกันปฏิบัติธรรมเพื่อที่สุตทุกข์ทั้งบ้าน

คุณแม่มีเคล็ดลับอย่างไร ลองติดตามอ่านกันดูเป็นแรงบันดาลใจนะคะ

แล้วปิดท้ายดูหนังกันสักนิด จากคอลัมน์ “แง่คิดจากหนัง”

คุณชลนิล จะพาเราไปทบทวนแง่คิดที่ได้จากหนังที่ชวนให้เรานึกถึงแม่

กับเรื่อง A.I. — แม่...ที่ขอบฟ้า และ เอียน (The mother) — แม่...ทำได้! ค่ะ

สำหรับคนที่ติดตามตัวอย่าง ภาพการ์ตูนจากนวนิยายเรื่อง “กรรมพยากรณ์”

จากฉบับก่อน ๆ กันมาแล้ว

ฉบับนี้มีภาพเซ็ทใหม่ซึ่งเป็นภาพสีมาฝากเพิ่มเติมด้วยนะคะ ตัวการ์ตูนตัวไหน
เป็นใครในนิยายเรื่องนี้บ้าง ลองไปชมภาพสีเซ็ทใหม่และเดาใจกันดูนะคะ :)

คลิกได้ที่นี้เลยคะ <http://dungtrin.com/forum/viewtopic.php?f=3&t=1653>

ก่อนจากกันไป ขออนุญาตแจ้งข่าวสักนิดนะคะ

สำหรับเดือนสิงหาคมนี้ หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช

จะไม่ได้เดินทางมาแสดงธรรมที่ศาลาลุงชิน ตามกำหนดการเดิมนะคะ

เนื่องจากทางราชการได้ขอความร่วมมือมาทางศาลาลุงชิน

เพื่อขอใช้สถานที่ในการลงประชามติเพื่อรับหรือไม่รับร่างรัฐธรรมนูญคะ

ทางทีมงานผู้จัดต้องขอภัยในความขลุกขลักมายังทุกท่านด้วยนะคะ

ส่วนเดือนกันยายน หลวงพ่อจะมาที่ศาลาลุงชินในวันอาทิตย์สัปดาห์ที่ ๓ ตามปกติคะ

๑๒ สิงหาคมนี้ ก็จะเป็นวันแม่แล้ว

ใครยังมีคุณแม่ให้ดูแลอยู่ ก็บำรุงและดูแลท่านกันให้ดีนะคะ

ให้ทั้ง ๓๖๕ วันเป็นวันแม่ ไม่ใช่เพียงปีละหนึ่งวันในเดือนสิงหาคมเท่านั้น

นี่ถึงท่าน ทำเพื่อท่านอย่างสม่ำเสมอทุกวัน อย่างที่ท่านรักเราทุกวันนะคะ

สุขสันต์วันแม่คะ :)

กลางชล

สารบัญ ←

ถาม: การปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องง่ายหรือยากคะ

สำหรับผมเองก็ยังไม่เห็นอยู่นั่นเองว่า

การปฏิบัติธรรมไม่ยาก ถ้ามีสัมมาทิฐิ (แต่ถ้าไม่มีฉันทิฐิ ก็ยากมาก)

เพราะธรรมะอยู่ที่กายที่จิตเรานี่เอง

แม้แต่สิ่งแวดล้อมภายนอก ก็ล้วนประกาศธรรมอยู่ป่าวๆ ตลอดเวลาเช่นกัน

ผมยกตัวอย่างสักเรื่องหนึ่งครับ

คราวหนึ่งผมเดินทางไปกราบ หลวงพ่อพุทธ ฐานิโย

ระหว่างทางเดินผ่านกองมูลสุนัข กองเบ้อเริ่มเลย มีหลายกอง

ส่งกลิ่นรุนแรง มีสีเหลืองเขียวแดง มีแมลงวันใหญ่ๆ บินว่อนตอมมูลสุนัข

พอเดินเข้าไปใกล้ มันก็บินจะมาตอมผม

จิตใจขณะนั้นรู้สึกสะอิดสะเอียนเป็นกำลัง โบกปัดแมลงวันวุ่นไปหมด

พอจิตระวังสนใจมูลสุนัข จิตก็พุ่งออกไปพิจารณามูลสุนัขนั้นโดยอัตโนมัติ

จิตประจักษ์ชัดว่า กลิ่นเป็นส่วนหนึ่ง สีเป็นส่วนหนึ่ง ตัวมูลสุนัขเป็นเพียงธาตุ

เหมือนกายเรานี่เอง ไม่ได้สกปรกอะไรเลย

พอจิตเข้าใจเช่นนั้น จิตก็ตัดกระแสความรังเกียจขาดหมด

มีแต่ความสงบ เบิกบาน ตื่นตัว

พอถึงกุฏิ กราบหลวงพ่อแล้ว เล่าให้ท่านฟัง

ท่านก็สอนสรุปว่า ถ้ามีปัญหาเสียอย่างเดียว แม้แต่มูลสุนัขก็แสดงธรรมให้ฟังได้

เราอย่าไปคิดว่าการปฏิบัติธรรมคือสิ่งนั้นสิ่งนี้

ขอเพียงรู้ชัดสิ่งที่กำลังปรากฏตามความเป็นจริงของมัน

ทั้งภายในและภายนอก ทั้งรูปและนาม

แรกๆ อาจจะต้องพาจิตให้หัดพิจารณาบ้างพอเป็นแนวทาง

พอจิตเข้าใจแล้ว คราวนี้อะไรมากระทบ จิตเขาจะดำเนินการปฏิบัติของเขาเอง

เราเป็นคนดูเฉยๆ เท่านั้น ไม่ยากหรอกครับ

ถาม: อยากจะรบกวนท่านช่วยขยายความตอนที่จิตพิจารณามูลสุนัขสกนิตได้ไหมคะ

ตรงที่จิตพิจารณามูลสุนัขที่น่ารังเกียจนั้น

แทนที่จิตจะมองมูลสุนัขกองนั้นทั้งกอง

มันกลับเข้าไปจำแนกมูลกองนั้นเป็นรูป (สี) ที่เห็นด้วยตา

สีของมูลสุนัข กับสีอื่นๆ ที่ตาเห็น ก็ล้วนแต่เป็นสีอย่างเดียวกัน

ทั้งสิ่งสวยงามและไม่สวยงาม มันก็สักว่าสีที่ตาเห็นเท่านั้น

กลิ่นที่ว่าเหม็น ก็สักว่ากลิ่นที่มากระทบจมูก

ตัวกลิ่นเองมันไม่บอกหรือว่ามันเหม็นหรือหอม มันก็กลิ่นด้วยกันทั้งนั้น

ที่เหลืออยู่ก็คือก้อนธาตุ ซึ่งก็คือธาตุปกติธรรมดานั่นเอง

พอธาตุนี้ระเหยไป เหลือแต่ธาตุดินแห้งๆ มันก็เหมือนดินธรรมดานั่นเอง

(อันนี้ไม่ได้แยกธาตุตามแนวอภิธรรมนะครับ แต่แยกตามที่ตาเห็น)

จิตพิจารณาจำแนกมูลสุนัขนั้นออกเป็นรูป กลิ่น และเป็นธาตุ

ไม่ได้พิจารณารส และสัมผัส เข้าใจว่าจิตไม่เคยรู้รสมูลสุนัข

และไม่คิดจะกินมูลสุนัข มันจึงไม่ได้พิจารณารส

สิ่งเหล่านี้จิตมันดำเนินไปได้เองครับ ถ้าเรารู้จักคุ้นชินการปฏิบัติมาระดับหนึ่ง

คือแทนที่มันจะมองอะไรเป็นกลุ่มเป็นก้อนอันเดียว

มันกลับรู้จักแยกแยะสิ่งเหล่านั้นออกเป็นส่วนๆ

พอแยกส่วนแล้ว ก็ไม่มีอะไรน่ารังเกียจหรือน่ายินดี

แต่ถ้าสิ่งต่างๆถูกหมายรู้รวมๆ กันแล้ว (มี ขนสัณฐาน)

มันก็มีสิ่งที่น่ารังเกียจและน่ายินดีขึ้นมา

ถาม: ผมสงสัยเกี่ยวกับการพิจารณาครับ
ว่าเราควรจะพิจารณาอย่างไร จึงจะเป็นวิปัสสนาครับ

เรื่องการพิจารณานั้นมันมี ๒ ระดับครับ

ระดับแรก เป็นขั้นที่เราจงใจพิจารณา เป็นการน้อมนึกเอา เช่น น้อมนึกพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม เป็นไตรลักษณ์ หรือพิจารณาสิ่งที่สิ่งที่เรายึดถือ ว่าเป็นไตรลักษณ์ ขั้นนี้เป็นอุบายวิธีอบรมจิต ให้อุบายจิตว่างเสียบ้างชั่วคราว เพื่อรวมสงบเข้ามาภายใน (เป็นการทำสมณะ) เมื่อจิตรวมลงแล้ว หากจิตพอใจจะสงบ มันจะไปสงบตัวอยู่เฉยๆ เป็นการพักผ่อนในภูมิของสมณะ หรือมันอาจจะดำเนินวิปัสสนาอันเป็นระดับถัดไปได้ แต่หากมันรวมแล้ว ไปค้างคานิ่งเฉยอยู่เพียงนั้นทุกที ไม่ใช่การพักผ่อนในภูมิสมณะเป็นครั้งคราว ก็อาจจะต้องพิจารณาจิตและอารมณ์ภายในต่อไปอีก เพื่อไม่ให้ไปติดอยู่เพียงแค่นั้น

ระดับที่ ๒ เป็นการดำเนินเองของจิตที่รวมลงเป็นสัมมาสมาธิแล้ว คือจิตเขาจะพิจารณาแยก รูปนาม หรืออารมณ์ที่จิตไปรู้ไปเห็นโดยอัตโนมัติ เหมือนที่จิตผมวิ่งออกไปพิจารณามูลสุนัขจนกระจายออกเป็นอนัตตา หรือบางครั้งจิตก็รู้อารมณ์ภายใน พิจารณาแยกแยะอารมณ์ภายในลงเป็นไตรลักษณ์ ขออย่าตรงที่ว่า จิตเขาดำเนินเอง ไม่ใช่เราจงใจพิจารณา หลวงพ่อพุทธ ฐานิโย ท่านจึงสอนว่า “วิปัสสนาแท้เริ่มที่หมดความจงใจ” ในขั้นนี้ เราไม่สามารถจงใจทำอะไรต่อไปได้หรอกครับ

ถาม: ถ้าเลือกได้ก็ไม่อยากเกิดอีกแล้วค่ะ อยากให้ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย
จะเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนคะ

เรื่อง “เรา” ไม่อยากเกิด หรืออยากนิพพานนั้นเป็นส่วนหนึ่ง
แต่ลองสังเกต “จิต” คุ้งบ้างหรือยังครับ
ว่าเขาอยากเกิดอีก หรืออยากนิพพานกันแน่
เพราะถ้าจิตยังไม่หายอยาก จิตเขาก็ยังจะเกิดอีก
ไม่มีใครไปห้ามเขาได้เลย
และจิตเขาไม่สนองความอยากของเราแน่
มีแต่เรานี้แหละ จะเปื้อๆ อยากๆ เป็นครวๆ ไป

ที่เขียนนั้นก็ต้องการบอกพวกเราว่า เรา กับ จิต เป็นคนละส่วนกัน
เพราะว่า “จิตไม่ใช่เรา”
ถ้าเข้าใจตรงนี้แล้ว ก็พอจะหาทางพ้นจากความเกิดได้ต่อไปในอนาคตอันใกล้
แต่ถ้ายังเห็นว่า “จิตเป็นเรา” อยู่
อันนี้ก็ต้อเห็น้อยอีกนานครับในการท่องเที่ยวในสังสารวัฏนี้

การที่พวกเราพิจารณาด้วยเหตุผลแล้วไม่อยากเกิดอีกนั้น
ก็เป็นที่ตั้งเป้าหมายที่ดีครับ
แต่เมื่อตั้งเป้าหมายแล้ว ก็ต้อพากเพียรกันให้เต็มกำลัง
เพราะจะหาอะไรสอนยากเท่าจิตตนเอง ไม่มีอีกแล้วครับ

ถาม: วันนั้นผมได้สังเกตจิตใจตัวเอง แล้วพบว่าในแต่ละวันนั้นกุศลจิต
คือจิตอันไม่ถูกราคะ โทสะ โมหะครอบงำนั้นไม่ได้เกิดกันง่ายๆ เลยครับ
เมื่อกุศลจิตเกิดยาก จึงทำให้คนที่ไปเกิดในสุคติภูมิมีน้อย ใช่มั้ยครับ

คุณเป็นผู้มีความละเอียดรอบคอบในการสังเกตจิตตนเอง
ส่วนมากชาวโลกเขาคิดว่า เขามีความรู้ตัว

เพราะถ้าไม่รู้ตัวก็คงอ่านหนังสือไม่รู้เรื่อง หรือขับรถไม่ได้ และน้อยคนนักที่จะรู้ว่า จิตของตนถูกกิเลสครอบงำ

ในความเป็นจริงแล้ว โอกาสที่เราจะมีกุศลจิตจริงๆ นั้น ยากมาก เพราะถึงไม่มีราคะและโทสะ ก็ยังมี โมหะ ยืนพื้นอยู่เสมอ อันได้แก่ ความหลง ความไม่รู้เท่าทันจิตใจตนเอง

แม้ในเวลาที่กำลังทำบุญ ก็ยังทำกันด้วยกิเลสเป็นส่วนมาก คือเมื่อทำ “ทาน” เช่น จะบริจาคเงินสร้างเจดีย์ ก็ทำด้วยความโลภ เช่น หวังความร่ำรวย หรืออยากหายเจ็บไข้ หรืออยากได้เกียรติยศ จะรักษา “ศีล” ก็รักษาแบบทรมานตนเองบ้าง รักษาเอาความภูมิใจบ้าง รักษาโดยเชื่อเอาว่า จะทำให้รู้ธรรมบ้าง แม้จะนั่ง “สมาธิ” ก็นั่งจมแช่ราคะและโมหะ หรือแม้จะเจริญ “ปัญญาวิปัสสนา” ก็ยังหลงส่งจิตไปเพ่งจ้องอารมณ์บ้าง เคลื่อนหลงตามอารมณ์บ้าง

คนเราไม่รู้ว่ากิเลสนั้นมีผลเผ็ดร้อนเพียงใด โดยเฉพาะโมหะนั้น เป็นภัยมืดจริงๆ เรามักจะเห็นว่า โทสะ และราคะหยาบๆ มีโทษมาก เช่น มีโทสะแล้วไปฆ่าเขาตาย หรือมีราคะแล้วไปข่มขืนเขา แต่น้อยคนที่จะทราบ ว่า โมหะนั้นเป็นภัยที่น่ากลัวมาก

เวลาผมเห็นคนนั่งเหม่อลอย หลงไปเรื่อยๆ ในความคิดของตนเอง หรือลุ่มหลงเมาฝัน ไม่รู้ตัว ไปกับ “ความสุข” แบบลุ่มๆ แล้งๆ เห็นแล้วสงสารมากครับ ใครที่สังเกตจิตได้ ลองดูสัตว์ต่างๆ เช่น สุนัข เป็นต้น มันมีภาวะจิตแบบเดียวกันนั่นเอง

คนเราสังสมสิ่งใดไว้ ก็ได้สิ่งนั้น สังสารวัฏจึงเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากสำหรับผู้รู้ทัน ทว่า มันเป็นอันตราย แต่ไม่น่ากลัว สำหรับผู้ที่กำลังหลงอยู่

ถาม: ขอร้องต่อเนื่องจากคำตอบข้างต้นนะคะ ว่าโมหะน่ากลัวยังไงคะ

ขออนุญาตไม่กล่าวตามตำรา นะครับ

เพราะคงหาอ่านกันเองได้ว่าโมหะคืออะไร มีโทษอย่างไร

แต่ขอกกล่าวตามที่ปฏิบัติมาอย่างงูๆ ปลาๆ

ถ้อยคำสำนวนหากไม่ตรงตำราก็ต้องขออภัยครับ

โมหะ หรือกิเลสใดๆ ก็ตาม ล้วนแต่เป็นความเศร้าหมองของจิต

โมหะหยาบๆ เช่น ความไม่รู้ผิดชอบชั่วดี ความหลงผิด

อันนี้ก็นำความทุกข์ความเดือดร้อนมาให้แน่ๆ

เพราะทำผิดอะไรก็ได้ทั้งสิ้น ที่แย่ที่สุดก็คือไม่รู้ว่ามีผิดเสียด้วย

จึงหมดทางเยียวยาแก้ไข หรือแก้ไขได้ยากมาก

โมหะที่ละเอียดขึ้นมา เช่น ความเหม่อ หลง โหลไปในโลกของความคิด

อันนี้ก็นำภพสัตว์เดรัจฉานมาให้ได้ง่ายๆ ทีเดียว

โมหะที่ละเอียดยิ่งขึ้นอีก เป็นความลึกลับเสงสัย ความซึมเซา

เป็นตัวปิดกั้นการเจริญสมาธิ

โมหะที่ละเอียดเข้ามาอีก คือการที่จิตไม่รู้เท่าทันสภาพธรรมที่กำลังปรากฏ

หลงไปกับอารมณ์ที่ปรากฏ

ก็เป็นตัวปิดกั้นการเจริญวิปัสสนา

โมหะที่ละเอียดสุดขีด เป็นความม่องไสวของจิต

เป็นตัวกระตุ้นให้จิตทำงานสร้างภพต่อไปอีก

พระพุทธเจ้าท่านสอนว่า

โทสะมีโทษมาก แต่ละง่าย

ราคะมีโทษน้อย (กว่า) แต่ละยาก (กว่า)

แต่โมหะมีโทษมาก และละยากที่สุด

ที่โหมทะเลยากที่สุด ก็เพราะรู้ทันยากที่สุดครับ
ไม่เหมือนราคะและโทสะ มันเป็นอาการที่หิวหาของจิตซึ่งรู้ทันง่าย

ถาม: อยากทราบบทสวดก่อนนอนและบทสวดเกี่ยวกับการป้องกันภัยและผีครับ

ก่อนนอนสวดมนต์ไว้จิตใจจะได้สงบสบายครับ

สำหรับการแผ่เมตตา ก็เป็นการแสดงความเป็นมิตรกับสัตว์ต่างๆ

ถ้าเขาทราบ และเขาเป็นมิตรด้วย เขาก็ไม่รุกรานเอา

ส่วนบทสวดที่จะป้องกันภัย หรือป้องกันผีจริงๆ อย่างเด็ดขาดนั้น อย่าไปจริงจังเลยครับ
สิ่งที่ป้องกันภัยให้เราได้ดีที่สุด ก็คือสติปัญญาและความรอบคอบของเราเอง

พระป่าเวลาท่านออกป่านั้น ท่านไม่ได้เอาตัวรอดเพราะบทสวดอะไรนัก

แต่ท่านเอาตัวรอดมาได้เพราะสติปัญญาและความรอบคอบข้างสังเกตุ

เช่น อย่าไปนอนขวางด่านหรือทางเดินของสัตว์

จะเดินผ่านโขลงช้าง ให้อ้อมลงใต้ลม

และต้องรู้จักธรรมชาตินิสัยของสัตว์ด้วย

พวกเราจะนอนให้สบาย ก็ดูปิดประตูหน้าต่างให้ดี

ตรวจดูตู้ไฟฟ้าที่จะเป็นอันตรายแล้วระวังป้องกันเสีย

สวดมนต์อย่างเดียว อาจจะถูกไฟคลอกได้

หรือจะขับรถ ก็ต้องมีสติไว้

ถึงจะสวดมนต์ แต่ขาดสติ ก็อาจขับรถตกถนนได้

สำหรับการป้องกันผีนั้น ขอเรียนว่า ผีไม่กลัวบทสวดมนต์

ผีบางตนสวดเองก็เป็นเหมือนกัน

และผีไม่กลัวพระพุทธรูป ในพระพุทธรูปบางองค์ มีผีอาศัยอยู่ด้วยซ้ำไป

เพราะผู้สร้างเขาผูกพันอยู่

สิ่งที่ผีกลัว คือสติ สมาธิ และความผ่องใสของจิตของเราเอง

เพราะผีที่เป็นสัมมาทิฐิ เขาจะเคารพเลื่อมใส
ส่วนผีเกเร กำลังจิตพาล ผู้กำลังจิตที่สงบผ่องใสไม่ได้

สรุปแล้ว สวดมนต์แผ่เมตตาไว้เถอะครับ มีประโยชน์แน่
แล้วก็ฝึกสติสัมปชัญญะ ฝึกความละเอียดรอบคอบ
และฝึกการใช้ปัญญาในการป้องกันและแก้ไขปัญหา
อย่างนี้จึงจะป้องกันภัยได้จริง
แต่ก็ไม่เสมอไป ถ้ากรรมตรวนเอา

**ถาม: แล้วผีจริงๆ นี่สามารถทำอันตรายคนได้หรือเปล่านั้น
ถามคำถามอีกนิดหนึ่งว่าคุณไสยในปัจจุบันยังมีอยู่หรือเปล่า**

เรื่องผีหักคอกคนจริงๆ ผมยังไม่เคยพบเลย
แต่ผีบางตนเมื่อเป็นคนฝึกสมาธิมา ก็มีกำลังจิตมากเหมือนกัน
เมตตา จึงเป็นสิ่งป้องกันตัวที่ดีครับ

สำหรับเรื่องคุณไสยนั้น มันยังมีอยู่ในบางพื้นที่ครับ
แถบสุรินทร์นั้น ยังเห็นเขาเล่นกันอยู่
เรื่องของพลังจิตนั้นมันทำงานได้หลายอย่างครับ
คุณไสยนั้น จริงๆ เป็นเรื่องการใช้พลังจิตบังคับวัตถุให้เคลื่อนที่
และเรื่องการใช้ยาพิษต่างๆ
ส่วนที่เป็นเรื่องของพลังจิต เขาจะสู้สมาธิไม่ได้
แต่ถ้าเป็นเรื่องยาพิษ เป็นคนสะประเด้นกัน
ดังนั้น ถึงปฏิบัติเก่งอย่างไร ก็ต้องเจริญเมตตาไว้
อย่าไปมีเรื่องกับคนอื่น จะปลอดภัยกว่าครับ

สันตินันท์
(พระปรมาโมทย์ ปาโมชฺโช ในปัจจุบัน)

สารบัญ ←

ถาม – ดิฉันน้อยใจแม่มาตลอดชีวิต แม่รักพี่สาวมากกว่าและแสดงออกอย่างไม่เป็นธรรมเสมอ ทั้งๆที่ดิฉันพยายามทุกทางแล้วที่จะให้แม่รักดิฉันบ้าง แถมหมอดูก็ทำนายด้วยว่าพอแม่แก่ตัวแล้วดิฉันจะเป็นลูกคนเดียวที่เลี้ยงดูแม่ แต่ก็ไม่มีความหมายเลยกรรมอะไรคะที่เกิดมาเป็นลูกที่แม่ไม่รัก?

ในโลกความเป็นจริง ผู้คนฟังเพลงอมตะเช่น ‘คำน้ำนม’ แล้วไม่อาจซาบซึ้งได้เท่ากัน ว่ากันว่าเพลงนี้มีอาถรรพณ์ หลายคนฟังแล้วน้ำตาไหล อยากไปกอดแม่ทันที แต่คนอีกจำนวนหนึ่งฟังแล้วเฉยๆ ไม่รู้สึกรักแม่มากขึ้นหรือน้อยลง ในขณะที่มีบางคนฟังแล้วโมโหอยากเถียงคนแต่งว่าไม่เห็นมีอะไรในเพลงจริงเลยสักคำ!

หากไม่พยายามดันทุรังวาดภาพแม่ให้เป็นนางสวรรค์ของลูกทุกคน เราก็จะค่อยๆ สืบหาความจริงได้ตามลำดับ เช่น แม่คือผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่มีธรรมชาติกำหนดให้ต้องอึดท้องเก้าเดือน แต่หลังจากคลอดแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่แม่เหมือนๆกัน แล้วจิตวิญญาณแห่งความเป็นแม่ก็ไม่จำเป็นต้องเท่ากัน

แม่บางคนให้นมลูกด้วยตนเองแบบไม่กลัวเสียสวย ในขณะที่แม่บางคนให้แต่นมผงไม่เคยให้นมจากถันตนเองแม้แต่ครั้งเดียว แม่บางคนตั้งใจที่ได้ลูกมาเลี้ยงดูสนใจ ขณะที่แม่บางคนเห็นลูกเป็นภาระและอยากฝากให้คนอื่นเลี้ยง แม่บางคนอยากมีลูกหลายคน ขณะที่แม่บางคนแทบอยากกรากเข้าคลินิกทำแท้งทันทีที่รู้ว่าท้องอีกแล้ว

นี่ยังไม่นับแม่ที่มีลูกไว้ขายกินนะครับ!

คุณไม่ได้บอกรายละเอียดมากไปกว่า ‘พยายามทุกทางแล้วที่จะให้แม่รักดิฉันบ้าง’ แต่แค่ประโยคนี้ก็บอกสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่ง แม่ของคุณต้องดีพอ คุณถึงรักท่านขนาดพยายามทำให้ท่านรักตอบเหมือนอย่างนี้

แต่ความรักความชอบใจเป็นเรื่องละเอียดอ่อน บังคับกันไม่ได้ แม้ทำดีแต่ถ้าไม่ตรงกับเหตุของความรัก พยายามให้ตายอย่างไรก็ไม่รัก

ยกตัวอย่างนะครับ สมมุติว่าพี่สาวของคุณมีพื้นจิตใจไปในทางนุ่มนวล เข้ากันได้กับแม่ แตกต่างจากคุณซึ่งอาจเจ้าโมโหโโส หรือไม่ก็ดูจ้องๆ ไม่ค่อยมีพลังชีวิตให้สดชื่นยามอยู่ใกล้ มีแต่กลิ่นความฟุ้งชานรบกวนกัน แม่คุณก็อาจแสดงท่าเหมือนอยากใกล้ชิดหรือไปไหนต่อไหนกับพี่สาวมากกว่า ลองนึกดู คนที่มีกระแสสบายจะดึงดูดคุณเข้าไปหาเขาเอง ส่วนคนที่มีกระแสน่ารำคาญ ต่อให้จ้องจะมาช่วยคุณทำโน่นทำนี่ คุณก็รู้สึกเหมือนแมลงหวี่แมลงวันทีน่าหนีไปไกลๆ

หรือตรงข้าม ถ้าคุณแม่ชอบแบบบู๊ๆ แล้วพี่สาวก็ถึงพริกถึงขิง ถึงไหนถึงกันตามแม่ ในขณะที่คุณแม่เปี่ยมเมตตาเยือกเย็น คอยขัดคอตานเวลาท่านจะอาละวาดกับใครกลางถนน อันนี้แม่ก็อาจไม่รู้สึกรถนัดกับการไปไหนๆกับคุณก็ได้

หรือบางทีเหตุปัจจัยอาจตื้นๆ เช่น เมื่อมีลูกคนแรก ก็อาจทำให้แม่สมหวังที่ได้แก้วตาดวงใจ ท่านมีความรู้สึกล้าลึกที่คุณหรือใครๆไม่อาจรับรู้ เมื่อคุณตามมา ท่านก็รักเหมือนกัน แต่อาจไม่เหมือนความประทับใจครั้งแรก อันนี้ไม่เกี่ยวกับดีหรือไม่ดี แต่เป็นเรื่องของการมาก่อนได้ก่อน

ยังมีเหตุปัจจัยได้อีกร้อยแปด หากอยากฟังเรื่องอดีตกรรม ก็มีความเป็นไปได้ นับไม่ถ้วน เช่น ท่านร่วมบุญกับพี่สาวแบบเออออ ว่าอย่างไรว่าตามกัน คุยกระหุงกระหนิงทุกวัน ขณะที่ทำบุญกับคุณก็จริง แต่ตกลงกันไม่ค่อยได้สักเรื่อง ขัดคอเข้าขั้นทะเลาะกันตลอด

และมีความจริงอยู่อย่างหนึ่งที่ควรรู้ นะครับ ถ้าคุณมีความริษยาอยู่ในใจ และพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อเอาชนะคนที่คุณริษยา ต่อให้ดูแสนดีเพียงใด คลื่นอันน่าระคายจากจิตก็จะรบกวนคนที่เราทำดีกับเขาวันยังค่ำ

หากเคยขัดแย้งกันเรื่องการบุญในอดีต แถมมาบวกเข้ากับโทสะอันเกิดจากความอยากเอาชนะในปัจจุบัน ก็เป็นอันแน่นอนครับว่าคุณไม่ได้ใจแม่หรอก คุณต้อง

เปลี่ยนมุมมองและจัดการกับความรู้สึกเสียใหม่ เอาชนะกรรมเก่าด้วยกรรมดีใหม่ๆ และเอาชนะกิเลสด้วยสติปัญญาของวันนี้และพรุ่งนี้

เอาชนะกรรมเก่าด้วยกรรมดีใหม่ๆ เป็นอย่างไร? ดังที่บอกว่าคุณอาจร่วมบุญกับท่านแบบระหองระแหง ไม่ค่อยเอออออกล้อยตามกัน ฉะนั้นปัจจุบันก็เปลี่ยนเสียใหม่ พอท่านไหว้วานหรือใช้ให้ทำกิจอันเป็นกุศล โดยเฉพาะที่คุณพิจารณาแล้วว่าเป็นไปเพื่อความเจริญของงาน ก็รีบชวนขวยไม้โต้แย้ง และถ้าชวนท่านทำทานรักษาศีลแบบใดไม่ได้ ก็อย่าเพิ่งไปเร่งเร้าบังคับใจกัน เว้นแต่แม่ไม่เอาบุญเอาธรรมะใดๆ เลย อันนี้อนุญาตให้คุณชวนขวยหาความสว่างมาให้ท่าน ค่อยๆ เล่า ค่อยๆ เสนออย่างใจเย็นนะครับ อย่ารีบร้อนพรวดพราดจนท่านรำคาญเอา

เอาชนะกิเลสด้วยสติปัญญาของวันนี้และพรุ่งนี้เป็นอย่างไร? ดังที่กล่าวว่าการ ‘พยายามทำให้แม่รัก’ ของคุณอาจเจออยู่ด้วยโทสะและความริษยา ซึ่งกรณีของคุณ รากของความริษยาน่าจะมาจากความน้อยเนื้อต่ำใจ ทำดีไม่ได้ดี ไม่เคยได้รับความเป็นธรรม สรุปลงเองก็คือคุณมีโทสะคุกรุ่นตลอดเวลา พร้อมทั้งจะแปรเป็นความเศร้าโศกน้อยใจ หรือเป็นความอยากแข่งดีกับพี่สาวได้ทุกเมื่อ

คราวหน้าพอเห็นความโกรธเกิดเป็นรอยต่างขึ้นมาในจิต ให้คิดถึงคำพูดของผม **ต่อให้คุณพยายามทำดีเพียงใด ถ้าเจออยู่ด้วยโทสะก็เป็นคลื่นรบกวนผู้อื่นเสมอ** เพียงเกิดสติระลึกได้เท่านั้น การอดทนพยายามทำดีของคุณจะ ‘ดูดี’ ขึ้นกว่าเดิมมาก ความดีของคุณจะไม่มีรอยต่างอย่างที่ผ่านมา ใจคุณจะสงบเย็นเป็นความปรารถนาดีต่อแม่อย่างแท้จริง นั่นแหละจะทำให้แม่รับรู้ และเกิดความเสน่หากันกว่าเก่าเป็นกอง

ต้องบอกไว้ก่อนนะครับว่าอย่าหวังผลในสามวันเจ็ดวัน ความดีที่ทำต่อเนื่องจนกลายเป็นบารมีกระทบใจคนนั้น เขาสร้างกันเป็นเดือนเป็นปี ไม่ใช่เป็นวันครับ

ถาม - ดิฉันรู้ว่าลูกต้องกตัญญูเลี้ยงดูพ่อแม่ในยามชรา ดิฉันเคารพรักพ่อมาก แต่กับแม่นั้นเฉยๆมาตั้งแต่เด็ก ถึงดิฉันจะเลี้ยงดูแม่อย่างดีตามฐานะในยามชรา ก็ทำไปตามหน้าที่ หาได้ทำไปด้วยความรักไม่ ดิฉันรู้สึกผิดที่เป็นลูกไม่รักแม่ แต่ไม่ทราบจะแก้ไขอย่างไร เพราะความรักไม่ใช่สิ่งที่บังคับใจให้เป็นไปตามความต้องการ

ธรรมดาครับ ลูกผู้หญิงมักรักพ่อ ส่วนลูกผู้ชายมักรักแม่ หรือไม่ก็ผูกพันกับพ่อหรือแม่ที่ให้ความอบอุ่นได้มากกว่า

ความผูกพันไม่ได้เกิดขึ้นด้วยฐานะหน้าที่ แต่เกิดจากการคุยกันบ่อยๆ การสร้างเหตุการณ์น่าจดจำร่วมกันบ่อยๆ นี่คือกฏตายตัว **คนเราจะรักกันไม่ใช่เพราะถูกสั่งให้รัก แต่เพราะความผูกพันกันในทางดี ในห้วงเวลาที่นานพอ**

ฐานะลูกไม่ได้บังคับให้คุณต้องรักแม่ แต่การไม่รักแม่อาจทำให้คุณรู้สึกผิดอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกิดการเปรียบเทียบกับคำถามแสลงใจ เช่นที่พ่อทำไมเคารพรักได้ แต่แม่ซึ่งอุ้มท้องคุณมาเก้าเดือนกลับเฉยๆ?

อย่าพยายามที่จะรักเพราะเห็นว่าควรรัก อย่าพยายามปลุกสำนึกตัวเองขึ้นมาดื้อๆว่าเป็นแม่แล้วต้องรักแสนรัก แม่ของคุณแยกออกแง่ว่าฝืนรักก็รักจริงต่างกันอย่างไร แล้วก็ไม่มีใครรู้สึกดีหากทราบว่าอีกฝ่ายจำใจรักตน ประหนึ่งตนเองไม่เคยมีคุณค่าที่แท้จริง ต้องมีใครสร้างเอาใจกันอย่างนั้น

ลูกผู้หญิงนั้นสามารถซาบซึ้งบุญคุณแม่ได้ง่ายกว่าลูกผู้ชาย เพราะวันหนึ่งคุณจะอยากมีลูก และส่วนหนึ่งที่ธรรมชาติจิตใจให้คนเราอยากมีลูก ก็เพื่อรู้จักความเป็นมนุษย์ที่ครบวงจร ความรู้สึกของผู้หญิงตอนคลอดลูกออกมามีลิมตาจูโลก สำเรัจนั้น น่าจะพอกๆกับที่ผู้ชายรู้สึกที่ตัวเองทำงานยิ่งใหญ่สำเร็จสักชิ้น **ความรักความอาทรในตัวลูกที่เคยเป็นเลือดก้อนหนึ่งในกายคุณ จะทำให้เข้าใจซึ่งไปถึงกันบั้งของวิญญาน ว่าแม่รักลูกได้ขนาดไหน และนั่นก็จะชวนให้คุณนึกออก ว่าความรู้สึกแบบเดียวกันได้เคยเกิดขึ้นกับแม่ของคุณยามมีคุณอย่างไร**

หมั่นพิจารณาให้เห็นพระคุณของแม่ตามจริงทีละน้อย ตึกว่าฝืนแรงบีบความ รักออกมาจากอากาศ เสียงรณรงค์ให้รักแม่อาจทำให้คุณรู้สึกผิดหรือจำต้องฝืนใจซื้อของแพงในวันแม่ แต่ในที่สุดพอข้ามวันแม่ไป ใจคุณอาจนึกเสียดายเงินทอง จนกลายเป็นปัจจัยของความ ‘รู้สึกเฉยๆ’ กับแม่ตลอดปีที่เหลือ

วันแม่ไปหาแม่ ค่อยๆดูความจริงปีต่อปี แต่คุณปรากฏตัวเฉยๆในวันแม่โดยไม่ทำอะไรเลย แม่ก็อบอุ่นใจและเป็นสุขขึ้นมาจากการเห็นคุณได้แล้ว อย่างน้อยก็สักนิดหนึ่ง เพราะเป็นวันแห่งการแสดงความรักถึงค่าของแม่ คุณปรากฏตัวในวันนั้น ก็แปลว่าท่านมีค่าต่อคุณแน่แล้ว

จากนั้นขอให้ลองย้อนนึกบททวนถึงวัยเด็กดู หากแม่ปรากฏตัวเฉยๆ โดยไม่ยอมเหนี่ยวยากลำบากเลี้ยงคุณ คุณจะไม่มีทางรอดมาจนถึงทุกวันนี้ได้เลย นี่แหละความแตกต่าง แค่คิดคุณจะรู้สึกได้ และเมื่อรู้สึกได้คุณก็จะค่อยๆเคารพรักท่านขึ้นมาโดยไม่ฝืนทีละน้อย

เนื่องจากเดือนสิงหาคมอันเป็นเดือนแห่งวันแม่ในปีนี้ ผมต้องสูญเสียคุณแม่ไป ก็ขอโอกาสส่วนตัวส่วนตัวของหนังสืองานศพมาลงไว้ เพื่อให้เกิดความเบิกบานร่วมกัน กับนางฟ้าเกิดใหม่อีกองค์หนึ่ง ซึ่งมีอุทยานรมรื่นและสว่างสวยเป็นของเธอเอง การเขียน ‘เตรียมเสปียงไว้เลี้ยงตัว’ ตลอดสามปีที่ผ่านมาด้วยเจตนาให้แม่อ่านแม่ได้อ่านแล้ว ผลบุญผลกุศลอันเกิดจากการเผยแพร่ธรรมไปในวงกว้างมีประมาณ ไต ของใจได้แก่ คุณแม่อัจฉรา ไมาตรีเวช ผู้ให้กำเนิดผมมาเขียนธรรมจนถึงบัดนี้ทั้งสิ้น ทั้งปวงเทอญ.

ส่งแม่ขึ้นฟ้า

ผมเริ่มเขียนบรรทัดนี้ขณะอยู่ในห้องที่แม่นอนหลับ ยังมีลมหายใจ แต่เป็นที่รู้วาคงไม่ฟื้นตื่นขึ้นมาคุยกับผมอีก แต่ไม่เป็นไร ผมพูดทุกคำที่อยากพูดกับแม่ไปหมดแล้ว ทำทุกอย่างที่คิดว่าดีที่สุดเพื่อแม่แล้ว เหลืออยู่ก็แค่รอส่งแม่ขึ้นฟ้าตามเวลาที่ร่างแม่ต้องการเท่านั้น

คนเรารู้สึกอบอุ่นและอ่อนโยนเป็น ก็เพราะเคยเห็นรอยยิ้มของแม่ เคยได้อยู่ในมือแม่ เคยได้อยู่ในอ้อมอกแม่ สัมผัสอบอุ่นละมุนของแม่ช่วยพาราเราออกจากฝันร้ายและเสียงร้องไห้วกวน และทำให้เราโตขึ้นด้วยความเชื่อมั่นว่าจะวิ่งกลับไปหาฝันดีด้วยเสียงหัวเราะได้เสมอ

ช่วงแรกที่เริ่มรู้ความ ธรรมชาติไม่เปิดโอกาสให้เราจดจำรายละเอียดเกี่ยวกับแม่ได้มากนัก เราต้องโตขึ้นอีกหน่อย ถึงตระหนักว่าแม่คือผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่มาเดินเล่น กลั่นน้ำนมให้เรากิน และให้กำเนิดเรามาเต็มตาตุโลก

เมื่ออยู่กับแม่มาแต่เกิด คนเราอาจเฉื่อยชา หรือกระทั่งนึกคร้านกับการพยายามค้นหาความหมายของการมีแม่ สำหรับผมเองต้องรอเวลาผ่านไปยี่สิบปี ถึงค่อยซึ่งว่า ‘แม่’ มีความหมายอย่างไร

วันแห่งการรู้ซึ่งคือวันที่ผมตั้งใจเข้าป่าปฏิบัติธรรมตามลำพัง โดยมีคุณพ่อคุณแม่พาไปส่งตรงเชิงเขา และจากจุดส่ง พวกท่านเห็นได้ชัดว่าผมกำลังจะเดินหน้าเข้าหาเขตรกร้างกว้างใหญ่ที่ไม่มีหลักประกันความปลอดภัยใดๆ ครั้งนั้นพอผมลงจากรถด้วยสีหน้ายิ้มแย้มสนใจกับการได้ทำในสิ่งที่อยากทำ ทั้งพ่อและแม่ก็พร้อมใจเหลียวมองด้วยสายตาห่วงใยรุนแรงอย่างที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน นั่นเป็นวาระแรกจริงๆที่ทำให้เข้าใจค่าของตัวเองว่ามีต่อพวกท่านเพียงใด ขณะเดียวกันก็ทำให้เข้าใจด้วยว่าพ่อแม่มีความหมายยิ่งกว่าคนที่เลี้ยงเราโตมาขนาดไหน

สายตาของแม่ที่รักเรานั้น สอนให้เรารักคนเป็น ห่วงใยคนเป็น แม่ผมมีลูกสี่คน รักลูกทุกคน ห่วงลูกทุกคน นั่นคงต้องแปลว่าลูกทุกคนมีบุญพอ จึงมาอาศัยท้องแม่เกิดได้ เพราะแม่เป็นแม่ ทั้งชีวิตผมกับพี่น้องจึงไม่กลับกลอกเป็นคนมีความฝังใจเลวร้าย ตรงข้าม จุดแห่งความอ่อนโยนในหัวใจจะคงอยู่ตลอดไป เพียงระลึกแล้วรู้ตัวว่ามีแม่ และแม่เราก็แสนดีเหมือนนางฟ้า

น้ำเสียงนุ่มนวลแฝงความเข้มแข็งน่ารักของแม่ผมไม่เหมือนใคร แต่คุณได้ยินครั้งแรกก็จะจำได้และรู้ว่าเป็นท่าน ผมมาเรียนรู้ว่าตัวเองรักและอยากฟังน้ำเสียงของแม่เพียงใด ก็เมื่อท่านไม่มีเสียงจะพูดเป็นศัพท์แสงเต็มปากเต็มคำเหมือนอย่างเคยอีกแล้ว

สิ่งหนึ่งที่ผมคาดว่าจะต้องเกิดขึ้น แล้วก็ได้เกิดขึ้นในที่สุด คือการมาอยู่ใกล้แม่ในช่วงสุดท้าย ไม่มีอะไรน่าเสียใจ เพราะก่อนไปท่านรู้ร่วมกับผมว่าเทวดามีจริง และท่านก็เที่ยงทีจะไปเป็นสหายแห่งเทวดาด้วยบุญอันทำให้เพียงพอแล้ว

ระหว่างช่วงสุดท้ายของแม่ มีเวลาให้ครอบครัวเราบังเกิดปีติอย่างใหญ่หลายครั้ง ดังเช่นที่แม่เอาชนะความน่าหงุดหงิดทางกาย หันมาระบายยิ้มหวานด้วยใจที่พร้อมสละความเคยชินเดิมๆ สละความอาลัยในตัวตนเก่าๆ ทั้งนี้ก็เพื่อรักษาจิตให้เป็นกุศลอย่างต่อเนื่อง นั่นคือสัญญาบอกอย่างดี ว่าแม่จะสู้กับโรคร้ายโดยไม่ระย่อท้อ และแม่จะเอารางวัลใหญ่คือมหากุศลจิตในวาระแห่งการลาจากโลกนี้ไป

หรืออย่างเช่นที่พวกเราได้รับความกรุณาอย่างใหญ่หลวงจากพระอาจารย์ปราโมทย์ ปาโมชโช โดยท่านมาเทศน์โปรดแม่ถึงบ้านหนึ่งครั้ง และที่โรงพยาบาลอีกสามหน เมื่อครั้งหลวงพ่อบ้านแม่ถึงกับลูกจากเตียงมาส่งท่านที่รถ แม่ช่วงนั้นแม่ลุกเดินลำบาก และเมื่อครั้งท่านไปที่โรงพยาบาล แม่ก็พยายามยกมือขึ้นพนมไหว้ท่าน แม่ช่วงนั้นแม่ขยับตัวแทบไม่ไหวแล้ว

วันที่นั้นว่าน่าปลาบปลื้มไม่มีอะไรเกิน คงได้แก่วันเสาร์ที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ซึ่งในช่วงเช้าราวแปดโมงเศษ พวกลูกๆได้เปิดซีดีเทศนาธรรมของพระอาจารย์ปราโมทย์ให้แม่ฟัง ผมสังเกตเห็นแม่ตั้งใจฟังด้วยความเข้าใจกับทั้งเกิดปีติซาบซึ้งในคำสอนของหลวงพ่อบอกทุกคำ โดยเฉพาะที่ท่านกล่าวว่ากายนี้เป็นทุกข์ ใจนี้เป็นทุกข์ ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น

หลังจากฟังเทศน์มาจนถึงเวลาประมาณเก้าโมง แม่เกิดความอึดอัดทางกาย กระทั่งรู้สึกเหมือนจะไปไม่รอด แม่ก็พยายามบอกเราถึงความปรารถนาครั้งสุดท้ายซึ่งแม่จะออกมาไม่เป็นศัพท์เป็นคำเท่าใดนัก แต่ผมก็เดาถูกว่าแม่วานเรานิมนต์พระมาสวดให้ท่านฟัง เมื่อผมถามย้ำเพื่อความมั่นใจและแม่พยักหน้ารับว่าเข้าใจถูกแล้ว ผมก็ต่อโทรศัพท์กราบนิมนต์หลวงพ่อบราโมทย์มาโปรดแม่ทันที ด้วยความที่ท่านคุ้นเคยกับแม่อยู่ก่อน และท่านก็เป็นครูบาอาจารย์องค์เดียวที่แม่นับถือ

หลวงพ่อบราโมทย์รับนิมนต์ โดยบอกว่าเมื่อเทศน์ญาติโยมเสร็จจะมาทันที ซึ่งผมประมาณเวลาไว้ว่าน่าจะสองชั่วโมงคงถึงโรงพยาบาล จึงมาบอกแม่ตามที่คิด ซึ่ง

แม่ก็ร้องด้วยความกลัวจะไม่ทัน แต่ผมมั่นใจว่าทัน จึงบอกท่านให้เย็นใจเถิด อย่าเพิ่ง ‘หลับ’ ลูกๆจะซื้อของเตรียมถวายสังฆทานให้แม่เอง

เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นแม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อ หลังจากทนทุกข์โรคร้ายทำทารุณมาระยะหนึ่ง แม่พยายามตั้งสติและมีกำลังใจข่มความเจ็บปวดเพื่อรอพระมาโปรด ซึ่งก็สัมฤทธิ์ผล หลวงพ่อปราโมทย์เดินทางมาถึงในเวลาสิบเอ็ดโมงสิบห้า แม่ลืมตาขึ้นเห็นพระด้วยสายตายินดี พวกเราไม่รอช้า จัดการให้แม่ได้ถวายสังฆทานโดยวิธียกถาดไปถึงมือให้แม่แตะ แล้วจึงค่อยยกพระเคนหลวงพ่อต่อจนครบทุกถาด

กำลังใจอยากมีชีวิต บวกกับการได้ทำบุญใหญ่สำเร็จ ประโลมให้แม่สงบเย็นลง และบังเกิดมหาสมณัส ตื่นตันจนสะอึกสะอื้นออกมา พวกเราได้พบปาฏิหาริย์ของพลังชีวิตระลอกใหม่ แม่มีชีวิตต่อ สภาพแทบเป็นปกติราวกับไม่เคยป่วยไข้ แคมเช้าวันต่อมาหมอยังเอกซเรย์พบว่าน้ำในปอดลดลงไปกว่าครึ่ง ซึ่งนับว่าเหลือเชื่อจนต้องช่วยกันวินิจฉัยว่าเหตุใดสถานการณ์จึงดีขึ้นได้ขนาดนั้น

วันถัดมาแม่พูดชัดขึ้น สิ่งที่เราได้ยินจากปากท่านล้วนเกี่ยวข้องกับพระและธรรมะเย็นใจ แม่เล่าว่าฝันเห็นพระก็มาบอกว่าวันนี้วันพระนะ ซึ่งก็ตรงกับวันพระจริงๆ ผมโล่งอกและปราศจากความคลางแคลงอย่างสิ้นเชิง แม่จะไม่ไปแค่สวรรค์ แต่ต่อจากสวรรค์ยังมีवासนาได้ฟังธรรมะจากพระผู้รู้ กับทั้งเป็นผู้วางใจต่ออริยเจ้าสืบไป

ดีแล้วที่เมฆเร่เปิดโอกาสให้เราเห็นใจและสังเสียดกันนานหลายเดือน แม่ได้รู้ในช่วงสุดท้ายว่าค่าของท่านมีต่อพวกเรามากมายปานใด ก็ด้วยความจริงที่ทุกคนในครอบครัวพร้อมใจ พร้อมหน้าพร้อมตามาอยู่กับแม่ มาร่วมส่งแม่ขึ้นฟ้าจนวันสุดท้าย

วันแม่กำลังจะมาถึง แต่บางคนอาจยังไม่ถึงเวลาเข้าใจความหมายของการมีแม่ ขณะที่หลายคนน่าจะผ่านเวลานั้นมาแล้ว ซึ่งก็คงเห็นตรงกัน ว่าคนเราจะรู้ค่าของชีวิตตัวเองไม่ได้ ถ้ายังไม่รู้ค่าของผู้ให้กำเนิดชีวิตเราดีพอ

ตาแล แม่เรา ป่วยไข้
ด้วยใจ อยากรวย แทนท่าน
ฝากฟ้า ดูแล แทนกัน
ในวัน แม่ข้า ลาติน...

ตั้งตฤณ

สิงหาคม ๒๕๕๐

สารบัญ ←

ไดอารี่หมอดูหน้าที่ ๒๒

โดย หมอพีร์

เขียนไดอารี่ที่ไร รู้สึกว่าตัวเลขจะตรงกับเรื่องราวที่เขียนพอดีเลยนะคะ วันนี้ฉบับที่ ๒๒ เป็นตัวเลขแทนดาวจันทร์ ถูกสร้างมาจากนางฟ้าสีบ้าองค์ ตามตำราบอกว่าเป็นสัญลักษณ์แทนเพศหญิง เป็นตัวเลขที่อ่อนไหว เปลี่ยนแปลงง่าย เลขสองหมายถึงสองจิตสองใจ ส่วนเลขหนึ่งแทนผู้ชายหมายถึงความเด็ดเดี่ยวเด็ดขาดมีหนึ่งเดียว

ไดอารี่สัปดาห์นี้เป็นเรื่องราวของผู้หญิงที่มีความสำคัญกับชีวิตเรามากก็คือแม่ตัวเอง ฉบับที่ ๒๒ เลขสองดับเบิ้ลสองตัวพอดีคือคนที่มีความสำคัญแลมเดือนนี้ยังเป็นเดือนเก้าไทย ตัดออกมาเป็นเลขเจ็ดตัว ก็เท่ากับ ๒ เหมือนกัน

แต่วันแม่ไม่ได้มีเฉพาะวันที่ ๑๒ อย่างเดียวนะคะ ทุกคนควรคิดถึงแม่และทำดีกับแม่ทุกวัน เพราะแม่เป็นผู้ให้ลมหายใจและร่างกายนี้มา และท่านก็คงแอบมีความหวังอยู่ลึก ๆ ว่าลูกจะเอาร่างกาย ลมหายใจที่แม่ให้มา ไปใช้อย่างเป็นประโยชน์ที่สุด

ไดอารี่สัปดาห์นี้ ก่อนอื่นอยากจะให้ทุกคนเข้าใจตรงกันในเรื่องของผู้หญิง ว่าทำไมต้องเกิดมาเป็นผู้หญิง การเข้าใจสภาพธรรมชาติที่แท้จริงที่มีอยู่ จะทำให้เข้าใจสิ่งที่เขาเป็น ยอมรับแบบไม่คัดค้าน ไม่ลำบากใจมาก

การเกิดมาเป็นผู้หญิง โครงสร้างจิตใจของผู้หญิง จะถูกสร้างด้วยอารมณ์ ส่วนการเกิดเป็นผู้ชาย โครงสร้างจิตใจของผู้ชาย จะถูกสร้างด้วยเหตุผล

ในจิตใจมนุษย์ อาจจะเป็นได้ทั้งชายและหญิงอยู่ในร่างเดียวกัน ถ้าเราเทียบจากหนึ่งร้อย คนไหนมีความเป็นผู้ชายเกินห้าสิบก็น่าจะค่อนข้างเป็นคนมีเหตุผล แต่ถ้าคนไหนมีความเป็นผู้หญิงเกินห้าสิบก็น่าจะค่อนข้างใช้อารมณ์นำหน้า

ผู้ชายบางคนอาจจะมีความเป็นผู้หญิงมากกว่า อาจจะเจอกันเยอะที่เรียกว่าผู้ชายนิสัยผู้หญิง หรือผู้หญิงบางคนอาจจะมีความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิง คือค่อนข้างมีเหตุผล

นิสัยของผู้หญิงอ่อนเป็นคนจิตใจอ่อนไหว อ่อนโยน บอบบาง คิดมาก โสเล ไม่หนักแน่น อารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ เดี่ยวดีเดี๋ยวร้าย กลัว วิตกกังวล ร้องไห้ง่าย ซึ้งอ่อน น้อยใจง่าย อิจฉา นินทา ขี้อิจฉา ขี้บ่น พุดมาก ต้องการให้คนเข้าใจจิตใจภายในค่อนข้างมาก เวลาที่จะตัดสินใจอะไร จะเอาอารมณ์นำหน้าได้ง่าย

ผู้หญิงมีความละเอียดอ่อน และอ่อนโยนกว่าเพศชาย จึงเหมาะสำหรับการเป็นแม่คนได้ดี ดังนั้นเมื่อเริ่มเข้าใจตรงกันว่าเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผู้หญิงว่าทำไมแม่ถึงขี้บ่น ทำไมถึงคิดมาก ทำไมถึงด่าเก่ง ทำไมหงุดหงิดง่าย ทำไมแม่ถึงกลัวได้มากขนาดนี้

การเป็นแม่คนต้องทำงานหนักกว่าปกติสองเท่า หลายคนคิดว่าการเลี้ยงลูกเป็นเรื่องง่าย ถ้าใครไม่เคยเป็นแม่คนไม่มีใครรู้หรือกว่า การเลี้ยงเด็กคนหนึ่งเป็นงานหนักแค่ไหน เพราะหาไม่มีคำว่าไม่ไหว เกิดออกมาแล้ว บอกว่าไม่เอาก็ไม่ได้

สมัยโบราณผู้หญิงยังไม่ต้องทำงาน แค่เลี้ยงลูกยังไม่หนักมาก แต่สมัยนี้ผู้หญิงทั้งทำงานด้วย เลี้ยงลูกด้วยนี่ยิ่งเก่งมาก โดยเฉพาะแม่บางคนมีลูกเยอะเลี้ยงเองหมดเลย

ที่สำคัญที่เจอจากลูกค้าส่วนใหญ่มักจะเหมือนกัน คือลืมเข้าใจแม่ ลืมในสิ่งที่แม่เป็น ว่าทำไมเขาต้องเป็นแบบนี้ อยากรู้แต่จะให้แม่เข้าใจตัวเอง พอปล่อยให้ เป็นแบบนี้มาเรื่อย ๆ สุดท้ายก็กลายเป็นช่องว่างทำให้เกิดปัญหาตามมาอีกมาก สร้างกรรมโดยความไม่รู้อีกได้ง่าย ๆ

ก่อนหน้านี้สองสามอาทิตย์ เจอลูกค้าหลายคน มีคำถามที่เหมือนกันว่า ชีวิตนี้จะมีโอกาสเลี้ยงพ่อแม่ไหม พอได้ฟังคำถามนี้ ตอบไม่ถูกเลย เพราะเป็นคำถามที่ไม่น่าถาม ในดวงก็ไม่มีตัวว่าจะเลี้ยงได้หรือไม่ได้ ต้องเกิดจากจิตสำนึกเอง ในดวงไม่มีจริง ๆ ค่ะว่าจะเลี้ยงได้หรือไม่ได้ มีแต่เห็นว่าใจดำหรือไม่ใจดำ

ที่รู้สึกไม่ดี เพราะไม่ได้มีคนเดียวที่ถามคำถามนี้ มีเยอะมาก เจอสองสามคนแรก ก็ยังไม่คิดอะไร แต่พอเจอบ่อยขึ้นเรื่อย ๆ ก็คิดว่ายังมีคนอีกมากที่ฉันไม่รู้จักรักทุกคนก็อาจจะมีความรู้สึกเหมือนกัน

รู้สึกว่าคนกลุ่มนี้ ต้องการให้ตัวเองรวยก่อน หรือมีฐานะที่ดีขึ้นก่อน ถึงจะเลี้ยงพ่อแม่ ซึ่งจะขัดแย้งกันมาก เพราะถ้าคุณไม่เริ่มทำบุญกับพระอรหันต์ในบ้านก่อน ก็คงรวยขึ้นได้ยาก นอกจากจะมีบุญเก่าในอดีตมากจริง ๆ จึงจะทำให้รวยได้

ความจริงการดูแลพ่อแม่ของแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน พ่อแม่บางคนท่านก็มีฐานะอยู่แล้ว ก็ไม่ได้ต้องการเงินอีก ท่านอาจจะต้องการการเอาใจใส่ไม่ให้เหงายามท่านแก่ชราแค่นั้น หรือต้องการให้ลูกเป็นคนดี ต้องการให้เลี้ยงตัวเองได้ หรือต้องการให้สานงานต่อจากท่านเท่านั้นเอง บางคนท่านอาจต้องการความช่วยเหลือทางด้านธรรม เช่น พาท่านไปไหว้พระทำบุญท่านก็ชื่นใจแล้ว หรือถ้าหากให้ท่านได้เข้าใจเรื่องการถือศีลปฏิบัติธรรมได้นี้ ก็สุดจะบรรยายแล้วว่าดีแค่ไหน

ดังนั้นคำถามที่ว่า จะเลี้ยงได้ไหมนั้น คำตอบที่ให้ไปส่วนใหญ่จะตอบเหมือนกันว่าขึ้นอยู่กับตัวเอง เป็นสิ่งที่นอกเหนือจากดวง เพราะดวงบางคนก็ร้ายกับพ่อแม่ แต่ไม่เห็นเขาจะเป็นอย่างนั้น กตัญญูมาก แต่ดวงบางคนเป็นดวงเกื้อกูลพ่อแม่ แต่ไม่เห็นจะเลี้ยงท่านเลย

การเกื้อกูลเลี้ยงดูท่าน ก็ให้เริ่มทำเท่าที่จะทำได้ บางคนอาจจะถึงขั้นต้องกู้ยืมมาให้ท่านก่อน ก็ไม่ต้องคิดมากค่ะ トラบไตที่เราได้ทำบุญกับพระอรหันต์ในบ้านซึ่งเป็นบุญใหญ่นั้น ไม่ต้องกลัว ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ ยังไงก็มีทางออกใช้หนี้หมดในชาตินี้แน่นอน ยกเว้นมีตัวแปรอื่น เช่นติดการพนัน ติดเหล้า ฯลฯ ซึ่งเป็นทางเสื่อมของเงิน

ลองคิดเล่น ๆ ลีคะว่า ท่านเลี้ยงเรามาตั้งแต่ ๑ ขวบ สมมติท่านเลี้ยงเราจนจบมหาวิทยาลัย จนเราอายุ ๒๒ ปี ทีแค่วันละสองร้อยบาท เป็นเงินเท่าไรแล้ว จำนวนเงินไม่เท่าไร แต่คุณค่าทางด้านจิตใจมีมากกว่าเงินอีก

กรรมกรเงินเดือนหกพัน สามารถเลี้ยงคนได้ทั้งครอบครัว แต่คนบางคนเงินเดือนหมื่นกว่าบาท ไม่สามารถเลี้ยงพ่อแม่ได้ แผลงมากเลยนะ

สองสามวันก่อน มีลูกค้าคนหนึ่งกลับมาดูดวงใหม่เป็นผู้ชายวัยกลางคน อายุประมาณสามสิบกว่า เขาเองมีปัญหาเรื่องเงิน เป็นคนไม่ค่อยชอบทำบุญ แม่กระทั่งกับแม่ตัวเอง ก็เลยแนะนำให้เริ่มทำทานกับแม่ตัวเองก่อน บอกไปก็เหมือนไม่เชื่อ

แต่พอวันนี้เขากลับมา อันดับแรกที่เขาเห็นคือหน้าตาผ่องใส ดูดีมีสง่าราศีมากขึ้น กว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด ก็ทักว่าไปทำอะไรมา หน้าเปลี่ยนไปเนอะ เขาก็บอกว่ ก็ทำอย่างที่คุณพี่แนะนำไงครับ ให้ดูแลแม่ที่บ้าน ก็ช่วยท่านตลอด ก็รู้สึกว่าเขาสว่างขึ้นมากและเขาก็เล่าให้ฟังอีกว่า ตอนนี่ก็เริ่มทำบุญกับหลานตัวเองอีก

ตอนที่ได้ฟังก็อนุโมทนากับเขาไปด้วยจริง ๆ เขียนอยู่ก็ยิ่งนึกถึงที่เขาเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด นี่ก็แผลงมาก การเงินในชีวิตเขาก็ค่อย ๆ ดีขึ้น และตอนที่มาหาเขาเพิ่งเปลี่ยนรถใหม่ด้วย

คนไหนเคยทำผิดพลาดอะไรไป สำนึกผิด คิดแก้ไขตัวเอง ก็ลองใช้โอกาสทองนี้ของเดือนแก่เขิน เพราะบางคนไม่กล้า อายุที่จะขอขมาพ่อแม่ ถ้าเริ่มทำแล้ว ต่อไปคงไม่ต้องขอขมาอีก เพราะคงจะไม่ทำกรรมเพิ่มอีก

การขอขมา อาจจะเตรียมดอกไม้ ธูปเทียนแพ ให้เป็นพิธีการหน่อยก็ได้ หรือจะเป็นแค่พวงมาลัย ถ้าไม่มีไม่เป็นไรเลย สำคัญที่ใจ หลังจากนั้นก็กราบท่าน บอกว่า กรรมใด ๆ ที่เคยล่วงเกินไป ไม่ว่าจะกายก็ดี วาจาที่ดี ใจก็ดี ขอให้แม่ อโหสิกรรมให้ลูกด้วย ถ้าแม่บอกว่ายกโทษให้ก็ถือว่าครบองค์ประกอบ แต่ต้องจำไว้ในใจเสมอว่าจะไม่ทำเพิ่มอีก

ต้องรีบทำตอนที่ท่านมีชีวิต ไม่รู้ว่าท่านจะอยู่ได้อีกนานแค่ไหน เพราะความตายอยู่แค่ปลายจมูก สามารถพรากชีวิตท่านไปจากเราได้ทุกขณะ ดวงไม่เคยกำหนดอะไรมา ทุกอย่างอยู่ที่เราเป็นผู้กำหนด

สารบัญ ←

กลอนสุภาพเนื่องใน “วันแม่”

โดย ศักคนานต์

วีรสตรีในใจลูก

๑ ทุกครั้งที่หวนคะนึงถึงตักอุ้ม
ทั้งความรักความห่วงใยแม่ให้มา

แม่คือวีรสตรีผู้ยิ่งใหญ่
ทั้งทางโลกทางธรรมแม่คอยเตือน

สายเลือดแม่ไหลอาบในกายลูก
สำนึกในพระคุณตราบชีวี

เพราะแม่เป็นแบบอย่างอย่างก้าวงาม
ขอให้แม่มีความสุขและพลัดเพลิน

เคยนอนหนุนอุ่นไอลงความห่วงหา
วันเวลาผ่านไปมิลืมเลือน

สละให้ด้วยใจใครจะเหมือน
คอยลบเลือนความทุกข์ปลุกชีวี

ด้วยพันผูกสายใยธรรมนำวิถี
ชีวิตนี้ยึดแสงธรรมนำทางเดิน

คอยเป็นเงาติดตามไม่ห่างเหิน
ด้วยเจริญในธรรมและกรรมดี

แม่...ผู้ให้ตลอดกาล

๑ แม่เรานี้แสนดีมีแต่ให้
ตราบชีวิตของแม่จนชรา

ให้ความรักความอบอุ่นคำจูนชนมม์
ปลอบประโลมเติมพลังตลอดกาล

วันเวลาผ่านไปไม่เคยเปลี่ยน
เป็นผู้ให้ของลูกมิเสื่อมคลาย

สิ่งดีงามที่มีในตัวลูก
ลูกขอกราบบูชาทุกคืนวัน

ดูแลลูกจนเติบโตใหญ่ให้ศึกษา
ล้วนให้สิ่งล้ำค่าหาใดปาน

ให้สุขคลายทุกข์ทนด้วยคำหวาน
สุขสราญเมื่อมีแม่อยู่ข้างกาย

กาลหมุนเวียนเปลี่ยนไปแม่ยังหมาย
ด้วยมุ่งหมายให้ลูกสุขทุกคืนวัน

และสิ่งถูกคือผลงานแม่สร้างสรรค์
จิตผูกพันรักแม่นั้นนิรันดร

ดอกสร้อยร้อยพกา

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ดอกแก้ว

๑ ดอกเอี้ยดอกแก้ว
เปรียบแก้วสามงามพิสุทธิ์อุตมา

คือดวงแก้วอำไพพระไตรรัตน์
ที่มีดมิดมิดมนอนธการ

ขาวผ่องแผ้วผ่องพรรณพันธูปผา
น้อมบูชามันไว้ในดวงมาน

เจ็ดจรัสแจ่มใสในทุกสถาน
กลับขึ้นบานกระจ่างแสงแจ้งโลกเอย

ดอกมะลิ

๑ มะเอี่ยมะลิ

กรุ่นกลิ่นอ่อนนกำซาบซึ่งถึงอุรา

เปรียบพระคุณมารดาค่าสูงสุด

“รักของแม่” แท้จริงยิ่งกว่าใด

ดอกขาวผลิให้เห็นเย็นจับตา

ทุกทศคราที่ดมดมหอมชื่นใจ

มวลมนุษย์น้อมบูชาทูนเทิดไว้

คือผู้ให้แก่ลูกทุกสิ่งเอย

ภาพดอกมะลิ เอื้อเฟื้อโดย สาวิกา และ tawan

ภาพดอกแก้ว เอื้อเฟื้อโดย tawan

สารบัญ ←

*“But a mightier power and stronger
Man from his throne has hurled,
And the hand that rocks the cradle
Is the hand that rules the world.”*

ถึงชายได้กวัดแกว่งเพลงจากอาสน์
ซึ่งอำนาจกำแหงแรงยิ่งกว่า
อันมือไกวเปลไซร์แต่ไรมา
คือหัตถ์ถาวรองพิภพจบสากล

โดย Wm Ross Wallace
ถอดความโดย พระราชธรรมนิเทศ

*“Who ran to help me when I fell,
And would some pretty story tell,
Or kiss the place to make it well?
My Mother.”*

เมื่อล้มกลิ้งใครหนอวิ่งเข้ามาช่วย
และปลอบด้วยนิทานกล่อมขวัญให้
ทั้งจูบที่เจ็บชะมัดปิดเป่าไป
ผู้นั้นไซร์ที่แท้แม่นเอง

โดย Ann Taylor
ถอดความโดย พระราชธรรมนิเทศ

“No gift to your mother can ever equal her gift to you - life”

มีมีของขวัญใด จะมอบให้แต่มารดา
เทียบเทียบสมคุณค่า ที่ท่านให้ชีวิตเรา

โดย นิรนาม
ถอดความโดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

“Hundreds of dewdrops to greet the dawn,
Hundreds of bees in the purple clover,
Hundreds of butterflies on the lawn,
But only one mother the wide world over.”

ร้อยน้ำค้างพร่างอรุณอันอุ่นซึ่ง
ร้อยหมู่ผึ้งดมดมชมบุปผา
ร้อยผีเสื้อในสวนขวัญอันโลกา
แต่มารดาของฉันนี่มีคนเดียว

โดย George Cooper
ถอดความโดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

“We only have One Mom, One Mommy,
One Mother in this World, One life.
Don't wait for the Tomorrow's to tell Mom, you love her.”

ในชีวิตนี้ เรามีแม่, มามี, คุณแม่ เพียงคนเดียวเท่านั้นในโลก
อย่ารอจนถึงพรุ่งนี้แล้วค่อยบอกแม่ ว่าเรารักท่านมากแค่ไหน

โดย นิรนาม
ถอดความโดย ภริมา

*"We never know the love of the parent
until we become parents ourselves."*

เราไม่มีวันรู้ถึงความรักของพ่อแม่ จนกว่าเราจะเป็นพ่อแม่เสียเอง

โดย Henry Ward Beecher

ถอดความโดย สิริลีนท์

*"Mother is the one who is still there
when everyone else has deserted you."*

แม่คือคนที่จะอยู่เคียงข้างเราเสมอ ในยามที่ทุกคนทอดทิ้งเราไป

โดย นิรนาม

ถอดความโดย ภริมา

*"There is only one pretty child in the world,
and every mother has it."*

สำหรับแม่แล้ว ลูกของแม่คือเด็กที่น่ารักที่สุดในโลก

โดย ภาชิตจัน

ถอดความโดย ภริมา

สารบัญ ←

แม่ของฉัน

โดย แม่ปู

แม่ของฉันเป็นชาวนา เรียนจบชั้น ป.๔ ส่งลูก ๔ คนเรียนจนจบปริญญาตรี มีการมีงานทำไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้ใคร ปัจจุบันฉันอายุเกือบ ๓๗ ปีเต็ม ประกอบอาชีพรับราชการ มีชีวิตที่สุขสบายพอสมควร มีลูก ๒ คน เวลาของฉันจึงหมดไปกับการงานและลูก ทั้งที่ในความเป็นจริงฉันน่าจะได้ทำหน้าที่ของลูกที่ดี ตามหลักคำสอนของพระศาสดา แต่โดยภาระและหน้าที่ รวมทั้งระยะทางที่ไกลจากบ้านเกิด ทำให้ฉันไม่สามารถได้ดูแลคนที่ฉันควรจะดูแลมากที่สุด ให้สมกับที่ทั้งชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งทุ่มเทให้ลูกหลาน ฉันได้แต่ระลึกถึงท่านตลอดเวลา

ย้อนไปตอนที่ฉันจำความได้จนเดี๋ยวนี้ แม่ของฉันยังคงทำงานหนักเพื่อลูกและเพื่อหลาน เมื่อก่อนสมัยที่พวกเรายังเล็ก แม่ต้องตื่นเช้าเพื่อหุงหาอาหารให้ลูก ๔ คนได้กินก่อนไปทำงาน แม่กับพ่อจะทิ้งพวกเรา ๔ คนไว้ให้ดูแลกันเองตามลำพัง แล้วแม่ออกไปนากับพ่อ แม่ของฉันมีอาชีพทำนา ไม่ต้องบอกหลายคนคงทราบได้ว่ายากจนค่อนข้างมากแต่เราไม่เคยอด เพราะแม่ไม่ให้อด ไม่เคยมีปัญหาเพราะแม่ไม่เคยให้พวกลูกทราบปัญหา ฉันจึงเป็นเด็กหญิงที่มีความสุข ทำให้เรียนหนังสือเก่ง และน้องทุกคนก็เรียนหนังสือเก่ง ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งกันทุกคน

แม่อดทนทุกอย่างเพื่อลูก เมื่อฉันเรียนจนจบมัธยมที่ใกล้บ้านที่สุดเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย พอถึงเวลาที่ต้องไปเรียนมหาวิทยาลัย แม่ พ่อไม่มีสตางค์ ต้องไปขอยืมญาติ ๆ จนญาติของพ่อคนหนึ่งออกปากว่า แม่ของเธอเป็นคนจนที่ใจถึงจริง ๆ ที่ขนาดจนแล้วยังส่งลูกเรียนในระดับสูง ซึ่งก็ไม่วินิจฉัยว่าลูกจะจบออกมาแล้วมีงานทำหรือไม่ ฉันจำสีหน้าของแม่ ความกังวลของแม่ได้ดี แม่หันมาบอกกับฉันว่าแม่เชื่อว่าลูกทำได้ เชื่อว่าลูกของแม่เป็นคนดี ถ้าปากอย่างไรก็จะทน ขอให้ลูกตั้งใจเรียน กำลังใจแบบนี้ฉันได้รับจากแม่เสมอ แม่ไม่เคยด่าทอให้เสียหาย ไม่เคยบอกว่าไม่รัก แม่มีแต่ให้พร จนวันที่แม่รอคอยก็มาถึง ฉันจบการศึกษาในระยะเวลาที่กำหนด

แล้วสอบบรรจุเข้ารับราชการได้ในปีเดียวกัน แม่หน้าบานพอยิ้มละไม เป็นเพราะพร
ของแม่ ความเชื่อมั่นและความอดทนอย่างสูงของพ่อและแม่ พรของแม่ฉันถือว่าเป็นพร
ที่วิเศษที่สุด จนเดี๋ยวนี้เมื่อมีเวลากลับไปหาท่าน ท่านก็ยังคงให้พร แม่จะเรียกฉันว่า
ลูกปุณดี และเรียกน้อง ๆ ว่า ลูกยอคนเรียบริ้อย ลูกขวัญคนเก่ง และลูกจอมเทวดา
เมื่ออธิบายให้ฟังถึงที่มาของแต่ละชื่อ แม่ก็บอกว่าสาว(แม่จะเรียกลูกผู้หญิงว่าสาว) เป็น
พี่คนโตที่ช่วยแม่ดูแลน้องและไม่เคยรังแกน้อง จนทำงานมีเงินเดือนสาวก็ยังคงดูแลแม่
พ่อและน้องโดยแบ่งเงินเดือนให้ สำหรับน้องสาวคนรองเขา เป็นเด็กเรียบริ้อยตั้งแต่
เกิดแม่เลยเรียกอย่างนั้น ส่วนขวัญน้องสาวคนเล็กเธอเรียนหนังสือเก่งที่สุด สำหรับ
น้องชายคนสุดท้องที่ไม่เคยสร้างปัญหาให้ครอบครัวเลย แม่อยากได้หรือให้ช่วยทำ
อะไรจะได้ทันที แม่ก็เลยเรียกเทวดาเหมือนขอพรจากเทวดาได้ดังประสงค์

เมื่อฉันมีลูก แม่ก็รักลูกของฉันไม่ต่างไปจากฉัน เมื่อไหร่ที่ทราบว่าคุณหรือหลาน
ป่วยท่านก็จะรีบมาหาทันที ท่านไม่เคยเบื่อที่จะดูแลพวกเราสักเวลา ตอนเด็ก ท่าน
ทั้งสองมักจะพาเราไปวัดด้วย พ่อแม่ของฉันไปวัดเสมอเมื่อมีโอกาสและจะพาพวกเรา
ไปด้วยคนหนึ่งทุกครั้ง ทำให้เราได้เข้าวัดตั้งแต่เด็กกันทุกคน ทำให้ชีวิตของฉันในวันนี้
มีความสุขตามสมควรตามฐานะแห่งมนุษย์ ฉันไม่กล้าที่จะทำบาปแม้เพียงเล็กน้อยและ
น้องทั้ง ๓ ก็เป็นแบบเดียวกัน ลูกทั้ง ๔ คนของแม่รักใคร่กลมเกลียวกัน แม่ของฉัน
จึงไม่ใช่จะมีพระคุณอย่างสูงต่อฉันและน้อง ยังมีพระคุณอย่างสูงต่อแผ่นดินที่สามารถ
เลี้ยงลูกให้มีชีวิตที่มีความสุขสงบเย็น เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ฉันอยากให้คนที่เป็นม
และกำลังที่จะเป็นแม่ทุกคนสามารถเลี้ยงลูกให้ได้อย่างแม่ของฉัน

ความรัก ความปรารถนาดี ความเมตตา ความกรุณา ความปราณี แม่ของฉันได้
แสดงออกมารบถ้วนทั้งหมด ลูกของแม่จึงไม่เคยมีปัญหา ไม่เคยอด ไม่เคยรู้สึกท้อแท้
ไม่เคยรู้สึกต่ำต้อย ไม่เคยขาดกำลังใจ ความสำเร็จทั้งหมดที่มีเป็นเพราะแม่ จึงขอใช้
ตัวอักษรนี้เป็นที่ประกาศพระคุณของแม่สุณีย์ และกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ
โอกาสนี้ ขอให้แม่มีความสุข อายุยืนนานเป็นร่มโพธิ์-ร่มไทรของลูกหลานตลอดไป

แม่ผู้มีใจไฟในธรรม

โดย นवलพรรณ ไม้ทองดี

นอกจากแม่จะอุทิศร่างกายให้เป็นแดนเกิดของดิฉันและคู่แฝดแล้ว แม่ยังได้รับความทุกข์ทรมานเพิ่มเป็นสองเท่าจากการคลอดลูกโดยวิธีธรรมชาติ และความยากลำบากในการเลี้ยงดูลูกสองคนในเวลาเดียวกัน

แม่ยังเป็นคนที่ซุกงูให้ดิฉันเข้าวัดตั้งแต่เด็กๆ โดยเริ่มจากการสวดมนต์ไหว้พระ การทำบุญตักบาตรหรือการทำทาน การฟังธรรม การรักษาศีล และการปฏิบัติธรรมตามลำดับ ถึงแม้ช่วงระยะเวลาหนึ่งดิฉันจะไปใช้ชีวิตในต่างประเทศ แต่เมื่อได้มีโอกาสกลับมาเยี่ยมบ้าน ดิฉันก็ยังใฝ่ใจทางธรรมและคงเป็นนิสสัยที่ดิฉันได้รับการปลูกฝังมาในอดีต

เมื่อดิฉันได้มีโอกาสตามแม่ไปปฏิบัติธรรมครั้งหนึ่ง ส่วนหนึ่งของการปฏิบัติจะมีการพิจารณาศพ ตอนแรกดิฉันก็ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมการปฏิบัติครั้งนี้เพราะรู้ว่าจะมีการไปพิจารณาศพด้วย ดิฉันเป็นคนทีกลัวเรื่องแบบนี้มาก แม้เห็นภาพข่าวหรือสารคดีหรือละครทางโทรทัศน์ที่มีการผ่าตัด หรือคนได้รับอุบัติเหตุต่างๆ ดิฉันยังไม่กล้าดูเลย ต้องเปลี่ยนช่องทันที และก็เป็นเหตุผลส่วนหนึ่งที่ทำให้ดิฉันสละสิทธิ์ในการเข้าเป็นนักศึกษาแพทย์ถึงสองครั้ง เพราะคิดว่าตนเองคงจะทำให้ไม่กลัวเลือดและศึกษาอาจารย์ใหญ่ในชั้นปีที่สองของการเรียนแพทย์ไม่ได้(การศึกษาร่างของผู้เสียชีวิตที่อุทิศให้เพื่อใช้ในการเรียนของแพทย์) แต่ด้วยเหตุปัจจัยบางอย่าง ดิฉันก็ตัดสินใจมาปฏิบัติและไปพิจารณาศพในครั้งนี้

ระหว่างเดินทางไปโรงพยาบาลนั้น ดิฉันนั่งอยู่ติดกับแม่บนรถ และเมื่อไปถึงก็ต้องรองจนกว่าคุณหมอจะอนุญาตให้พวกเราเข้าไปสังเกตการทำงานของหมอในห้องที่ใช้เป็นสถานที่ในการชำแหละศพ ระหว่างที่รอนั้นดิฉันมีความกระวนกระวายใจอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ยังรู้สึกอุ่นใจอยู่บ้างที่มีแม่อยู่ด้วย แต่ก่อนที่พวกเราจะได้เข้าไปในห้องนั้น แม่ก็มาบอกดิฉันว่า “แม่จะไปเข้าห้องน้ำนะ” หลังจากที่แม่ไปสั๊กพัก ก็

ถึงเวลาที่เจ้าหน้าที่มาบอกให้พวกเราเข้าไปในห้องได้แล้ว ท่ามกลางผู้ปฏิบัติธรรมท่านอื่นๆที่ทยอยเดินเข้าห้องไป ดิฉันก็ได้แต่ชะเง้อคอมองหาแม่ แต่จะด้วยเหตุที่ว่าดิฉันสายตาสั้นหรือมีคนเป็นจำนวนมาก ทำให้ดิฉันมองไม่เห็นแม่และหาแม่ไม่เจอ ณ ขณะนั้นดิฉันรู้สึกใจโหวงเลย เคืองคว้างมาก ความรู้สึกตอนนั้นคงเหมือนกับเด็กที่พลัดหลงกับแม่ ทั้งๆที่ตอนนั้นดิฉันก็มีอายุจะครบ ๒๖ ปีแล้ว แต่ดิฉันก็ตัดสินใจเดินตามผู้ปฏิบัติท่านอื่นๆไปโดยอยู่ในกลุ่มท้ายๆ

เมื่อเข้าไปในห้อง ผู้ปฏิบัติต่างๆก็ทยอยเดินไปยืนบนแท่นสูงที่สามารถมองลงมาเห็นเตียงที่มีศพอยู่ ตอนนั้นเองที่ดิฉันมองเห็นว่าแม่ได้เดินไปยืนอยู่แล้ว แต่ด้วยความกลัวทำให้ดิฉันเป็นคนเดียวที่ไม่ยอมไปยืนบนแท่นร่วมกับคนอื่นๆ แต่ดิฉันกลับยืนอยู่ใกล้ประตูที่เดินเข้ามานั่นเอง แต่เมื่อคุณหมอลงมือใช้มีดกรีดที่คอศพและมีเลือดพุ่งออกมาลงพื้น ดิฉันก็ไม่สามารถทนดูอยู่ได้อีก จึงเดินออกไปรอด้านนอก ระหว่างเดินทางกลับ ดิฉันยังคงรู้สึกช็อคและไม่ใ้พูดอะไรกับแม่เลย มารู้ทีหลังจากแม่ว่าดิฉันหน้าซีดมาก เมื่อไปถึงที่พัก ดิฉันก็จัดกระเป๋าเก็บของเตรียมกลับบ้านทั้งๆที่ยังไม่ถึงวันที่ตั้งใจจะกลับ แต่สุดท้ายดิฉันก็กลับในวันที่นัดไว้แต่แรก

เมื่อสงบจิตใจได้แล้ว แม่ก็มาบอกดิฉันว่า “แม่ตัดใจทิ้งมี้มเอง เพราะแม่รู้ว่ามี้มกลัว ถ้าแม่อยู่ใกล้มี้มก็จะทำให้ทวงหน้าพะวงหลัง เพราะต่างคนก็ต่างกลัว เหมือนคนที่ว่ายน้ำไม่แข็งทั้งคู่ ถ้าเกาะกันก็คงจะจมน้ำตายทั้งคู่ แต่ถ้ามีคนหนึ่งฝึกจนว่ายน้ำแข็งแล้ว คนนั้นก็จะสามารถช่วยเหลือคนอื่นได้” หลังจากเหตุการณ์นี้ เมื่อแม่ได้มีโอกาสเล่าประสบการณ์ให้ผู้ปฏิบัติท่านอื่นฟัง ก็มีคนถามแม่ว่า “แล้วลูกไม่น้อยใจแยะหรือ” แม่ก็ตอบเขาไปว่า “ไม่น้อยใจหรอก เพราะถ้าน้อยใจก็คงจะไม่ตามแม่มาปฏิบัติอีกหรอก” เมื่อแม่มาเล่าให้ดิฉันฟังภายหลัง ถ้าดิฉันได้เจอกับคนตั้งคำถามนั้นอีก ดิฉันจะตอบเขาว่า “ไม่น้อยใจเลย กลับรู้สึกขอบพระคุณแม่ด้วยซ้ำ เป็นเพราะใจที่เด็ดเดี่ยวของแม่ ทำให้ดิฉันมีโอกาสได้รู้ว่าดิฉันไม่สามารถพึ่งข้างนอกได้เลย ดิฉันต้องสร้างที่พึ่งข้างในให้ใจของดิฉันเอง และดิฉันควรที่จะคลายความยึดมั่นถือมั่นว่านี่เป็นตัวเรา นั่นเป็นแม่ของเรา”

พระคุณของแม่นั้นนอกจากให้แดนเกิดในความเป็นมนุษย์ในชาตินี้แล้ว แม่ยังเป็นครูและกัลยาณมิตรที่ดีทางธรรมและสอนว่า “ทุกคนมีกรรมเป็นของตน แม่

ช่วยเอาทุกข์ออกจากใจมีไม่ได้ มีก็เอาทุกข์ออกจากใจแม่ไม่ได้ ต่างคนต่างก็ต้อง
ดับทุกข์ที่ใจของตนเอง” คำสอนด้วยความเมตตาของแม่นั้นจะช่วยให้ดิฉันตระหนัก
และเดินไปสู่เส้นทางแห่งการดับทุกข์ โดยมีแม่เป็นตัวอย่างของผู้มีความเพียรและ
จิตใจที่เด็ดเดี่ยว

ป.ล. ถ้าบทความนี้ได้ล่วงเกินพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทั้งทางกาย วาจา และใจ
ดิฉันก็ขอโทษกรรมมา ณ ที่นี้ด้วย

แม่..แง่จามของความประทับใจ

โดย สุจินตนา ปิยธรรม

คำว่า “แม่” คำนี้ คงไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่เคยได้ยิน ไม่เคยได้ฟัง หรือไม่เคยได้เอ่ยคำเรียกขานนี้มาก่อน คำๆ นี้ติดอยู่ที่ริมฝีปากของฉันและของใครหลายคนอยู่เสมอ ตั้งแต่เยาว์วัยจนเติบโตใหญ่

ฉันจำความไม่ได้ว่า ฉันได้เอ่ยคำนี้ครั้งแรกเมื่อใด แต่ผู้เป็นเจ้าของคำเรียกขานนี้ คงจำได้ดีเสมอว่า ลูกทุกคนเอ่ยคำว่า “แม่” ครั้งแรกเมื่อใด ซึ่งอาจจะเป็นคำกล่าวคำแรกในชีวิตที่เอ่ยออกมาจากปากของลูกทุกคนในโลกนี้

แม่ของฉันเป็นผู้หญิงที่สู้ชีวิตคนหนึ่ง แม่เป็นลูกสาวคนโตของครอบครัว จึงไม่มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงมากมายเช่นคนอื่นเขา เพราะต้องคอยเลี้ยงดูและเสียสละให้น้องๆ ได้ศึกษาเล่าเรียนแทน แต่แม่ก็เป็นคนที่ใฝ่รู้ ใฝ่เรียนเพียรศึกษาในทุกเรื่องที่จะสามารถศึกษาได้จากการอ่านหนังสือเกือบทุกประเภท กล่าวได้ว่า แม่พูดคุยกับฉันได้ทุกเรื่อง คำว่า “พูดกันคนละภาษา” ไม่เคยเกิดกับเราสองแม่ลูก แม่เป็นคนทันสมัยกว่าคนรุ่นแม่หลายคนที่ฉันรู้จัก ซ้ำบางเรื่องแม่ดูจะมีความรู้มากกว่าฉันเสียอีก

แม่เล่าให้ฉันฟังว่า เมื่อฉันเป็นทารกอยู่นั้น แม่เปิดเพลงจังหวะสบายๆ ให้ฉันฟังเวลานอนอยู่เสมอ เพราะว่าในตำราเลี้ยงดูเด็กบอกว่า เสียงเพลงจะช่วยกระตุ้นให้เซลล์สมองเจริญเติบโตแผ่กิ่งก้านสาขาออกไป ซึ่งจะทำให้ลูกเป็นเด็กฉลาด ฉันฟังกับแม่ของฉันจริงๆ

นอกจากนี้ แม่ยังเป็นผู้ที่ห่วงใยในสุขภาพพลานามัยของลูกมาก เมื่อฉันป่วยเป็นโรคหอบหืดในวัยเพียงสามเดือนเศษ แม่แทบไม่ได้หลับได้นอนพักผ่อนในเวลากลางคืนเลย เพราะกลัวว่าฉันจะมีอาการหายใจไม่ออกในเวลากลางคืน เนื่องจากถ้าฉันมีอาการหายใจขัดๆ แม่ต้องอุ้มฉันพาดบ่าไว้เพื่อให้หายใจได้สะดวก จนฉันหลับซบ่าแม่ไปทุกครั้ง และหากแม่วางฉันลงคราใด ฉันก็จะตื่นทันที แม่จึงต้องอุ้มฉันเดินไป

เดินมาอย่างนั้นตลอดทั้งคืน แม่เมื่อฉันเติบโตขึ้นจนกระทั่งเรียนในระดับมหาวิทยาลัยแล้ว ฉันยังจำได้ดีว่าเมื่อครั้งที่ฉันป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่ นอนชมหมดเขียวแรงที่หอพักของมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดเพียงลำพัง แม่ได้มาเยี่ยมและดูแลอาการป่วยไข้ของฉันทันทีที่ทราบข่าว ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจมากกว่า ฉันซึ่งมีอาการเหมือนคนจะขาดใจตายสิ้นเรี่ยวสิ้นแรงเมื่อวันสองวันก่อน กลับหายดีขึ้นมาทันตาเห็นเมื่อเจอหน้าแม่ นี่คงไม่ใช่อะไรนอกจากไปจากอานุภาพของความรักความห่วงใยที่แม่ทุกคนมีให้ลูก อันทำให้ลูกมีความหวัง มีพลัง มีแรง ขึ้นมาทันใด ดังนั้นขอให้ลูกทุกคนรู้ว่าไม่ว่ายามทุกข์ ท้อแท้ แม่สิ้นหวังหรือเจ็บไข้ได้ป่วยไม่สบายเพียงใดก็ตาม ถ้าเพียงได้กำลังใจจากแม่ ลูกทุกคนจะหายดีและมีพลังใจที่จะสู้ชีวิตต่อไปได้เสมอ

แม่เคยบอกกับฉันอยู่บ่อยครั้งว่า แม่มีความภูมิใจมากที่สุดที่ลูกของแม่ทุกคนเรียนจบ ประสบความสำเร็จในการศึกษา และมีภาระงานที่ดีทำเป็นหลักแหล่งมั่นคง ทั้งที่พ่อกับแม่ไม่ได้ร่ำเรียนมาสูงนัก

แม่จำ... ลูกอยากบอกแม่เหลือเกินว่า ลูกภูมิใจมากที่ได้เกิดมาเป็นลูกของแม่ และลูกมีทุกวันนี้ได้ก็เพราะลูกเป็นลูกของแม่ ลูกจะไม่รอดแทนพระองค์แม่เมื่อวันที่สายเกินไป ลูกไม่อยากจะบอกความนี้กลายเป็นเพียงคำไว้อาลัยเมื่อวันที่แม่จากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ โอกาสนี้...ลูกอยากบอกกับลูกทุกคนที่ยังมีแม่อยู่ ณ วันนี้ว่า

“พระองค์แม่มีมากมายสุดประมาณ
เร่งทดแทนพระองค์ท่านอย่ารอช้า

เกินซบซ่านเป็นถ้อยคำพร่ำเจรจา
ใต้แผ่นฟ้าชีวาวยายสายเกินไป”

สารบัญ ←

ถ้าไม่มีแม่...ก็ไม่มีข้าพเจ้าในวันนี้

โดย dd1

“ถ้าไม่มีแม่ก็ไม่มีข้าพเจ้าในวันนี้” ประโยคนี้เป็นสัจธรรมที่จริงแท้สำหรับชีวิตข้าพเจ้า แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่มีโอกาสได้เรียก “แม่” เหมือนเช่นคนอื่นก็ตาม

แม่ของข้าพเจ้าเสียชีวิตตั้งแต่ข้าพเจ้ายังเล็ก จึงทำให้เราไม่ได้คลุกคลีอยู่ด้วยกันฉันแม่ลูกเหมือนคู่อื่น ๆ แต่นั่นก็ไม่อาจทำให้ข้าพเจ้าลืมชื่อ “แม่दारุณี” ผู้หญิงที่ทำให้กำเนิดข้าพเจ้าได้เลย

แม่ของข้าพเจ้าเป็นนักร้องประจำวงดนตรีแห่งหนึ่ง ที่ต้องตระเวนร้องเพลงไปตามที่ต่าง ๆ ตามแต่จะมีคนว่าจ้าง แม่เป็นคนสวย เสียงดี ว่ากันว่าเสียงของแม่ไพเราะหวานซึ่ง ใครได้ยินต่างหลงรักในน้ำเสียง บวกกับหน้าตาของแม่ทำให้เป็นที่ชื่นชอบแก่ผู้พบเห็น แต่แม่เป็นหญิงที่สมถะอย่างยิ่ง คุณตาของข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้นำชุมชนในขณะนั้นเล่าให้ฟังว่า นายอำเภอและผู้หลักผู้ใหญ่หลายคนที่ได้พบแม่ ต่างพึงพอใจในน้ำเสียงและหน้าตาของแม่ แต่แม่ก็ไม่ได้ชอบพอผู้ใด จนกระทั่งแม่ได้พบกับพ่อ ชายธรรมดาที่ไม่มีอะไรเลย แต่สามารถพิชิตใจแม่ได้อย่างเหลือเชื่อ พ่อของข้าพเจ้าเป็นคนต่างถิ่นที่มาค้าขาย รูปร่างหล่อ พ่อไม่รวย ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ใด ๆ แม่ได้ตกลงใจแต่งงานกับพ่อในเวลาต่อมา ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่านี่คงเป็นบุญทำกรรมแต่ง ที่แม่เองก็คงไม่รู้ตัวเหมือนกันว่า ต่อไปจะเป็นชนวนเหตุให้เกิดเรื่องราวถึงขั้นตัวเองต้องเสียชีวิต

พ่อกับแม่ของข้าพเจ้าครองรักกันอย่างมีความสุข พ่อเป็นคนขยันจึงเป็นที่รักของตายายและญาติ ส่วนญาติทางฝ่ายพ่อก็รักแม่ข้าพเจ้าด้วยเช่นกัน ทุกอย่างดูจะราบรื่นและมีความสุขดี ผิดก็แต่แม่อยากมีลูก โดยเฉพาะลูกสาว แต่กาลเวลาผ่านไปก็ยิ่งไร้แววที่แม่จะตั้งครรภ์ จนกระทั่งในที่สุดความหวังของแม่ก็เป็นจริง ชาวการตั้งครรรค์ของแม่ทำให้แม่และทุกคนในครอบครัวยินดีมาก แต่แล้วความยินดีนั้นก็แปรเปลี่ยน กลายเป็นความกังวลใจและทุกข์ใจกันอยู่ในที่ เพราะผลจากการตรวจสุขภาพพบว่าแม่เป็นโรคหัวใจ และเสี่ยงต่อชีวิตมากหากตั้งครรภ์ คุณหมอบอกแม่ว่าคนที่

โรคหัวใจนั้นไม่ควรมีลูก วันนั้นแม่จึงกลับบ้านพร้อมกับชาวร้าย แม้มุมตาของข้าพเจ้าจะไม่เคยสนับสนุนให้ลูกหลานทุกคนทำแท้ง แต่คราวนี้ท่านก็ถึงกับอึ้งเมื่อรู้ว่าแม่อยากจะทำกับข้าพเจ้าไว้ มันเป็นเรื่องที่สร้างความลำบากใจให้กับคนในครอบครัวเป็นอย่างมาก ะหว่างหนึ่งชีวิตใหม่ที่จะเกิดมา กับการที่จะต้องสูญเสียชีวิตของบุคคลอันเป็นที่รัก แล้วจะเลือกอย่างไรดี ?

แม่ขออุ้มท้องต่อไป ความรักลูกมีมากกว่าชีวิตตน ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่ากับชีวิตน้อย ๆ ที่ดินอยู่ในท้องโดยไม่เคยเห็นหน้า กับชีวิตอันเป็นที่รักยิ่งของตนเองทำไมแม่ถึงเลือกอย่างแรก (อาจเป็นเพราะข้าพเจ้าไม่เข้าใจความรู้สึกของคนเป็นแม่ก็ได้ เพราะขณะที่เขียนนี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยเป็นแม่คน) ข้อขัดแย้งภายในครอบครัวเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ข้อยุติ เพราะการตัดสินใจของแม่นั่นเอง

วันที่ลูกเกิดคือวันที่เจ็บที่สุดในชีวิตของแม่ คำกล่าวนี้ข้าพเจ้าไม่รู้ แต่หลังจากที่แม่คลอดข้าพเจ้าแล้ว อาการป่วยของแม่ก็ทรุดหนักลงเรื่อย ๆ แม่ไม่มีแรงเบ่งจึงไม่สามารถคลอดข้าพเจ้าได้ด้วยวิธีธรรมชาติเหมือนเด็กธรรมดาทั่วไป ข้าพเจ้าเกิดมาโดยวิธีที่ไฮเทคในสมัยนั้นคือการผ่าท้องทำคลอด เด็กน้อยตัวกลม ผมหงอกดำจมูกและหน้าตาเหมือนพ่อเป๊ะ แม่ได้ตั้งชื่อว่า “ธิดา” ซึ่งแปลว่าลูกสาว แม่ได้ลูกสาวสมใจ!

ด้วยโรคภัยที่เบียดเบียนสุขภาพแม่ ทำให้แม่ไม่มีน้ำนมให้ข้าพเจ้าดื่ม ข้าพเจ้าจึงได้ดื่มนมผงแทน ความเจ็บป่วยของแม่ได้ส่งผลให้ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวในขณะนั้น ย่ำแย่ลงมาก ราคานมผงสำหรับเด็กทารกในสมัยนั้นก็แพง แต่แม่ก็ไม่เคยให้ข้าพเจ้าดื่มนมชั้นหวาน ซึ่งมีราคาสูงกว่า และเป็นที่ยินยอมกันมากในหมู่คุณแม่ที่ประสบปัญหาไม่มีน้ำนม ข้าพเจ้าคิดว่า อาจเป็นเพราะแม่รู้ว่ามันไม่มีคุณค่าทางอาหารสำหรับทารกนั่นเอง พัฒนาการและความเจริญเติบโตทางร่างกายของข้าพเจ้าดำเนินไปพร้อม ๆ กันกับสุขภาพที่ทรุดโทรมลงของแม่ แม่เริ่มเหนื่อยมากขึ้นและไม่มีแรงจากที่เคยลุกไปทำนู่นทำนี่ได้ ต่อมาแม่ก็ไม่สามารถลุกเดินไปไหนต่อไหนได้ ได้แต่นอนเฝ้าข้าพเจ้าที่คลานไปนุ่นคลานไปนี่ตามประสาเด็ก แม่ไม่เคยห่างจากข้าพเจ้าเลย

แต่กระนั้นก็มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ความซุกซนของข้าพเจ้าเป็นเหตุ น้ำของข้าพเจ้าได้

เล่าให้ฟังว่า ข้าพเจ้าคลานเล่นไล่จับลูกโป่ง บังเอิญว่าลูกโป่งลอยไปไกล ข้าพเจ้าคลานเตาะแตะตามลูกโป่งไป ไร่เดียวสาเกिनกว่าจะรู้จักสัญญาตญาณการระมัดระวังภัยว่ามีพื้นต่างระดับอยู่เบื้องหน้า ซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างช่องแอมลอคกับขานเรือน มันมีระดับความสูงเกือบถึงศอก! แม่ของข้าพเจ้าซึ่งได้เฝ้าดูอยู่ก่อนหน้านี้ เห็นข้าก้ตกใจด้วยรู้ว่าเดี่ยวข้าพเจ้าต้องตกลงไปหัวทิ่มแน่ ๆ แม่รีบเรียกน้ำของข้าพเจ้าให้มาช่วยจับตัวข้าพเจ้า น้ำของข้าพเจ้าซึ่งกำลังสาละวนอยู่ในครัว เมื่อได้ยินเสียงก็วิ่งออกมา ในขณะที่เดียวกัน ด้วยความกลัวว่าน้ำจะมาไม่ทัน และกลัวลูกน้อยต้องเจ็บตัว แม่ของข้าพเจ้าได้พยายามตะเกียกตะกายขยับลำตัว เอื้อมมือเพื่อไปจับข้อเท้าของข้าพเจ้า แต่ก็เข้าไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าพลัดตกลงไปก่อนที่มือแม่จะเอื้อมถึง... เสียงร้องไห้จ้าด้วยความเจ็บปวดของข้าพเจ้า และหยาดน้ำตาที่ไหลเป็นทางเพราะความเสียใจของแม่ เป็นภาพที่น้ำของข้าพเจ้าบอกว่ายังจำได้ติดตาจนถึงทุกวันนี้

ทางที่แม่เลือก เป็นทางที่แม่ทราบดีว่ามีความเสี่ยงถึงชีวิต แต่แม่ก็ยอมเลือกทางนั้น แม่จากข้าพเจ้าไปในเวลาต่อมาด้วยวัยเพียง ๒๔ ปี ส่วนข้าพเจ้าเองอายุได้แค่ขวบกว่า ๆ

กิจโธ มนุสสะปะปฏิลาโก...การเกิดเป็นมนุษย์...นั้นแสนยาก
กิจฉัง มัจจานะ ซีวิตัง...การดำรงชีวิตอยู่ของสัตว์ทั้งหลาย...นั้นแสนยาก
กิจฉัง สัทธัมมัสสะวะนัง...การได้ฟัง พระสัทธรรม...นั้นแสนยาก
กิจโธ พุทธานะมุปาปาโท...การบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย...
นั้นแสนยาก

(จาก พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท)

สำหรับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าคิดว่า การที่จะหารักใดที่เป็นรักแท้เหมือนรักของแม่นั้น ก็หาได้ยากยิ่งเช่นกัน...

รักแม่

โดย smile

“แม่” เลี้ยงดูผมอย่างใกล้ชิดมาตลอด ตอนที่ผมยังเล็กๆ ไม่ว่าจะแม่จะเดินไปไหนทำอะไร ผมก็จะเดินตาม เวลาแม่ตากผ้า ผมก็จะเป็นคนช่วยหยิบไม้หนีบและส่งเสื้อให้แม่ตาก บางทีแม่แอบขึ้นชั้นบนเพื่อเก็บผ้าและปล่อยให้ผมนั่งเล่นของเล่นอยู่ข้างล่างคนเดียว เมื่อผมมองไม่เห็นแม่ ผมก็จะเดินขึ้นบันไดไปหาแม่ ทันทีที่ผมหาแม่เจอ ผมก็จะเรียก “แม่ๆ” แม่จะทำหน้าตกใจทุกครั้งที่หันมาเห็นผมยืนข้างหลัง กิจกรรมประจำวันในตอนเย็นคือ แม่จะพาผมไปเดินเล่นสนามหญ้าแถวๆ บ้านพร้อมกับสอนผมพูดและท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

เป็นเวลากว่าสิบปีแล้วที่แม่อบรมเลี้ยงดูผม ทุกๆ เช้าก่อนผมไปโรงเรียน แม่ก็จะพูดคำเดิมๆ ทุกวันว่า “สวัสดิ์ครับ เป็นเด็กดี ตั้งใจเรียนหนังสือนะลูก” แม่จะสอนผมเสมอๆ ว่า ให้ผมตั้งใจขยันเรียนหนังสือ พอโตขึ้นจะได้ทำงานตามที่เราใฝ่ฝันได้ แม่มีพระคุณกับผมมาก เพราะแม่เลี้ยงดูผมมาตั้งแต่เด็กๆ จนโต ตอนที่แม่ท้อง คุณหมอบอกให้ทานจิตแม่ก็ทานจิต คุณหมอบอกว่าห้ามทานเผ็ดแม่ก็ไม่ทานเผ็ด แม่ใช้เวลาตั้งท้อง ๙ เดือน แม่ทำได้ทุกอย่างเพื่อผม ผมจึงควรตอบแทนท่านโดยตั้งใจเรียน ผมรู้สึกดีใจที่แม่ของผมใจดี ไม่เหมือนแม่บางคนที่เขาออกไปทิ้ง

แม่เป็นครูคนแรกของผม แม่ของผมใจดี น่ารัก ถ้าผมทำอะไรในสิ่งที่ไม่ดี ไม่ถูกต้อง แม่ก็จะสอนตักเตือน แต่ถ้าทำผิดมาก ๆ ก็จะไม่โดนตี เป็นวิธีการที่ดีครับเพราะทำให้ผมรู้สึกตัวและมีนิสัยที่ดีขึ้น แม่ชอบสอนให้ผมเลือกคบเพื่อนดีๆ เพราะถ้าผมคบเพื่อนไม่ดีอาจทำให้เราไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ แต่ถ้าเราคบเพื่อนดีเราก็สามารถคุยกันถึงเรื่องความรู้ เรื่องการเรียนได้ ผมรู้ถึงความรักของแม่ เพราะแม่ยอมเหน็ดเหนื่อยเอาใจใส่เลี้ยงดูผมตั้งแต่เล็กๆ ถ้าแม่ไม่เลี้ยงผม แม่คงมีเงินเก็บเป็นล้าน เพราะไม่ต้องซื้อของเล่น ซื้อเสื้อผ้า ซื้อผ้าอ้อม ค่าหาหมอ ค่าทอม และค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีกมากมาย

แม่สอนให้ผมรู้จักการสร้างเสน่ห์ให้ตัวเอง ด้วยการมีความประพฤติที่ดี แม่บอก ว่า คนเรียนเก่งมีเยอะแยะ เรียนเก่งกว่าผมก็มีมาก แต่ถ้าผมมีสัมมาคารวะ มีความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน มีความซื่อสัตย์ มีความกตัญญูรู้คุณคน ใครๆ ที่พบเห็นและรู้จักก็จะชื่นชม เมื่อผมดีแล้วก็จะได้สอนน้องให้ดีด้วย

แม่ฝึกฝนผมให้ช่วยแบ่งเบางานบ้านของแม่ หลังจากกลับจากโรงเรียน เมื่อผมทำการบ้านของผมเสร็จ ผมก็จะช่วยสอนการบ้านให้น้องด้วย ช่วยแม่เก็บผ้า พับผ้า กรอกน้ำใส่ขวดแช่ตู้เย็น ตักน้ำเย็นๆ ให้แม่ดื่ม เวลาแม่เรียกใช้ให้ทำอะไรๆ ผมก็จะรีบช่วยทันที ผมบันทึกความดีประจำวันเขียนส่งคุณครูประจำชั้น คุณครูก็จะให้คะแนนคุณธรรมและบัตรความดีเก็บสะสมเป็นคะแนน ผมรู้สึกภูมิใจที่ได้ช่วยงานแม่หลายอย่าง เช่น ไปซูเปอร์มาร์เก็ตซื้อของใช้ ผมมีหน้าที่เซ็นรถเดินทางหลังแม่ แม่ก็จะเดินตัวปลิวเลือกของใส่ตะกร้ารถเข็น ผมมีความสุขที่ได้อยู่ใกล้ๆ แม่

แม่แนะนำให้ผมรู้จัก “สมาธิ” แบบง่ายๆ โดยแม่อธิบายถึงประโยชน์ต่างๆ ของการมีสมาธิ แม่สอนให้ผมทดลองทำครั้งแรก หายใจเข้า “พ่อ” หายใจออก “แม่” พอรู้สึกเข้าใจจริงๆ ก็ให้ผมคิดทบทวนว่า วันนี้ได้ทำความดีอะไรบ้าง และอะไรที่ยังทำไม่ได้ ต่อมาก็ให้ภาวนา “พุท” “โธ” โดยระลึกถึงคุณพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เพื่อให้จิตใจสงบ

แม่เป็นคนอารมณ์ดี ผมชอบชวนแม่เล่นกับผมด้วย แม้บางครั้งแม่ไม่ว่างแต่แม่ก็ยอมเป็นเพื่อนเล่น ทำงานไปด้วย เล่นไปด้วยได้ ผมรู้สึกมีความสุขในใจอย่างบอกไม่ถูก ทุกคืนผมจะนอนกอดแม่ ถ้าวันไหนแม่ต้องทำงานต่อ ผมก็จะกอดโน้ตแม่และเตือนแม่อย่างอ่อนตัก

แม่เคยถามผมว่า “โตขึ้นอยากเป็นอะไร ?” ผมก็จะตอบแม่ทุกครั้งว่า “อยากเป็นหมอ” เพราะถ้าผมมีอาชีพเป็นหมอ เมื่อแม่แก่และไม่สบาย ผมก็สามารถตอบแทนพระคุณ แม่ได้ด้วยการดูแลรักษาให้ร่างกายแม่แข็งแรง เพื่อที่จะได้อยู่กับผมเป็นร้อยๆ ปี และผมจะแบ่งเงินเดือนที่ผมได้ให้แม่ไว้ทำบุญตามใจแม่ ผมสัญญาว่าเมื่อผมโตขึ้น ผมจะทำหน้าที่เลี้ยงดูพ่อแม่ให้ดีที่สุดและตลอดไป...รักแม่ครับ!

ความรักของผู้ให้คนหนึ่ง

โดย สะเก็ดไม้

การจะเลี้ยงดูเด็กซักคนให้เติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในสังคมยุคปัจจุบันนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ยากจนเกินไปนัก ไม่ใช่เพียงแค่พูดสั่งสอนแล้วเด็กสมัยนี้จะทำตาม ผู้ใหญ่ก็ควรที่จะประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีด้วย และหนึ่งในผู้ใหญ่ที่เป็นแบบอย่างที่ดีให้ชนรุ่นหลังได้เห็นนั้น ก็คือแม่ของดิฉันเอง

แม่ของดิฉันบอกอยู่เสมอว่าถ้าต้องการให้ลูกเป็นอย่างไร แม่ก็ต้องเป็นแบบอย่างอย่างนั้นให้กับลูก พร่ำสอนลูกว่าอย่างไร แม่ก็ต้องปฏิบัติตัวอย่างนั้นด้วย ไม่ใช่ว่าเอ่ยปากพูดไป แต่ตัวเองกลับไม่ทำ

จวบจนกระทั่งปัจจุบัน ดิฉันยังคงศรัทธาและปฏิบัติในสิ่งที่แม่เคยกล่าวสอนไว้ได้อย่างหมดหัวใจ ดิฉันละซึ่งความโกรธ เกลียดชิงชังคนที่มาทำไม่ดีด้วย ไม่ถือโทษเอาความโกรธมาเป็นไฟเผาตัวเอง ถึงแม้ว่าอาจจะทำได้เป็นบางส่วน แต่ดิฉันเชื่อว่าต่อไป ดิฉันจะต้องสามารถทำได้จากทั้งหมดของหัวใจ

หนึ่งในหลายๆเหตุการณ์ ที่ทำให้ดิฉันบอกว่าแม่คือผู้ให้ที่สำคัญก็คือ การที่แม่ของดิฉัน “ให้อภัย” เด็กหนุ่มวัยคะนองในสมัยนั้น ที่ขับรถมอเตอร์ไซด์ชนคนขายของดิฉันเสียชีวิต ตอนนั้นดิฉันยังเด็ก แต่ก็ยอมรับในการตัดสินใจของผู้เป็นแม่ที่จะไม่ฟ้องร้องให้คนๆ นั้นต้องติดคุกชดใช้กรรม แม่ของดิฉันบอกว่าถึงทำไปคนขายสุดที่รักของดิฉันก็คงไม่พิน อึกทั้งยังไปทำลายอนาคตของเด็กหนุ่มคนนั้นอีก ซึ่งจะต้องถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นคนคุก คุณแม่ของดิฉันจึงทำบุญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความคิดของดิฉันคือ การให้ “อภัยทาน” ทำให้คนคนนั้นไม่ต้องเข้าคุก

ต่อมาดิฉันจึงเข้าใจได้ลึกซึ้งขึ้นอีกว่า แม่ได้ปลดปล่อยตัวเองและทุกๆ คนในครอบครัวจากความโกรธแค้นชิงชัง ความอาฆาตมาดร้ายเด็กหนุ่มคนนั้นด้วย

และหลังจากนั้นเด็กหนุ่มคนนั้นได้มาขอบวชให้กับคุณยายของดิฉัน เพื่อขอมาในสิ่งที่ตัวเขาได้กระทำผิดพลาดลั้งไปด้วยความประมาท และแม่ของดิฉันก็ได้อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลที่ได้กระทำทั้งหมด ให้กับคุณยายผู้ล่วงลับไปแล้ว

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้ดิฉันได้เห็นและซึมซับความเป็นผู้ให้อย่างแท้จริง จนสามารถนำไปปฏิบัติได้โดยไม่มีอคติหรือไม่มีความคิดโต้แย้ง

พวกเราบรรดาลูกๆ ได้เรียนรู้การให้จากการปฏิบัติของผู้เป็นแม่ โดยคุณแม่ของดิฉันเรียนรู้การเป็นผู้ให้จากคุณยาย ซึ่งในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็เป็นผู้ให้ที่ประเสริฐที่สุดท่านหนึ่ง สิ่งเหล่านี้ล้วนสืบทอดมาจนถึงคุณแม่ของดิฉันด้วยการซึมซับจากการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งท่านได้พิสูจน์ตนเองแล้วว่าท่านเป็นผู้ให้ที่ทำได้ยากในยุคปัจจุบัน และขณะนี้ท่านก็ยังคงประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของดิฉันเสมอมา ให้ดิฉันได้ซึมซับ ปฏิบัติตาม และดำรงตนเป็นผู้ให้ที่ดีต่อไป

“การเป็นผู้ให้” ให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ให้โดยไม่หวังค้ำยกยกยอปอับัน ให้ทั้งๆ ที่รู้ว่าผู้รับ ไม่คิดว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นบุญคุณของแม่ เป็นสิ่งที่ดิฉันประทับใจไม่มีวันลืม ครอบครัวเราไม่ใช่ครอบครัวที่รวยล้นฟ้า ไม่มีเงินทองที่สามารถใช้จ่ายได้โดยสุร่ยสุร่าย แต่ครอบครัวเรามีความสุข มีความสุขที่ได้มีกันและกัน ไม่ต้องไปแก่งแย่งชิงดีกับใคร ไม่ต้องร้อนรนด้วยไฟอิจฉาริษยา จนบางครั้งทำให้ดิฉันอดคิดไม่ได้ว่า คงเป็นสิ่งตอบแทนจากการที่ครอบครัวของดิฉันดำรงตนเป็นผู้ให้เสมอมา ทุกครั้งที่ดิฉันกลับบ้าน ดิฉันจะรับรู้ได้ถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่า “บ้าน” ไม่ใช่สักแต่เรียกเพื่อหมายถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่ต้องกลับไปเพียงแค่นั้น...

ขอบคุณคุณแม่ที่ให้โอกาสดิฉันได้เกิดมาบนโลกใบนี้ ขอขอบคุณที่เป็นแบบอย่างที่ดีเสมอมา ขอขอบคุณที่รักดิฉันอย่างไร้เงื่อนไข และดิฉันรักคุณแม่ค่ะ และจะเป็นผู้ให้ที่ดีต่อไป เพื่อเป็นแบบอย่างให้กับคนรุ่นต่อไป ไปอีกนานเท่านาน

สาธิตชัย ←

อึมอึน จากอกแม่

โดย พิมพ์พการัง

น้ำนมแม่เป็นอาหารเด็กทารกที่ดีที่สุดในโลก

ทุกวันนี้ หมอเด็กจะแนะนำให้เลี้ยงลูกด้วยนมแม่นานที่สุดเท่าที่ให้ไหว อย่างน้อยขอ ๖ เดือน โดยไม่ต้องรับอาหารอื่นเลยคะ เหตุผลที่นมแม่ดีที่สุดมีหลายข้อ ดังนี้คะ

- โภชนาการดีที่สุด ทั้งโปรตีน เกลือแร่ น้ำตาล และสารอื่นๆ พอเหมาะพอดี ไม่มากเกินไป
- นมแม่ไม่มีสูตรตายตัว สามารถปรับส่วนประกอบ และปริมาณ ตามความต้องการของน้อง ตัวอย่างนะคะ น้องคลอดก่อนกำหนด หรือ อากาศหนาว ร่างกายคุณแม่จะกลายเป็นโรงงานอัจฉริยะ คำนวณเปลี่ยนส่วนประกอบได้เอง เสรีจรรยา
- นมแม่ช่วยป้องกันโรคมุมิแพ้ โรคลำไส้ติดเชื้อ แถมช่วยการย่อย การขับถ่าย ลดการเกิดโรคร้องร้อวัน (โคลิก) ได้ด้วยนะคะ
- เพิ่มความรัก สายสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูก ได้อุ้มกอดกันเนื้อแนบเนื้อ ตาจ้องตา ได้นอนซุกอกฟังเสียงหัวใจคุณแม่ที่คุ้นเคย น้องจะรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยคะ
- กระตุ้นพัฒนาการดีกว่า เคยอ่านทฤษฎีกระตุ้นพัฒนาการและอารมณ์แขนงต่างๆ ไหมคะ เช่นการดูภาพสี โมบาย นวดกระตุ้นประสาทสัมผัส เพลงคลาสสิกเอย เชื้อไหมคะ แค่กอดลูกรูๆ ป้อนนมไป ขวนเขาคุยไป จะเท่ากับคุณแม่กระตุ้นน้องทุกศาสตร์ที่ว่ามา เลยคะ
- สะดวก สะอาด ประหยัด สดใหม่ตลอดเวลา เก็บได้นาน คุณแม่ที่ต้องกลับไปทำงาน สามารถปั้มนมใส่ถุงแช่ช่องแข็ง เก็บไว้เลี้ยงน้องได้นานถึง ๓ เดือน เชี่ยวนะคะ

- ประโยชน์ต่อตัวคุณแม่เอง คุณแม่จะฟื้นตัวหลังคลอดดีกว่า ลดน้ำหนักได้ง่าย คุณกำเนิดได้ในตัวจากผลของฮอร์โมน แลมน้ำนมคุณแม่ช่วยเคลือบไม่ให้หน้าอก เป็นแผลแตกเจ็บๆ

ประโยชน์เยอะแยะมากมาย แลมนคุณแม่บีบตีกรอบจักรวาลขนาดนี้ แต่ทำไมเอาเข้าจริง ทำกันไม่ค่อยได้ละคะ

เล่าสู่กันฟัง สำหรับผู้อยู่ในฐานะลูก หรือไม่เคยดูแลคุณแม่หลังคลอด ในทางปฏิบัติ คุณแม่หลายท่าน ยิ่งไง ก็ให้น้ำนมไม่ได้ค่ะ

ทั้งจากโรคประจำตัว มีบางภาวะเป็นข้อห้ามที่ไม่ควรเลี้ยงลูกด้วยนมแม่จริงๆ ทั้งจากสรีระ ลักษณะทางกายภาพ

ปัญหาจากเศรษฐกิจ ไม่มีคนเลี้ยงน้อง สภาพแวดล้อม

ความเครียด วิตกกังวล ความกดดัน ไม่สบายตัว ไม่สบายใจ และอุปสรรคอื่นๆ

ใครจะทราบบ้างนะ

ว่าการให้ลูกดูนม เป็นอะไรที่เจ็บมาก

สรีระคุณแม่เปลี่ยนแปลงไปมาก จะบวมตึงคัดแน่นขนาดใช้ชิ้นได้

อยู่เฉยๆ แคนมคัดก็เจ็บจะแยะแล้ว

เวลาป้อนนม ปากเจ้าตัวเล็กจะจับแน่น..นน

ไม่ปรานีเนื้ออ่อนๆ ของแม่ ทั้งบดทั้งตึง

คุณแม่หลายรายมีแผลแตกเลือดซึม พร้อมๆ กับน้ำตาคุณแม่ที่หยดตาม

ยังไม่นับคุณแม่ยุคใหม่ที่มักผ่าท้องคลอด

หลังผ่าตัด ตัวเองยังลุกไม่ค่อยจะไหว ก็ต้องประคองตัวฝึกอุ้มลูก

เวลาอุ้ม น้องจะนอนทับบนแผลผ่าตัดดิบพอดิ ลูกตื่นแม่ก็เจ็บ

คุณแม่หลังคลอดน้ำนมจะยังไม่ไหลเลยทีเดียวนะ

ต้องฝึกให้ลูกดูนมบ่อยๆ ดูให้เร็วที่สุด

ถ้าได้ในช่วงสองชั่วโมงแรกหลังคลอดเลยก็ยิ่งดี

เพราะจะเกี่ยวกับการทำงานของฮอร์โมนกระตุ้นน้ำนมค่ะ

ลองนึกสภาพคุณแม่เพิ่งคลอด สองชั่วโมงแรก

ร่างกายยังไม่ได้พักผ่อน เนื้อตัวยังมีสิ่งปฏิกูลจากการคลอดออกมาเรื่อยๆ
ยังเปลี้ยล้า เหนียวตัวไปหมด

คุณแม่หลายรายจำเป็นต้องให้ยาลดความเจ็บปวดจะมีอาการคลื่นไส้อาเจียนเก่ง
แต่ต้องลุกมาฝึกให้น้องดูนมให้ได้

น้องเล็กๆ เพิ่งคลอด หลับไปไม่นาน ก็หิวแล้ว

น้ำนมแม่ยังไม่ไหลก็จำเป็นต้องให้นมโรงพยาบาล ตรงนี้ก็เกิดปัญหาอีกค่ะ

วิธีใช้กล่อมเนื้อดูนมแม่ กับดูดจุกนมยางสลับกลับซ้ำกันโดยสิ้นเชิง

ตั้งนั้นน้องที่เคยกินจุกนมยางจะดูดนมแม่ผิดวิธี ผลคือนมไม่ไหล

ยิ่งน้องเขาโมโหหิว จะออกแรงดูดแรงขึ้น ผลคือท่อน้ำนมในตัวคุณแม่ตีบ

น้องหิวมาก ก็ยิ่งอาละวาด ดูดแรงขึ้น บดเนื้อคุณแม่มากขึ้นจนเป็นแผลแตก

ตามด้วยหน้าอกอักเสบ รุนแรงขนาดเป็นหนองต้องรับการรักษาต่อได้ค่ะ

ตามโรงพยาบาลป้องกันปัญหาน้องติดจุกนมยาง

โดยการป้อนน้องด้วยวิธีรินนมใส่แก้วนกระจิบ (แก้วป้อนยา)

ค่อยๆ เอียงให้น้องกินค่ะ ซึ่งต้องใช้ทักษะพอตัว

วันก่อนคุณแม่มือใหม่ ฝึกการใช้แก้วป้อนน้อง

ผลอทำนมทั้งแก้วหกใส่หน้าน้อง นมกระฉอกใส่หน้าน้องแค่ ๕ ซีซี

น้องตกใจร้องแป๊บก็หยุด แต่คุณแม่ตกใจซะยิ่งกว่า

จนวันนี้ยังไม่ยอมป้อนน้องเองอีกเลย

หมอเด็กมีหน้าที่รอรับน้องแรกเกิด ตั้งแต่ในห้องคลอด

คุณหมอสูติจะตัดสายสะดือ แล้วรีบยื่นส่งให้ทีมกุมารดูแลต่อ

ต้องดูแลความเรียบร้อย ดูการทำงานของปอด หัวใจ

ดูแลจนเนื้อตัวชมพูปากแดงแล้ว

ก็เช็ดตา ตัดแต่งสายสะดือ แล้วท่อน้ำอุ่นไปส่งให้คุณแม่ที่ยังอยู่ขบวนการคลอด

คุณแม่ทุกราย พยายามขยับตัวเพื่อขออุหน้าน้องให้ชัดที่สุด

พยายามยกตัวจุนรับขวัญ หลายรายร้องไห้ สีหน้าอึมแปบ

ไม่รู้ว่าตอนนั้นตัวเองยังถูกผ่า ถูกเย็บ เลือดแดงยังไหลนอง
ความรักของแม่ บริสุทธิ์และยิ่งใหญ่เหลือเกิน

คุณแม่ที่ไหนก็รักลูก อยากให้สิ่งที่ดีที่สุดกับลูก
เสียสละตัวเอง จะเจ็บ จะเหนื่อย จะหนัก ก็ไม่ว่า เพื่อลูกแล้ว แม่ทำให้ได้เสมอ

อุ้มท้องมา ๙ เดือน ตั้งแต่ฝากครรภ์ครั้งแรก มีแต่กระบวนการให้คุณแม่เจ็บตัว
ไหนจะเจาะเลือด ฉีดยา หลายรายต้องเจาะถุงน้ำคร่ำตรวจ
ความหนักเนื้อเมื่อยตัว ความปรวนแปรของฮอร์โมน
สรีระเปลี่ยนแปลงตลอดต่อเนื่อง จนมาเจ็บที่สุดวันคลอด
ตามด้วยเจ็บจากการให้นมอีก

หลังคลอดแล้ว ฮอร์โมนทั้งหมดจะปรวนแปรอีกครั้ง
หลายรายมีอาการแปลกๆ อารมณ์แปรปรวน
เรียกว่าภาวะ Baby blue คือหลังคลอดแล้วจะหดหู่ เศร้าไปหมด
ร้องไห้ไม่มีเหตุผล

คนที่ต้องรับศึกหนักช่วงหลังคลอด คือคุณพ่อ
คุณแม่ที่ผ่านขบวนการเจ็บปวดมายาวนาน
มีแนวโน้มจะกระฟัดกระเฟียด น้อยใจคุณพ่อเอาง่ายๆ
ช่วยเห็นใจกันเถอะนะคะ

สำหรับคุณลูกทั้งหลาย ที่รู้สึว่าคุณแม่ไม่รัก ไม่สนใจ หรือชอบบ่นว่าจู้จี้
ลองทบทวนกระบวนการตั้งครรภ์ ฝากท้อง การคลอด การให้นม การเลี้ยงดู
ความอดทน ความเสียสละ ความทรमानของคุณแม่ กว่าจะมีเราในวันนี้
ช่วยระลึกบุญคุณของท่าน กลับบ้านไปกราบท่านงามๆ
กอดท่านแน่นๆ กันเถอะนะคะ

สำหรับคุณแม่ทั้งหลาย ที่มีลูกโตๆ
เถียงแก่ง ใช้ชีวิตแปลกๆ ชอบทำให้เราเป็นห่วง ห้ามก็ไม่ฟัง
ลองมองเขาดูดีๆ เขาคือคนเดียวกับลูกน้อยในอก ไม่ก็สิบปีก่อน

คนที่เรารักนักรักหนา เสียสละให้เขาสารพัด
เขาเคยกัด ฉี่ แหวะใส่หน้าเรา เรายังไม่โกรธ
วันนี้ลองให้อิสราภาพทางความคิด ในการใช้ชีวิต
ยอมรับทางเดินของเขาเองอีกอย่างไหวไหม

โปรดเห็นใจกันและกันเถอะนะคะ

เราเกิดมาในโลกนี้ ด้วยบทบาท และสัมพันธภาพ เกิดมาเป็นครอบครัวกัน
ช่วยเห็นใจกัน เจือจุน เอื้อหนุน สร้างครอบครัวที่ร่มเย็นเป็นสุขร่วมกันเถอะนะคะ

ถ้าเริ่มต้นจากความเข้าใจ

แม้ไม่เห็นด้วยทุกประการ แต่เข้าใจ ยอมรับฟังเขา
เราจะอยู่ร่วมกันง่ายขึ้น สุขขึ้นไหมเอ๋ย

เหมือนหลักการที่ว่า นมแม่เป็นอาหารเด็กทารกที่ดีที่สุด

แต่ทางปฏิบัติหลายครอบครัวทำไม่ได้

คุณแม่หลายท่านแอบร้องไห้จากความกดดัน

รู้สึกผิด กังวล ถูกตำหนิจากหลายๆ ฝ่ายก็เจ็บออด

เอาแต่ยึดหลักการหนักแน่น โดยลืมความเห็นใจกันและกัน ก็ไม่ดีค่ะ

ใครๆ ก็อยากมีความรัก ความอบอุ่นร่มเย็นในครัวเรือน

แม่ที่ไหนก็รักลูก อยากให้ลูกรัก ลูกก็อยากรักแม่ อยากให้แม่เข้าใจและยอมรับ

นมแม่มีโภชนาการ สารอาหารครบ ทั้งโปรตีน เกลือแร่ วิตามิน น้ำ ครบสัดส่วน

ปรับได้ตามความต้องการของเด็ก เสริมภูมิคุ้มกันต่อโรคได้

ความรัก ถ้าเต็มเปี่ยมด้วยสารที่จำเป็นครบ

ทั้งเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ครบลงตัว

ปรับได้ตามความต้องการของอีกฝ่าย เข้าใจเขา

โดยไม่ชิงตัดสินบนฐานของตัวเอง มีความยืดหยุ่น

เสริมภูมิคุ้มกันต่อโลก (โลกธรรม) ได้

เป็นรักที่ส่งเสริมกันด้านดี ด้านที่ถูกต้องงดงาม

เป็นความรักจากอก ที่อาบกินแล้วแข็งแรง ยึดหยัดบนโลกนี้ได้
ความเห็นอกเห็นใจซึ่งกัน ทั้งอุ่น ทั้งอ้อม
หวานน้กในความรู้สึก

กลับบ้านวันนี้

คุณลูกกอดแม่ คุณแม่กอดลูกแน่นๆ นะคะ

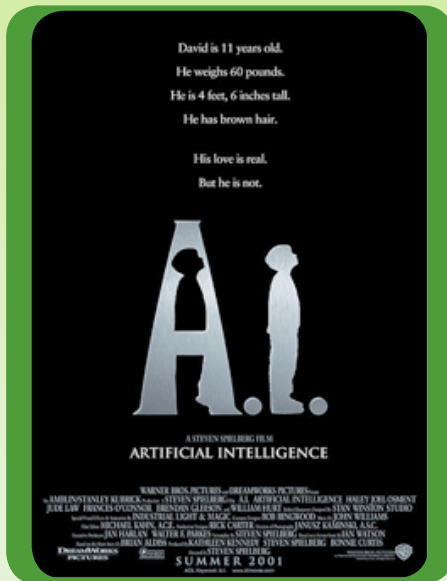
สารบัญ ←

A.I. — แม่...ที่ชอบฟ้า

โดย ชลนิล

บทความนี้มีการเฉลยเนื้อหาที่อาจจะทำให้ผู้อ่านเสียรรถรสในการชมภาพยนตร์

โลกอนาคต

“เดวิด” เป็นหุ่นยนต์เด็กที่มีความสมบูรณ์แบบ ถูกโปรแกรมให้มีความรักต่อพ่อแม่อย่างบริสุทธิ์ ไม่มีเงื่อนไข...แล้ว...คนที่เป็นพ่อแม่ จะรับผิดชอบต่อความรักเช่นนี้ได้อย่างไร?

โมนิก้ากำลังตกอยู่ในความเจ็บปวด ต่อการสูญเสียบุตรชายจนไม่อาจทำใจ เธอ นำลูกชายเข้าแคปซูลแช่แข็ง เพื่อหวังปาฏิหาริย์ทางการแพทย์อันล้ำยุค ช่วยให้เขาฟื้น กลับคืนมาอีกครั้ง

เฮนรี่ สามีของเธอไม่อาจทนเห็นภรรยาต้องจมอยู่กับความเศร้า เฝ้าร่างลูกอยู่หน้าแคปซูล โดยมีความหวังเลื่อนลอยว่าสักวัน “มาร์ติน” ลูกชายคนเดียวจะฟื้น เขาจึงรับเด็กหุ่นยนต์ชื่อเดวิด มาให้เธอเลี้ยงเป็นลูก เพื่อบรรเทาความเศร้า เจ็บเหงาจากการสูญเสีย

เดวิดเหมือนเด็กจริงแทบทุกอย่าง โดยเฉพาะการแสดงความรัก ความผูกพันที่มีต่อแม่ ทำให้โมนิก้าสามารถรักเขาได้โดยไม่ต้องฝืนใจ เธอมีความสุข มีรอยยิ้ม บ้านเริ่มอบอุ่นขึ้น แต่ทว่า...กลับเกิดปาฏิหาริย์บางอย่างขึ้น เพื่อทดสอบจิตใจของโมนิก้า

มาร์ติน บุตรชายที่นอนแคปซูลแช่แข็ง สามารถรับการรักษากลับฟื้นขึ้นมาได้อีกครั้ง โมนิก้ายินดีอย่างคาดไม่ถึง แต่ปัญหาคือ เมื่อลูกจริง กับลูกหุ่นยนต์อยู่ร่วมกันจะเป็นอย่างไร

ปัญหาการอธิบายแบบเด็ก ๆ ย่อมเกิดขึ้น ความที่เดวิดเป็นหุ่นยนต์ ไม่มีความคิดซับซ้อนนัก จึงทำอะไรผิดพลาดมากมาย ด้วยไม่เข้าใจเด็กที่เป็นมนุษย์จริง ๆ อย่างมาร์ติน สุดท้ายเกิดเรื่องใหญ่ จนโมนิก้าไม่อาจให้เขาอยู่ร่วมบ้านกับลูกชายเธอได้อีก

เดวิดไม่เข้าใจว่า ทำไมแม่ถึงต้องทิ้งเขาไว้กลางป่า บอกให้ไปรวมอยู่กับกลุ่มพวกเดียวกัน ไม่เข้าใจว่า ทำไมแม่ถึงร้องไห้เสียใจเหลือเกิน ขณะบอกให้เขาดูแลตัวเอง แต่ก็ยังใจแข็งขบถหนีไปได้...

เขาคิดแค่เพียงว่า...เพราะเขาเป็นหุ่นยนต์ แม่ถึงไม่สามารถรักเขาเหมือนรักมาร์ติน ฉะนั้น ถ้าอยากให้แม่รัก เขาต้องกลายเป็นเด็กจริง ๆ เสียก่อน!

ในนิทานเรื่องพินอคคิโอ มินางฟ้าสีน้ำเงินผู้ใจดี สามารถเสกหุ่นไม้อย่างพินอคคิโอให้กลายเป็นเด็กจริง ๆ ได้ เดวิดจึงพยายามตามหานางฟ้าสีน้ำเงิน เพื่อขอให้เธอเสกเขากลายเป็นเด็กจริง ๆ บ้าง

เส้นทางการผจญภัยของเดวิดช่างแสนยาวไกล และเนิ่นนานเหลือเกิน แต่เพื่อได้รับความรัก ความอบอุ่นจากแม่จริง ๆ เขาก็รู้สึกคุ้มค่า และกล้าที่จะทุ่มเท

เดวิดไม่รู้หรือว่า...วันที่โมนิก้าทิ้งเขานั้น เธอทุกข์ทรมานแค่ไหน ลำบากใจเพียงใด เสนอให้เขานำเขาไปส่งยังบริษัทโรงงาน ซึ่งที่นั่นจะจัดการ “ทำลาย” เขาเอง แต่โมนิก้าทำอย่างนั้นไม่ได้...ต่อให้ฆ่าเธอจนตายก็ทำไม่ได้ เธอรักเดวิดเหมือนลูก จะให้แม่อย่างเธอฆ่าลูกได้อย่างไร

แต่ถ้าเธอไม่แยกเดวิดออกมา มาร์ตินอาจได้รับอันตรายด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเดวิด จากปัญหาการอธิบายแบบเด็ก ๆ

ต่อให้โมนิก้ารักเดวิดแค่ไหน แต่เธอก็รักมาร์ตินผู้เป็นเลือดในอกของเธอมากกว่า เธอทนทุกข์ทรมานต่อการรอปาฏิหาริย์ให้ลูกชายฟื้นมานานเพียงไร ถึงตรงนี้แล้ว เธอจะกล้าเสี่ยงให้มาร์ติน ต้องได้รับอันตรายจากหุ่นยนต์เด็กที่ยังไม่เข้าใจมนุษย์อีกหรือ?

นี่คือความรักของแม่...ไม่ว่าอย่างไร...ลูกแม่ย่อมสำคัญที่สุด!

โมนิก้าไม่อาจพาเดวิดไป “ส่งคืน” ได้ และยังไม่อาจพาเขากลับบ้าน ทางเลือกที่ดีที่สุด คือต้องยอมหักใจ กล้ากลืนความเจ็บปวด ฝืนใจทิ้งเขากลางป่าทึงน้ำตา

ความรักของแม่ที่เดวิดได้รับ แม่เพียงช่วงเวลาสั้น ๆ แต่มันก็ติดตรึงอยู่ในใจ จนเป็นแรงผลักดันให้ออกเดินทาง เพื่อตามหานางฟ้าสีน้ำเงิน ที่อยู่แสนไกลยังสุดขอบฟ้า

ท้ายที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปสองพันปี...บนปลายเส้นทางนั้น โลกกลายเป็นน้ำแข็ง มนุษย์สูญพันธุ์ นางฟ้าสีน้ำเงินผู้มาให้พรเดวิดกลายเป็นมนุษย์ต่างดาว!

นางฟ้าสีน้ำเงินในร่างมนุษย์ต่างดาวไม่สามารถเสกเดวิดให้กลายเป็นเด็กจริงๆ ได้ แต่สามารถ “เสก” โมนิกาให้กลับมาได้ โดยอาศัยเส้นผมและศาสตร์ของการโคลนนิ่ง... แต่เธอจะมีชีวิตอยู่ได้เพียงวันเดียว

แค่นั้น เดวิดก็พอใจอย่างที่สุดแล้ว เพราะวันนั้น เป็นหนึ่งวันที่แม่เห็นเขาเป็นลูกจริงๆ รักเขาจาก หัวใจบริสุทธิ์ทั้งดวง เดวิดได้ซิงกาแพที่แม่ชอบให้ดื่ม แม่โอบกอดเล่นิทานให้เขาฟังด้วยความรัก ความอบอุ่นซึ่งรินสุใจอย่างไม่มีเงื่อนไข แม้จะมีเวลาแค่วันเดียว แต่มันก็คุ้มค่าเหลือเกิน ต่อให้ต้องใช้เวลารอนับพันปีก็ตาม...

เฮียน (The mother) — แม่...ทำได้!

โดย ชลนิล

บทความนี้มีการเฉลยเนื้อหาที่อาจจะทำให้ผู้อ่านเสียอารมณ์ในการชมภาพยนตร์

“คนอย่างฉันนี่ จะเป็นแม่คนได้ไหม?”

เป็นคำถามที่ป้อไม่ต้องการคำตอบ เพียงแค่ต้องการพูดขึ้นมา เพื่อตอกย้ำความมั่นใจของตัวเอง!

คนเป็นแม่ต้องทำอย่างไรบ้าง...ภาระ หน้าที่ของความเป็นแม่หนักหนาขนาดไหน... แล้วผู้หญิงแ่ ๆ อย่างป้อจะสามารถทำหน้าที่นี้ได้ดีเพียงไร?

คำถามทั้งหมดนี้ เกิดขึ้นเมื่อปอรูว่าตนเองท้อง...ท้องได้สิบสัปดาห์ โดยที่คนเป็นพ่อเด็กจากไกล ไปต่างประเทศ ไม่คิดร่วมรับผิดชอบแม้แต่หน่วยเดียว จึงไม่แปลกที่เธอต้องการทำแท้งตั้งแต่แรกที่รู้

ทว่า...อาจเป็นสวรรค์สั่ง หรือนรกลงใจ...ทำให้พ่อหลุดเข้ามาเผชิญกับเรื่องราวสองขวัญ นำตัวเองเข้าไปพัวพันกับการฆาตกรรม ดวงวิญญาณที่ทนทุกข์ทรมาน จนถึงการไขปริศนาเลือด...มันอาจทำให้บางคนขนหัวลุก นัยน์ตาค้างไม่กล้ากระหัดเดินผ่านความมืด...แต่กับปอ...มันไม่ใช่

หลังจากปอโดนเอเยนต์ค้ายาเสพติดทำร้ายจนเข้าโรงพยาบาล เธอก็ได้รับการดูแลอย่างดีจาก คุณหมอฤดี แพทย์หญิงผู้มีเมตตา พร้อมกับพบว่าตนเองกำลังตั้งครรภ์ได้สิบสัปดาห์ ปอพยายามจะทำแท้ง แต่กลับได้พบดวงวิญญาณของสาวตายทั้งกลม มาแสดงภาพสยดสยองของการตายให้ดู...

ยี่งนาน วิญญาณปริศนานั้นก็ยิ่งขยับปรากฏตัวมาให้เห็น จนปอต้องพยายามสืบสาว เจื่อนำการตายนั้น จนทราบว่า...วิญญาณดวงนั้นชื่อใหม่ เป็นนักศึกษาสาว นามาศิลป์ ที่มีสัมพันธ์รักกับอาจารย์หนุ่มจนตั้งท้อง ทั้งคู่มีปัญหาขัดแย้งกัน จนทำให้ใหม่ตาย...หลังจากเสียชีวิต ศพก็ยังถูกผ่า เอาเด็กไปทำกุมารทอง ใหม่จึงอาศัยปอเป็นสื่อ...สะพานเชื่อมติดตามร่างของลูก และทวงความยุติธรรมคืน

คดีฆาตกรรมถูกรื้อมาสืบสวนใหม่ อาจารย์หนุ่มรับสภาพเป็นผู้ต้องหาไม่ได้ จึงยังตัวตายชัดใช้กรรม ...เรื่องราวน่าจะลงเอยด้วยดี ถ้าหากปอจะไม่พบว่า...คุณหมอฤดี ผู้ใจบุญ เป็นแม่ของอาจารย์หนุ่มที่ทำใหม่ท้อง และยังเป็นคนวางแผน จัดการปกปิดคดีฆาตกรรมฝีมือลูกชาย อย่างแนบเนียนทั้งหมด

“คนเป็นแม่ ต้องทำเพื่อลูกได้ทุกอย่าง!”

“แม่” ที่ต้องปกปิดอย่างใหม่ ไม่มีอะไรเหลือเลยในชีวิต ผู้ชายที่ตนหลงรัก ก็เป็นคนมีครอบครัวแล้ว เธอไม่อาจแทรกกลาง อนาคตทางการเรียนก็ดับวูบ ไม่สามารถเรียนต่อทั้งที่ท้องโย้ประงานตัวเองได้...สิ่งเดียวที่เหลือคือลูก...สมบัติสำคัญชิ้นเดียวที่มี

เธอจึงไม่ยอมเอาเด็กออกเด็ดขาด ต่อให้ แดกหักกับอาจารย์หนุ่มก็ยอม ... กระทั่ง
เป็นผี ก็ยังวนเวียนตามหลูกที่ถูกพรากจากห้องด้วยจิตใจอันปวดร้าว

“แม่” ที่ทำทุกอย่างเพื่อลูกโดยไม่สนใจความถูกผิดอย่างคุณหมอดดี อาจถูก
ประณามในสายตา ผู้คน...แต่หัวใจความเป็นแม่ของเธอ ย่อมพร้อมจะกางปีกออก
ปกป้องลูกเสมอ ยามมีโศภณภัยมา กล้ำกราย แม่ว่าภัยร้ายนั้น จะมาจากการกระทำ
ของลูกชายตัวเองก็ตาม

“แม่” ที่ผ่านชีวิตแย่ๆ ผ่านด้านมืดมาสมบุกสมบันอย่างพอ ย่อมไม่คิดว่าตนเอง
จะเป็นแม่คนได้ ไม่คิดว่าตนเองจะสามารถรับผิดชอบชีวิตเด็กที่จะเกิดใหม่ กลัวต่อ
ภาระหนักที่จะต้องรับ จนถึงขนาดอยากทำแท้ง แต่เมื่อเธอได้เห็นความรักของคน
เป็นแม่ทั้งสองแบบ มันช่วยกระตุ้นสัญชาตญาณผู้หญิง กระตุ้นหัวใจแม่ ในใจเธอ

“แม่” เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ ... “แม่” มีภาระที่หนักหนา ... และ “แม่” คือที่สุด
ของผลงาน ที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะได้สร้าง ในหนึ่งชั่วชีวิตนี้

ยามที่ปอดได้ยินเสียงหัวใจของลูกเต้นอยู่ในท้อง มันทำให้เธอมีพลังใจต่อสู้ ทำให้
หัวใจเข้มแข็ง กล้าเผชิญหน้าต่อปัญหานานา ที่กำลังจะเรียงหน้าเข้ามาหา

ภาระหน้าที่ของคนเป็นแม่ลำบาก หนักหนา...แต่หัวใจของแม่ที่แท้ ย่อมไม่ยอม
อ่อนล้า ท้อถอย...ปอดเชื่อเช่นนั้น

สารบัญ ←

มรดกและปรัชญาชีวิตจากแม่

โดย หมูอ้วน

แม่เรียนหนังสือจบแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แม่มีฉันเป็นลูกสาวคนโตเมื่ออายุเพียง ๑๘ ปี เว้นช่วงไปอีกหนึ่งปีก็มีน้องสาวให้ฉัน และเว้นจากคนที่สองไปอีกหนึ่งปีก็มีลูกสาวคนที่สาม ส่วนลูกสาวคนที่สี่ห่างออกไปอีกถึงสี่ปี และแม่มีน้องชายให้ฉันอีกคนเมื่อตอนที่ฉันอายุ ๒๐ ปี

แม่เลี้ยงลูกทุกคนด้วยน้ำนมจากอก ยกเว้นน้องสาวคนที่สี่ของฉัน เพราะญาติทางฝ่ายพ่อซึ่งไม่มีลูก ได้เอ่ยปากขอพ่อกับแม่ฉันตั้งแต่ว่าแม่ท้อง ว่าถ้าลูกในท้องของแม่คนนี้คลอดออกมาเป็นผู้หญิง ป้ากับลุงจะขอไปเลี้ยงเป็นลูก ซึ่งแม่กับพ่อของฉันก็ตกลงรับคำตามนั้น

ฉันก็คาดไม่ถึงเหมือนกันว่าแม่รู้สึกสะเทือนใจแค่ไหน กับการที่ต้องยกลูกที่แม่อุ้มท้องมาตั้ง ๙ เดือนให้คนอื่นไปเลี้ยง น้องไม่ได้มีโอกาสดีนมจากอกแม่เหมือนพี่ๆ คนอื่น เพราะหลังจากออกจากโรงพยาบาล น้องก็ต้องไปอยู่ที่บ้านป้ากับลุงเลย ส่วนแม่กลับมาอยู่ที่บ้าน ฉันและน้องๆ ยังเด็กเกินกว่าที่จะครุ่นคิดอะไรได้ลึกซึ้ง เราจึงพากันแวะเวียนไปหาน้องน้อยที่อยู่บ้านป้ากับลุง โดยไม่ได้คิดอะไรมากกับการที่ไม่เคยเห็นแม่ไปหาน้องพร้อมกับพวกเราเลยในช่วงสองเดือนแรก ฉันกับน้องต่างก็พากันเข้าใจเองว่าคงเป็นเพราะแม่ต้องพักฟื้นหลังคลอด

แม่ไม่เคยบอกรับปากบ่นคิดถึงลูกน้อย ไม่เคยสาธยายความรู้สึกของการที่ต้องยกลูกให้คนอื่นไปเลี้ยงเลย แม่ทำตัวเหมือนปกติ หลังจากครบสองเดือน แม่เริ่มไปหาน้อง แต่ก็ไม่ได้ไปก้าวร้าวการเลี้ยงดูของป้ากับลุง ฉันไม่เคยรู้เลยว่าแม่คิดอย่างไรกับเรื่องราวเหล่านั้น จนกระทั่งฉันคิดว่าตัวเองได้รับคำอธิบายเมื่อได้ยินแม่พูดเพียงครั้งเดียว และเพียงประโยคเดียวสั้น ๆ ว่า “เกิดเป็นคน ต้องรักษาไส้จจะ แม่รับปากลูกกับป้าไว้แล้วว่าจะยกลูกให้ถ้าเป็นผู้หญิง แม่ก็ต้องทำตามที่ได้รับปากไว้” ประโยคนั้นเป็นเสมือนมรดก

ทางความคิดที่ฉันได้รับจากแม่ มันฝังอยู่ในหัวและในใจฉัน ไม่เพียงเพราะมันเป็น
ประโยคที่เรียบง่าย หากมันเป็นเพราะแม่สอนประโยคนี้แก่ฉันด้วยการกระทำให้ดู

ด้วยความที่แม่มีลูกตั้งแต่อายุน้อย พ่อฉันเองก็อายุเพียงแค่ ๒๐ ปีในขณะนั้น
พ่อมีอาชีพรับจ้างขับรถ ซึ่งลำพังเงินเดือนนั้นคงพอใช้กันได้แค่สองคนแบบกระเปียด
กระเสี๋ย พ่อเริ่มมีภาระที่ต้องดูแลอีกหลายชีวิตที่แม่กับพ่อเป็นผู้ให้กำเนิด แม่เลย
ต้องเป็นทั้งแม่บ้านเลี้ยงลูกเองโดยมีย่าช่วยดูแลฉันและน้องด้วย ขณะเดียวกันแม่ก็
ต้องหาอาชีพที่จะสร้างรายได้เพื่อครอบครัวช่วยพ่ออีกหนึ่งแรง

แม่ทำให้ฉันรู้ว่า คนเราถ้าไม่ถ่อมใจทำอะไร เราก็จะไม่มีวันอดตาย เพราะนับจาก
จำความได้ ฉันไม่เคยเห็นแม่ว่างเว้นจากการขายของ เริ่มจากช่วยย่าขายลูกเป็ดลูกไก่
ก่อน จากนั้นแม่ก็หาของขายเอง เริ่มจากลูกชิ้นทอด โดยรถเข็นขายลูกชิ้นทอดที่มี
สองชั้นนั้น ชั้นล่างมักเป็นที่นอนของฉันและน้องในวันที่แม่ต้องไปขายตอนกลางคืน
ตามงานเทศกาลต่าง ๆ และตามโรงเรียนในบางวัน ส่วนในช่วงกลางวัน แม่ก็ไปซื้อขนม
และลูกอมมาใส่กระจาดพลาสติกใบเล็ก ๆ ราวสิบกว่าใบ วางเรียงรายบนแคร่ไม้ขาย
ที่หน้าบ้าน

แม้ว่าแม่จะเรียนหนังสือน้อย แต่แม่กลับอยากให้ลูก ๆ ทุกคนได้เรียนหนังสือสูง ๆ
แม่บอกกับฉันและน้อง ๆ เสมอว่า ให้พวกเราตั้งใจเรียนกันให้มาก แม่กับพ่อไม่ได้มี
มรดกอะไรจะให้นอกจากการศึกษา แม่เปลี่ยนของขายหลายอย่าง ทุกอย่างแม่ไม่เคย
ทำแต่แม่ก็อดสาเหากับการอ่านตำราแล้วทำตาม แม่จะมีตำราประจำตัวอยู่หนึ่งเล่มชื่อ
“ลุงชาวไซอาชีพ” ซึ่งในหนังสือเล่มนั้นมีรายละเอียดการทำอาหารต่าง ๆ หลายชนิด
รวมถึงวิธีการสร้างอาชีพและทำของขาย บ่อยครั้งที่ฉันและน้อง ๆ ได้กินอาหารที่อร่อย
และหรรษาจากอาหารจากภัตตาคารชั้นหนึ่ง (ในความรู้สึกของเรา) ไม่ว่าจะเป็ สุกี้
ยากี้ที่มีน้ำจิ้มทำจากเต้าหู้ยี้ ข้าวมันไก่สูตรไหหลำสเลิศ และอีกหลายอย่างที่แม่ลอง
ทำก่อนที่จะเลือกเพื่อทำออกขาย

นอกเหนือจากการเป็นแบบอย่างที่ดีของการทำมาหากินด้วยอาชีพสุจริต ด้วยความ
ขยันหมั่นเพียรทั้งจากการทำใหดู ทั้งการให้ฉันและน้อง ๆ ได้มีส่วนร่วมในการลงมือทำ
เอง โดยช่วยแม่ทั้งในขั้นตอนการเตรียมของขายและการไปนั่งขายของที่ตลาดแล้ว

แม้อย่างเป็นแบบอย่างที่ดีของคนที่ใช้ชีวิตแบบรู้จักชีวิตและไม่ยึดติดกับอดีตอีกด้วย นับแต่ฉันมีชีวิตขึ้นมาบนโลกใบนี้มาจนถึงตอนจำความได้ เรื่อยมากระทั่งถึงในปัจจุบัน ครอบครัวเราผ่านเรื่องราวทั้งสุขและทุกข์ ผ่านความมีและไม่มีมาหลายครั้งหลายครา แต่แต่ละครั้งฉันไม่เคยเห็นแม่แสดงอาการท้อ รับไม่ได้ หรือทนไม่ได้ ไม่ว่าเรื่องราวเหล่านั้นจะรุนแรงและเลวร้ายแค่ไหน ฉันก็ยังเห็นแม่ยิ้มรับแบบมีกำลังใจ พร้อมกับพาพวกเราฝ่าฟันมาจนได้

แม้ว่าฉันจะมั่นใจว่าตัวเองไม่เคยได้กระทำการอะไรที่ทำให้แม่ต้องเสียน้ำตา แต่ในยามที่ฉันต้องหลั่งน้ำตาเพราะการกระทำของคนอื่น แม่ก็ต้องเสียน้ำตาไปกับฉันด้วย เพราะความรักและสงสารลูก หวนคิดถึงเรื่องราวครั้งนั้นคราใด ฉันก็อดเสียใจไม่ได้ ที่มีส่วนทำให้แม่ต้องขุ่นข้องหมองใจ แต่พร้อมกับความเสียใจก็มีอีกหนึ่งความประทับใจที่ฉันไม่เคยลืมเลือน จากบางตอนของบทสนทนาของเราสองคนแม่ลูกในวันนั้น

ฉันเอ่ยกับแม่ด้วยน้ำตาที่เปื้อนใบหน้าว่า “แม่จำ ทำไมลูกเจ็บอย่างนี้ นี่ขนาดลูกเคยคิดไว้ก่อนแล้วว่า ว่าเรื่องราวมันอาจเป็นแบบนี้ ทำไมลูกยังเจ็บมากอยู่อีกล่ะจ๊ะ”

แม่เอื้อมมือมาลูบไหล่และหลังฉันเบา ๆ พร้อมกล่าวทั้งน้ำตาที่คลอตา “อย่างนี้แหละจ๊ะลูก ชีวิตเรามันต้องพบเจอทั้งความสุขและความทุกข์ ไม่เป็นไรนะลูก แล้วที่ลูกบอกว่าคิดไว้แล้ว มันก็เหมือนกับการคิดว่าอีกเดี๋ยวมีตจะบาดมือเรา ซึ่งเราก็คงคาดไม่ถึงหรือกว่ามันจะเจ็บอย่างไร เราจะรับรู้ถึงความเจ็บปวดอย่างลึกซึ้งก็ตอนที่โดนมีตบาดเอาจริง ๆ เท่านั้นแหละ ร้องให้ชะให้พอ แล้วก้าวเดินต่อไปนะลูก”

ฉันดีใจและภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นลูกแม่ มรดกและปรัชญาชีวิตที่ได้จากแม่ทั้งทางตรงและทางอ้อมจะอยู่ในใจฉัน และเป็นเสมือนแนวทางดำเนินชีวิตของฉันต่อไป ตราบสิ้นลมหายใจ

แม่..ผู้เป็นแบบอย่าง

โดย: คัคณานต์

ตั้งแต่ฉันจำความได้ ภาพที่ฉันจำได้ติดตาไม่เคยลืม คือภาพของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งมีความขยันและอดทนเป็นเลิศ เธอมีลูกหลายคน แต่เธอก็ทำหน้าที่แม่ได้อย่างสมบูรณ์แบบ ด้วยเหตุที่เธอมีลูกหลายคนนี่เองจึงทำให้เธอขยันมากกว่าแม่คนอื่นๆ ฉันเห็นเธอทำโน่นทำนี่ได้ทั้งวัน ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและไม่เคยปริปากบ่นแม้แต่คำเดียว เธอยอมอดเพื่อให้ลูกอ้วน ยอมเหนื่อยเพื่อให้ลูกสบาย ทุกวันเธอจะตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างพร้อมกับเสียงไก่ขันนั่นแหละ เพื่อจะได้เตรียมหุงหาอาหารให้สมาชิกในครอบครัว โดยมีลูกๆ คอยเป็นลูกมือ และคอยช่วยงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ตามระดับอายุและความสามารถของแต่ละคน ต่างคนต่างมีหน้าที่รับผิดชอบของตัวเอง นับว่าเธอโชคดีที่คู่ชีวิตของเธอเป็นคนขยันเช่นกัน ทั้งตัวเธอและสามีจึงแข่งกันขยัน ไม่มีใครยอมแพ้ใคร ทั้งคู่มีความมานะ พยายาม และอดทน หนักเอาเบาสู้ จนสามารถสร้างฐานะได้อย่างมั่นคง เธอทำหน้าที่แม่ที่ดีของลูก และภรรยาที่ดีของสามี มีเคยขาดตกบกพร่องดูแลลูกและสามีด้วยความเต็มอกเต็มใจ เท่าที่ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งจะพึงทำได้ เธอปลูกฝังให้ลูกของเธอรู้จักรับผิดชอบตั้งแต่เด็ก สอนให้ลูกๆ รักกัน ใฝ่ที่คอยดูแลปกป้องน้อง และสอนให้น้องเคารพพี่ ภาพที่ฉันเห็นจึงเป็นภาพของครอบครัวใหญ่ที่เต็มไปด้วยความรัก ความอบอุ่น ซึ่งคนอื่นเห็นแล้วอดที่จะอิจฉาไม่ได้

ในขณะที่เดียวกันเธอก็ไม่เคยลืมที่จะทำหน้าที่ลูกที่ดีของแม่ เวลาที่เธอทำกับข้าวทั้งอาหารคาวและหวาน เธอก็มักจะนึกถึงแม่ของเธอเสมอ ทั้งๆ ที่เธอก็แยกครอบครัวไปอยู่กับสามีแล้ว แต่ความรักที่มีต่อมารดาบังเกิดเกล้าก็ไม่เคยเสื่อมคลาย ไม่มีสักวันที่เธอลืมแม่ เธอมักจะให้ลูกสาวคนเล็กปั่นจักรยาน นำกับข้าวไปส่งคุณยายเป็นประจำ เจ้าตัวเล็กก็ตอบสนองความต้องการของแม่ด้วยความเต็มใจยิ่ง เพราะอยากจะไปคุยกับยายอยู่แล้ว เนื่องจากยายเป็นคนอารมณ์ดี และมีความสุข อีกอย่างจะได้ไปเก็บดอกมะลิที่ยายปลูกไว้ด้วย เจ้าตัวเล็กชอบดอกมะลิเหมือนยาย และคุยกันถุกคอตตามประสายายหลาน ทั้งๆ ที่อายุห่างกันถึงสองรุ่น

ผู้หญิงคนนี้เป็นผู้หญิงในอุดมคติของฉัน ซึ่งฉันแอบปลื้มมาตลอด เธอเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อคนที่เธอรักได้เสมอ เธอคงไม่รู้หรือกว่าทุกๆ อย่างที่เธอทำได้กลายเป็นแบบอย่าง และค่อยๆ ซึมซับเข้าไปในความทรงจำของลูกสาวเธอเรื่อยๆ เธอมีวิธีการสอนลูกที่ฉันรู้สึกประทับใจมาก เธอสอนลูกด้วยการทำให้ลูกเห็นมากกว่าที่จะมานั่งสอนด้วยคำพูด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความรับผิดชอบ ความกตัญญู ความขยัน อดทนและเสียสละ หรือแม้แต่เรื่องของธรรมะ ก็เป็นอีกภาพหนึ่งที่เด็กหญิงตัวน้อยคนนั้นได้ประทับใจในความทรงจำ เธอจะพาลูกสาวคนเล็กเข้าวัดตั้งแต่ลูกเริ่มจำความได้ และเมื่อลูกโตพอที่จะไปเองได้ ทุกวันพระเธอก็จะเตรียมของใส่บาตรให้ โดยเด็กน้อยคนนั้นไม่รู้หรือกว่าทำไมต้องทำเช่นนั้น จนกระทั่งโตเป็นผู้ใหญ่ ทุกครั้งที่ลูกมองย้อนกลับไปดูภาพแห่งความทรงจำเหล่านั้น ทำให้ลูกรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก มันเป็นความประทับใจที่ไม่มีวันลืม ผู้หญิงคนนั้นจะรู้หรือเปล่านะว่า ลูกสาวคนเล็กของเธอเฝ้ามองเธอด้วยความประทับใจและยึดเธอเป็นแบบอย่างมาตลอด

อีกความประทับใจที่ฉันไม่เคยลืม คือ เธอจะใส่ใจทุกรายละเอียดของลูก และดูเหมือนเธอจะเข้าใจลูกแทบทุกอย่าง ว่าลูกต้องการอะไร รู้ด้วยว่าจะอะไรที่ลูกชอบหรือไม่ชอบ แม้แต่ในยามที่ลูกป่วยไข้ เธอก็เฝ้าดูแล ตักอุ๋นๆ และสัมผัสจากแม่เป็นเหมือนยารวิเศษที่ช่วยเยียวยาให้ลูกหายวันหายคืน ตักอุ๋นอบอุ่นของแม่ทำให้ลูกรู้สึกปลอดภัย กลับสบายทุกครั้งที่ได้นอนหนุน และเป็นเหมือนภูมิคุ้มกันทำให้ลูกเข้มแข็งสามารถเผชิญปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้

ผู้หญิงคนที่ฉันกล่าวถึงก็คือ แม่ของนั่นเอง ฉันรู้สึกภูมิใจและรู้สึกที่ตัวเองโชคดีเหลือเกินที่มีโอกาสได้เกิดมาเป็นลูกสาวคนเล็กของแม่ แม่คือคนที่ให้ชีวิตและแสงสว่างสำหรับฉัน คอยเป็นกำลังใจและปกป้องโยนในยามที่ฉันท้อ แม่เป็นพลังและเป็นแบบอย่างให้ฉันก้าวเดินได้อย่างมั่นคง

ความคิดดีๆ ความรู้สึกดีๆ และคุณงามความดีที่มีในตัวฉัน ล้วนแล้วแต่เป็นผลผลิตมาจากแม่ ขอบุญกุศลที่ฉันสั่งสมมาตลอดชีวิต บังเกิดกับแม่ของฉันด้วยเถิด พระคุณของแม่มีมากมายเหลือเกิน ชีวิตของฉันคงจะทดแทนไม่หมด แต่ฉันจะขอทดแทนพระคุณแม่ด้วยการเป็นลูกที่ดีของแม่ และอยู่ในศีลในธรรมตลอดไป เท่าที่ฉันสามารถทำได้

เวลาที่เหลืออยู่ เวลาที่หายไป

โดย ชองกาเลีย

๗ ปีที่แล้ว ฉันได้เบอร์โทรศัพท์ของใครคนหนึ่ง คนที่ฉันได้แต่นึกถึง นานจนเกือบลืม ด้วยหลายสาเหตุทำให้ฉันขาดการติดต่อกับเขานานเกือบ ๑๕ ปี ฉันกดโทรศัพท์ตามหมายเลขที่จดไว้ในกระดาษ รู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อยกับการโทรหาใครคนนั้น

“ฮัลโหล” ปลายทางรับสายแล้ว

“แม่ หนูเองนะ หนูได้เบอร์มาจาก...” จากนั้นเราจึงเริ่มบทสนทนา เสียงแม่สะอื้นเล็กน้อยที่ปลายสาย นานแค่ไหนนะที่เราไม่ได้คุยกัน

ร่ำรอยความจำที่ฉันระลึกได้ คือ แม่พายเรือไปเก็บผักบัวให้ฉันกับน้อง ส่งฉันไปโรงเรียน ถักเปียและเตรียมชุดนักเรียนให้ เตรียมอาหารไว้ให้ และแม่จะเข้ามาหอมแก้มฉันก่อนนอนทุกคืน ซึ่งบางครั้งฉันก็รู้สึกตัวก่อนที่จะหลับไป และบางครั้งแม่ก็เล่านิทานให้ฟัง โดยไม่ลืมที่จะบอกให้ฉันแปรงฟันก่อนนอนทุกคืน

นับจากวันที่ฉันโทรหาแม่ ฉันยังคงรู้สึกกับแม่เหมือนคนแปลกหน้า ฉันแทบไม่รู้จักแม่ตัวเอง ไม่รู้ว่าแม่ชอบอะไรหรือไม่ชอบอะไร อาหารที่แม่ชอบ เพลงที่แม่ฟัง หลายเดือนจะโทรหากันสักครั้ง เริ่มเป็นเดือนละครั้ง เป็นอาทิตย์ละครั้ง และขยับมาเป็นเกือบทุกวัน และทุกครั้งที่ได้ปลื้มใจได้ ฉันจะเดินทางไปพักอยู่กับแม่ นาน...เท่าที่ทำได้ “เรา” รู้จักกันมากขึ้นเรื่อย ๆ และเพิ่งรู้ว่าแม่กับฉันมีนิสัยหลายอย่างคล้ายกัน

กระทั่งครั้งหนึ่งที่ฉันโทรหาแม่ขณะที่อยู่ต่างประเทศ เสียงแม่สะอื้น เพราะคราวนี้ฉันหายไปเกือบเดือน ทันใดฉันก็ตระหนักได้ว่า ความแตกต่างของเวลาและภาระหน้าที่ไม่ใช่ “ข้ออ้าง” ที่จะทำให้ฉันละเลยการส่งข่าวคราว แม้ต้องอยู่ไกลด้วยระยะทางและเวลาที่ต่างกัน ก็ยังต้องนัดแนะว่าฉันจะโทรกลับมาหาแม่ วันไหน เวลาใด แม่จะนั่งรอตามเวลาดังกล่าว และน้ำเสียงร่ำเรียงทุกครั้งที่ยังโทรหา

ตามเวลาที่นัดไว้ เพื่อที่จะบอกให้แม่รู้ว่า ฉันได้เจออะไรบ้างในต่างแดน และทุกครั้งที่แม่จะดีใจที่รู้ว่าฉันก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ

เรื่องที่แม่เล่าซ้ำ ๆ แต่ฉันชอบฟังก็คือเรื่องตอนที่ฉันเกิด แม่เล่าว่า ต้องไปฝากครรภ์ที่โรงพยาบาลศิริราชเพราะมีอุปสรรคทางการแพทย์ที่ทันสมัย คุณหมอที่ทำคลอดให้ฉันเป็นอาจารย์หมอ และการทำคลอดครั้งนั้นเป็นกรณีศึกษาของนักศึกษาแพทย์อีกด้วย แม่ดีใจที่ฉันปลอดภัย แม้ว่าฉันจะตัวเล็กมาก และต้องอยู่ในตู้อบหลายวัน แม่ยังเล่าต่อว่า ขณะที่ยังพักฟื้นในโรงพยาบาล เป็นช่วงเวลาตรงกับวันมหิดล มีการวางพวงมาลาและผู้คนพลุกพล่าน แม้มันจะซ้ำเรื่องเดิม แต่เราก็มีความสุขทุกครั้งที่ได้คุยกันถึงเรื่องนี้ นอกจากนั้นแม่ยังเล่าถึงวิธีการดูแลฉันและน้องขณะที่ยังเล็ก ว่าแม่มักจะเชื่อมั่นฝรั่งเก็บไว้ เพราะหาซื้อได้ยาก ในขณะนั้น แล้วแบ่งมาต้มและบดให้ฉันกิน ถ้าเทียบกับคนทั่วไปแล้ว แม่ฉันเป็นคนที่ทันสมัยและทันโลกมากคนหนึ่ง

เหตุผลทางครอบครัวยากที่จะอธิบายว่าทำไมเราจึงห่างกันไปนานเพียงนั้น ทั้งที่ฉันกับแม่ก็อยากติดต่อกัน ขณะที่ฉันแข็งแรงขึ้นแม่เริ่มอ่อนแอลง

“เสียใจไหมลูก ที่แม่ไม่มีอะไรให้หนูเลย” แม่พูดด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ ขณะที่แม่นั่งบนเก้าอี้ผ้าใบ และฉันนั่งอยู่บนพื้นข้าง ๆ ในวันที่ฉันไปพักกับแม่

“อะไรที่แม่คิดว่าแม่ต้องให้หนูล่ะจ๊ะ” ฉันย้อนถาม พร้อมทำหน้าสงสัย

“ก็เงินทอง ทรัพย์สินต่าง ๆ หรือส่งหนูเรียนเหมือนแม่คนอื่น ๆ ไงลูก” น้ำเสียงของแม่ยังเศร้าระคนน้อยใจที่ไม่สามารถเอื้อเพื่อเงินทองใด ๆ ให้ลูกได้มากเท่าแม่คนอื่น ๆ เพราะฉันเรียนได้ด้วยทุนการศึกษาจากรัฐบาล

“โธ่ ไม่หรอกจ๊ะแม่ รู้ไหมสิ่งที่มีค่าที่สุดที่แม่ได้ให้มาแล้ว ก็คือร่างกายกับสมองฉลาด ๆ นี่ไงแม่” ฉันพูดติดตลก พลังเอานิ้วจิ้มที่ศีรษะตัวเอง ฉันคลายวงแขนที่โอบรอบเอาแม่ออก พลังขยับห่างออกมา

“แม่ดูสิ เนี่ย แขนขาทุกส่วนสมบูรณ์ สมองก็แสนจะฉลาด จิตใจก็แสนจะดี ที่เคยอยู่ในพุงนี่ไง” ฉันทยังคงทำท่าประจบคำพูด ตบท้ายด้วยการกอดที่เอวแม่อีกครั้ง แล้วเอามือจิกจี้ท้องของแม่ ที่ที่ฉันทเคยนอนอยู่ในนี้เมื่อนานมาแล้ว

“แค่ร่างกายกับความสามารถที่หนูมีวันนี้ มันคือของขวัญพิเศษสุดในโลกที่หนูได้จากแม่ และหนูก็ไม่ต้องการอะไรมากไปกว่านี้ มีเงินเท่าไรก็ซื้อไม่ได้นะ” ฉันทยังคงพูดติดตลกในประโยคสุดท้ายเพื่อให้แม่หัวเราะตาม

เราหัวเราะให้แกกัน และรู้ว่าเสียงหัวเราะจะก้องอยู่ในใจเราตราบเท่าที่เรายังมีเวลาให้แกกัน เราไม่ได้เสียเวลา ๑๕ ปีที่หายไป เพราะมันทำให้เราเห็นคุณค่าของเวลาที่เหลืออยู่ว่าจะใช้มันอย่างไร เวลาที่จะทำให้ฉันทได้ทำหน้าที่ลูกเท่าที่ฉันทต้องการ เวลาที่เหลือมีค่ามากมายขณะที่หลายคนอาจไม่เห็นคุณค่าของเวลาที่มี

ก่อนเข้านอนในคืนนั้น แม่ยังคงเตือนว่าอย่าลืมแปรงฟันก่อนนอน ไม่ว่าจะนานแค่ไหน ฉันทก็ยังเป็นลูกเล็ก ๆ ของแม่เสมอ...

สารบัญ ←

จดหมายถึงแม่ (วัดพระแก้ว) ตอนที่ ๑

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

From: Aims .~ (aims2000@hotmail.com)

Sent: Wed 8/01/07 7:49 PM

To: maeadd@gmail.com

สวัสดีค่ะแม่

ลูกเขียนอีเมลมาหาแม่คราวนี้ เพราะอยากเล่าเรื่องทีไปเที่ยววัดพระแก้วให้ฟังคะ
เพื่อว่าแม่มากรุงเทพฯ คราวหน้า เราจะได้ไปด้วยกัน ว่าแล้ว ลูกขอเล่าประวัติของ
วัดนี้ให้แม่ฟังคร่าวๆ ก่อนเลยนะคะ

วัดพระแก้ว ตั้งอยู่ในเขตพระราชฐานชั้นนอก ทางทิศตะวันออกของพระบรม
มหาราชวัง (อยู่ใกล้สนามหลวงค่ะ) สร้างขึ้นเมื่อปีพุทธศักราช ๒๓๒๕ พร้อมๆ
กับการสร้างพระบรมมหาราชวัง โดย พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก

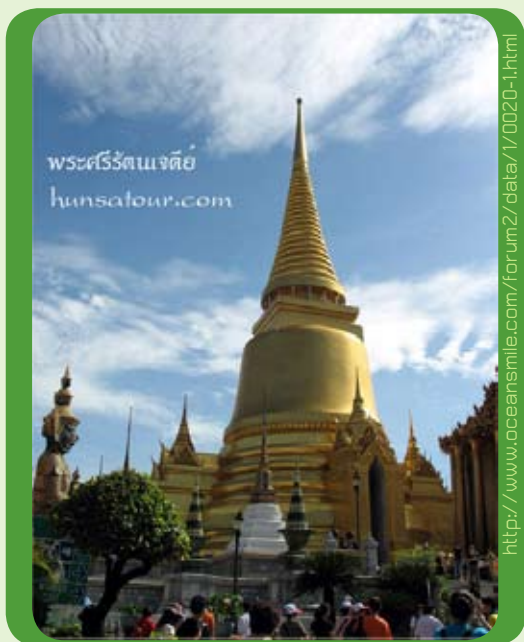
ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี ทรงยึดเอาผังของพระบรมมหาราชวังในกรุงศรีอยุธยา เป็นแบบอย่าง โดยเฉพาะการแบ่งพื้นที่ส่วนหนึ่งให้เป็นที่สร้างพระอารามประจำ พระราชวัง เช่นเดียวกับกับวัดพระศรีสรรเพชญ์ซึ่งเป็นวัดในพระบรมมหาราชวังใน สมัยกรุงศรีอยุธยา

วัดนี้มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า “วัดพระศรีรัตนศาสดาราม” ซึ่งแปลว่า “วัดอันเป็นที่ประดิษฐาน พระพุทธรูปแก้วมณี” พระพุทธรูปนี้ก็คือ “พระแก้วมรกต” หรือ “พระพุทธรูปมหาณีรัตนปฏิมากร” พระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองของไทยค่ะ โดยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงอัญเชิญจากกรุงธนบุรีมาประดิษฐาน ณ พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๓๒๗

วัดพระแก้วมีความพิเศษกว่าวัดอื่นๆ ในเมืองไทยก็เพราะว่าเป็นวัดที่มีเฉพาะ ส่วนของพุทธรูป ไม่มีส่วนของสังฆาวาส พุทธง่าๆ ก็คือไม่มีพระสงฆ์จำพรรษา อยู่ค่ะแม่

ภายในพื้นที่ของวัดมีสถานที่สำคัญหลายอย่าง (แล้วลูกจะค่อยๆ เล่ารายละเอียด ของแต่ละอย่างให้แม่ฟังค่ะ) ยกตัวอย่างเช่น พระอุโบสถซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระ แก้วมรกต ปราสาทพระเทพบิดร พระศรีรัตนเจดีย์ พระอัฐิฐานมหาเจดีย์ (พระปรารงค์ ๘ องค์) หอพระมณฑปยธรรม วิหารยอด หอพระนาค หอพระราชมารามนุสร หอ พระราชพงศานุสร หอพระคันธารราษฎร์ มณฑปยอดปรารงค์ หอระฆัง ศาลาราย เจดีย์ทอง ๒ องค์ นครวัดจำลอง เจดีย์เหลี่ยมทรงเครื่อง ๔ องค์ และยักษ์ทวารบาล ซึ่งเป็นรูปยักษ์ในวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ ฯลฯ

ก่อนที่จะเดินเข้าสู่พระอุโบสถเพื่อนมัสการพระแก้วมรกต ลูกขอพาแม่เดินเล่น ให้เย็นๆ ใจก่อนนะคะ

เมื่อเดินเข้ามาในวัด สิ่งที่สะดุดตาถูกเป็นครั้งแรกคือพระเจดีย์สี่ทองขนาดมหึมา เดินไปคูที่ پایชื่อ เลยได้ทราบว่าเป็น “พระศรีรัตนเจดีย์” ซึ่งประดิษฐานอยู่บนฐานไพที (“ฐานไพที” คือฐานที่หลายอาคารใช้ร่วมกันค่ะ ในวัดพระแก้วจะมีฐานไพทีอยู่ ๒ ฐาน ฐานใหญ่อยู่ด้านข้างพระอุโบสถ มีพระศรีรัตนเจดีย์ ปราสาทพระเทพบิดร และพระมณฑป ส่วนฐานเล็กอยู่ทางด้านหน้าพระอุโบสถทาง ทิศใต้ มีหอพระคันธารราษฎร์ และพระมณฑปยอดปราสาท) พระศรีรัตนเจดีย์เป็นเจดีย์ทรงกลมแบบลังกา ตามแบบพระเจดีย์วัดพระศรีสรรเพชญ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภายในประดิษฐานพระเจดีย์องค์เล็กซึ่งบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ทรงได้มาจากลังกา ในตอนแรกที่สร้างนั้น พระเจดีย์องค์นี้ไม่ได้มีสีทองอร่ามแบบที่เห็นในปัจจุบันหรอก นะคะแม่ แต่ว่าพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ โปรดเกล้าฯ ให้ประดับกระเบื้องสีทอง ก็เลยสวยงามจับตาอย่างที่เราเห็น

ถัดไปอีกนิด บนฐานไพทีเดียวกัน เป็นที่ตั้งของ**พระมณฑป** (คั่นกลางระหว่าง พระศรีรัตนเจดีย์และปราสาทพระเทพบิดร) สร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ ๑ ใช้เป็นที่ประดิษฐานพระไตรปิฎกฉบับทอง ภายในพระมณฑปมีตู้พระไตรปิฎก เป็นตู้ทรงมณฑปประดับมุก พระมณฑปนี้สร้างขึ้นแทนที่หอพระมณฑิยธรรมองค์เดิมที่ใช้เป็นที่ประดิษฐานพระไตรปิฎกฉบับทอง แต่กลับถูกไฟไหม้ในวันสมโภชพระไตรปิฎกเมื่อปี ๒๓๓๑ ค่ะ

ถัดมาอีกหน่อยบนฐานไพทีเดียวกัน มี**พระเจดีย์ทอง ๒ องค์** ตั้งอยู่คู่กัน มีลักษณะเหมือนกันและมีขนาดเท่ากันทุกประการ ลูกไปสืบเสาะหาความรู้ เลยได้ทราบว่า เป็นเจดีย์ที่พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก โปรดเกล้าฯ ให้สร้างเพื่ออุทิศถวายแด่พระราชบิดาและพระราชมารดาของพระองค์ท่าน โดยองค์ทางทิศใต้ถวายพระราชบิดา องค์ทางทิศเหนือถวายพระราชมารดาค่ะ ตรงนี้เป็นธรรมเนียมของการสร้างวัดในสมัยก่อนค่ะแม่ ที่ผู้สร้างวัดจะสร้างเจดีย์คู่เพื่ออุทิศแด่บิดามารดาของตน (ถ้าลูกมีวาสนาสร้างวัดบ้าง ก็จะทำเจดีย์แบบนี้ให้พ่อกับแม่ค่ะ) ลักษณะ

ของพระเจดีย์เป็นพระเจดีย์ทรงเครื่องย่อมุมไม้สิบสอง หุ้มด้วยแผ่นทองแดง หรือเรียกว่าทองจังโก หรือทองสีดอกบวบ ซึ่งเป็นทองคำผสมตีแผ่ให้เป็นแผ่นบางๆ นิยมนำมาปิดภายในสถานที่สำคัญมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา แล้วลงรักปิดทองทับอีกชั้นหนึ่งตลอดองค์พระเจดีย์

แต่เดิมพระเจดีย์ทอง ๒ องค์นี้ตั้งอยู่ที่ขอบสระน้ำ ด้านทิศตะวันออกของหอพระมณฑปธรรมมองค์เดิม (ที่ถูกไฟไหม้) เมื่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระพุทธรูปรางค์ปราสาทขึ้นที่ด้านหน้าและพระมณฑปซึ่งสร้างขึ้นแทนหอพระมณฑปธรรมมองค์เดิม จึงได้โปรดเกล้าฯ ให้ย้ายพระเจดีย์ทอง ๒ องค์ไปไว้ที่ด้านหน้าที่มีมุนเหนือและใต้ของพระพุทธรูปรางค์ปราสาท ในบริเวณที่เรียกกันว่า รุกข์แร้วปราสาท ต่อมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ โปรดเกล้าฯ ให้ชะลอพระเจดีย์ทอง ๒ องค์ จากรุกข์แร้วปราสาทไปไว้ที่มุนฐานทักษิณปราสาทพระเทพบิดร อย่างเป็นในปัจจุบันค่ะ เจดีย์ทองทั้ง ๒ องค์นี้มียักษ์และลิงช่วยๆ กันแบกอยู่นะคะ ซึ่งมองเผินๆ จะคล้ายกันมากค่ะแม่ ความต่างอยู่ที่ยักษ์ไม่อ้าปากและสวมรองเท้า แต่ลิงอ้าปากและไม่สวมรองเท้า (แบกมานานานจะเปื้อนบ้างไหมหนอ) =)

บนฐานไพทีเดียวกันนี้ยังมีสิ่งก่อสร้างที่มีความสำคัญมากอีกสิ่งหนึ่ง คือ **ปราสาทพระเทพบิดร** เป็นที่ประดิษฐานพระบรมรูปของพระมหากษัตริย์ในพระราชวงศ์จักรี ตั้งแต่รัชกาลที่ ๑ ถึงรัชกาลที่ ๘ ปราสาทพระเทพบิดรเป็นอาคารจตุรมุขทรงไทย มีทางขึ้นจากฐานไพที ๔ ทิศ ตรงกลางเป็นยอดปราสาทซึ่งนับเป็นปราสาทยอดปราสาทเพียงองค์เดียวในสถานที่แห่งนี้ และด้วยคติของขอมที่ถือว่าเขาพระสุเมรุนั้นถือเป็นศูนย์กลางของจักรวาล แวดล้อมด้วยป่าหิมพานต์ ปราสาทพระเทพบิดรที่มียอดเป็นปราสาทก็เปรียบเสมือนเป็นเขาพระสุเมรุ ดังนั้นบริเวณลานด้านหน้าปราสาทพระเทพบิดร ก็เลยมีรูปกนิษฐ กนิษฐ และสัตว์หิมพานต์อื่นๆ มาประดับโดยรอบค่ะ

ผู้ทรงริเริ่มการสร้างปราสาทพระเทพบิดร คือพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยโปรดเกล้าฯ ให้สร้างขึ้นในปีพุทธศักราช ๒๓๙๘ ตามแบบปราสาททองของกรุงศรีอยุธยา เนื่องจากทรงเห็นว่าพระมณฑปซึ่งประดิษฐานพระไตรปิฎก หรือถือว่าเป็นพระธรรมนั้นสูงกว่าพระแก้วมรกตที่อยู่ในพระอุโบสถ ซึ่งถือว่าเป็นพระพุทธรูปแล้วพระราชทานนามว่า “พระพุทธปรารังค์ปราสาท” แต่พระองค์สวรรคตเสียก่อนที่จะแล้วเสร็จ

ในรัชสมัยของพระราชโอรสของพระองค์ท่าน คือในสมัยรัชกาลที่ ๕ ทรงสร้างต่อจนเสร็จในปีพุทธศักราช ๒๔๒๕ แต่เพราะมีขนาดเล็กไม่เหมาะที่จะใช้เป็นที่ประกอบพระราชพิธีต่างๆ จึงมิได้มีการอัญเชิญพระแก้วมรกตมาประดิษฐานที่นี่เป็นการก่อสร้างและปฏิสังขรณ์ปราสาทแห่งนี้สำเร็จสมบูรณ์ในสมัยรัชกาลที่ ๖ โดยทรงให้ใช้เป็นที่ประดิษฐานพระบรมรูปสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้า ในพระบรมราชจักรีวงศ์ทั้ง ๕ พระองค์ โดยย้ายมาจากพระที่นั่งศิวิไลยปราสาท โดยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานนามให้ใหม่ว่า “ปราสาทพระเทพบิดร”

และต่อมาก็มีการประดิษฐานพระบรมรูปของพระมหากษัตริย์ในพระราชวงศ์จักรีในรัชกาลที่ล่วงไปแล้วทุกพระองค์ จนถึงปัจจุบันมีพระบรมรูปตั้งแต่รัชกาลที่ ๑ - ๘ โดยในวันจักรี ๖ เมษายน ของทุกปีนั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือผู้แทนพระองค์ จะเสด็จพระราชดำเนินเพื่อทรงสักการะสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราช ณ ปราสาทพระเทพบิดรแห่งนี้ค่ะ

แม่คะ ปราสาทพระเทพบิดรไม่ได้เปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมค่ะ ยกเว้นในวันจักรี (๖ เมษายน) วันฉัตรมงคล (๕ พฤษภาคม) และวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (วันที่ ๕ ธันวาคม) พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เปิดให้ประชาชนถวายสักการะพระบรมรูปพระมหากษัตริย์ แห่งพระราชวงศ์จักรี รัชกาลที่ ๑ - ๘ (ถ้ามีโอกาสน เราไปกันนะคะ) :

พามาเดินวนรอบๆ ฐานไฟที่นี้จนเหนื่อยแล้ว ลูกกตัญญูเลยขอพามาเดินต่ออีกหน่อย (อ่าว!) ไปดูจิตรกรรมฝาผนังเรื่องรามเกียรติ์ซึ่งถือเป็นจิตรกรรมฝาผนังที่ยาวที่สุดในโลกกันค่ะ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกโปรดเกล้าฯ ให้ช่างวาดภาพเล่าเรื่องตามเนื้อหาในบทพระราชนิพนธ์ ชาติไวยภายในพระระเบียง ต่อมามีการลบแล้วเขียนใหม่ ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๓ และมีการซ่อมแซมเรื่อยมา จนถึงปัจจุบันนี้ที่ลูกก็สังเกตเห็นว่ายังคงซ่อมกันอยู่ค่ะ

จิตรกรรมฝาผนังนี้มีภาพจำนวนถึง ๑๗๘ ห้อง เรียงต่อกันยาวตลอดฝาผนังทั้ง ๔ ทิศ มีคำบรรยายเนื้อเรื่องอย่างสั้นๆ ที่ได้ภาพ โดยเริ่มเรื่องจากห้องที่ ๑ ที่ประตูที่ ๗ ประตูลิหารยอด ด้านขวา ส่วนด้านซ้ายก็เป็นตอนจบของเรื่อง (ห้องที่ ๑๗๘) นอกจากภาพจิตรกรรมแล้ว ยังมีภาพที่ผนังเสาและกำแพงริมทางเดินจากประตู เป็นเรื่องราวของพระนารายณ์ ๘๐ ปาง ก่อนที่จะมาอวตารเป็นพระราม

การที่เลือกเรื่องรามเกียรติ์มาวาดเป็นจิตรกรรมฝาผนังในวัดพระแก้ว ก็เพราะความเชื่อว่าพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระนารายณ์อวตารลงมาปราบทุกซ์เข็ญ เช่นเดียวกับพระรามในเรื่องรามเกียรติ์ ความรู้จากวิชาวรรณคดีไทยสมัยมัธยมปลายของลูก ทำให้รู้ว่า รามเกียรติ์ฉบับรัชกาลที่ ๑ นั้น มีความสมบูรณ์ของเนื้อหามากที่สุด โดยเริ่มตั้งแต่ตอนหิรันตย์กษัณณ์แผ่นดิน พระนารายณ์ลงมาปราบ การทำสงครามระหว่างมนุษย์ (ฝ่ายพระราม) กับยักษ์ (ฝ่ายทศกัณฐ์) จนกระทั่งพระรามและนางสีดาครองกรุงโยธยา รามเกียรติ์ฉบับนี้จะเน้นบทบาทของทหาร ปลุกใจให้กล้าหาญ ให้เข้ากับสถานการณ์ของบ้านเมืองในขณะนั้นที่ยังคงมีศึกสงครามอยู่

แม่คะ มาเที่ยววัดพระแก้วคราวนี้ ลูกเกิดความรู้สึกขึ้นมาอย่างหนึ่งค่ะ คือรู้สึกว่าตัวเองโชคดีที่ได้เกิดบนผืนแผ่นดินนี้ ผืนแผ่นดินที่มีความร่มเย็นเป็นสุข ซึ่งสะท้อนผ่านงานสถาปัตยกรรม จิตรกรรม และงานประติมากรรม ที่เห็นได้ในวัดพระแก้ว และตามสถานที่อื่นๆ ความละเอียดอ่อนของจิตใจที่ได้รับถ่ายทอดมาเป็นงานศิลปะในศาสนสถานแห่งนี้ ทำให้ลูกรู้สึกถึงพระคุณของบรรพชนคนไทย ที่ได้ปกป้องเมืองทำให้เราได้เป็นไทย ที่เป็น “ไท” อย่างที่เป็นในปัจจุบัน รู้สึกปลื้มปิติที่เห็นชาวต่างชาติสนใจ และตะลึงกับความงดงามอันน่าอัศจรรย์ ลูกอยากให้คนไทยทุกคนเห็นคุณค่าและร่วมใจกันรักษาเอาไว้ค่ะ

ลูกเล่ามาในอีเมลนี้ยาวพอสมควรแล้ว กลัวว่าแม่จะอ่านจนเหนื่อย แต่ยังไง ก็ดูเหมือนรายละเอียดจะยังไม่หมดสักที หวังว่าแม่คงไม่เบื่อที่จะอ่านฉบับต่อไป ซึ่งลูกก็คงจะได้เล่าเรื่องในลำดับถัดๆ ไป (นี่เรายังไม่ได้เข้าไปในพระอุโบสถเพื่อนมัสการพระแก้วมรกตกันเลยนะคะแม่) T_T

รักและคิดถึงเสมอค่ะ

เอม

สาธิต์ญ ←

ธรรมะฉบับวันแม่ จากคุณแม่บัณฑิตา ธีรวงศ์กิจ และลูกๆ

สัมภาษณ์โดย ต้นหยง

ต้นหยงได้มานั่งพูดคุยกับ “ครอบครัวธีรวงศ์กิจ” ซึ่งเป็นครอบครัวที่เป็นกัลยาณมิตรทั้ง คุณพ่อ คุณแม่ ลูกๆ ทั้งสองค่ะ เนื่องในโอกาสวันแม่ ๑๒ สิงหาคมที่จะมาถึงนี้ และเพื่อเป็นการร่วมระลึกถึงพระคุณของพระในบ้านของเราด้วย

ฉบับนี้แซกรับเชิญของทางคอลัมน์ธรรมะกับไลฟ์สไตล์ก็คือ คุณแม่บัณฑิตา ธีรวงศ์กิจ และลูกๆ คือคุณอ้อม (อาบทิพย์ ธีรวงศ์กิจ) และคุณอ้อฟ (บุญศักดิ์ ธีรวงศ์กิจ) ส่วนคุณพ่อ (คุณอุดมวิทย์ ธีรวงศ์กิจ) แม้ไม่ได้มาร่วมพูดคุยกับเราในครั้งนี้ แต่ก็ได้นั่งฟัง อมยิ้ม และให้ข้อมูลเพิ่มเติมอยู่ตลอดการสัมภาษณ์ค่ะ

จากที่ได้สัมผัสใกล้ชิดในระดับหนึ่งได้เห็นว่ “ครอบครัวธีรวงศ์กิจ” เป็นครอบครัวที่เป็นแบบอย่างของคนยุคใหม่ทั้งในทางโลก คือการทำงาน การเรียนหนังสือ และในทางธรรม คือการปฏิบัติภาวนาค่ะ หลากหลายความคิดเห็นที่ตีต่างๆ ในการเลี้ยงลูกให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพทั้งทางร่างกาย วุฒิภาวะทางโลก และวุฒิภาวะทางด้านจิตใจ

ขอเกริ่นประวัติส่วนตัวของคุณแม่สักนิดค่ะ คุณแม่บัณฑิตา ธีรวงศ์กิจ จบการศึกษาจากคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปัจจุบันเป็นเจ้าของธุรกิจโรงแรม ไนซ์พาลาเซอ ตั้งอยู่บนถนนสุทธิสาร สะพานควาย และธุรกิจหอพักและอพาร์ทเมนต์ อีกหลายแห่งในย่านมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ต้นหยง: สวัสดิ์ค่ะคุณแม่ มีเคล็ดลับอย่างไรในการเลี้ยงลูกคะ ลูกๆของคุณแม่จึงได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ทั้งในด้านการศึกษา การทำงาน ที่สำคัญลูุกๆของคุณแม่ ทั้งสองคนเป็นคนรุ่นใหม่ที่สนใจการปฏิบัติภาวนาอย่างเห็นคุณค่า

คุณแม่บัณฑิตา: เคล็ดลับของแม่คือการดูแลเอาใจใส่เค้าในทุกๆด้าน ทั้งร่างกาย และจิตใจคะ ในส่วนของการศึกษา ไม่ว่าจะลูกสนใจเรียนอะไร หรือทำกิจกรรมอะไร แม่ก็ส่งเสริมเต็มที่ โดยเฉพาะอ้อมกับอ้อฟเค้าจะสนใจทางดนตรีเป็นพิเศษ ตั้งแต่สมัยเด็กๆ พ่อกับแม่ก็จะไปรับไปส่งและไปนั่งรอลูกๆเรียนดนตรี ลงทุนซื้อเครื่องดนตรีมาไว้ให้ซ้อมที่บ้าน จนตอนนี้ที่บ้านต้องมีห้องดนตรีไว้ต่างหากสำหรับเก็บเครื่องดนตรีแล้ว ส่วนเรื่องการปฏิบัติภาวนา เนื่องจากเราสนใจทางนี้กันทั้งบ้าน เราต่างคนต่างก็ส่งเสริมกันในทางนี้ มีวันว่างก็จะไปหาสถานที่ปฏิบัติภาวนาด้วยกัน อยู่บนโต๊ะอาหารหรือรถติดอยู่บนถนนก็นั่งสนทนาธรรมะกันคะ

ต้นหยง: ในทางธรรมคุณแม่ใช้วิธีการอย่างไรในการให้คำห้ทั้งคู่ซึมซับธรรมะ จนสนใจปฏิบัติภาวนาแบบทุกวันนี้ ได้ข่าวว่าพ่อช่วงวันหยุดทั้งครอบครัวจะไปปฏิบัติภาวนาที่ต่างจังหวัดกันอยู่สม่ำเสมอ

คุณแม่บัณฑิตา: ตัวแม่เองสนใจศึกษาธรรมะมานานแล้ว ที่บ้านก็จะมีหนังสือธรรมะเยอะ ซึ่งลูกๆก็จะได้หยิบมาอ่านและซึมซับธรรมะไปบ้าง นอกจากนี้แต่ไหนแต่ไรมาในวันหยุดพ่อกับแม่ก็จะพาไปทำบุญกันอยู่เป็นประจำ กิจกรรมที่เราทำกันอยู่เรื่อยๆก็มีหลายอย่างมาก ทั้งไปทอดกฐิน ทอดผ้าป่า ถวายเทียนพรรษา ถวายนมที่โรงพยาบาล สงฆ์ ไปเลี้ยงเด็กกำพร้า ไปบ้านพักคนชรา รวมทั้งไปซื้อปลาที่ตลาดไปปล่อย แต่เรื่องที่ลูกๆสนใจการปฏิบัติภาวนากันจริงจัง ปัจจัยสำคัญก็มาจากความสนใจของเด็กๆเค้าเองด้วยค่ะ พ่อกับแม่ไม่เคยไปบังคับยึดเยียดอะไรเลย ที่ทำคือสนับสนุนเค้าเท่านั้นเอง และเนื่องจากว่าครอบครัวเราให้ความสำคัญกับการปฏิบัติภาวนากันทั้งบ้าน มีโอกาสเมื่อไหร่ก็จะไปหาสถานที่สงบปฏิบัติด้วยกันค่ะ

ต้นหยง: การเลี้ยงลูกสาวแตกต่างจากการเลี้ยงลูกชายบ้างมั๊ยคะ

คุณแม่บัณฑิตา: ต่างกันมากค่ะ น้องอ้อมจะเป็นคนเรียบร้อยเหมือนตุ๊กตา จับเค้าวางตรงไหนเค้าก็จะอยู่ตรงนั้น เค้าจะพร้อมรับทุกอย่างที่เราบอให้ ส่วนอ้อพลุกชายคนเล็ก (อ๋ม) จะชอบเล่นชน เหมือนเด็กผู้ชายทั่วไปที่นั่นนี่ๆไม่ได้ แต่ก็เป็นคน

ชอบอ่านหนังสือ อ่านหมดทุกชนิดรวมทั้งหนังสือธรรมะ วิธีเลี้ยงเค้าสองคนก็เลยจะมีความแตกต่างกันบ้าง แต่แม่ก็ให้ความดูแลเอาใจใส่เท่าๆกันคะ

ต้นหยง: ขอลถาม คุณอ้อฟสักนิดคะ จากที่คุณแม่เล่าให้ฟังเรื่องอ่านหนังสือธรรมะ ตั้งแต่เด็ก อยากให้ช่วยแชร์ตรงนี้คะว่าที่มาที่ไปของการสนใจปฏิบัติภาวนานี้เริ่มต้นจากตรงจุดไหนคะ

คุณอ้อฟ: ครับ เนื่องจากผมเป็นคนชอบอ่านหนังสือทุกชนิดมาตั้งแต่เด็ก รวมทั้งหนังสือธรรมะ ตรงนี้ก็เป็นผลพลอยได้ ทำให้ผมไม่กลัวที่จะอ่านหนังสือธรรมะ ที่คนส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นยาขม ส่วนความศรัทธาในการปฏิบัติธรรมเริ่มต้นจริงๆเมื่อสมัยยังเรียนหนังสืออยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ตอนเรียนปริญญาตรีปีที่ ๒ - ปีที่ ๓ ได้มีโอกาสอ่านหนังสือธรรมะของหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช แล้วเกิดศรัทธาและหันมาสนใจการปฏิบัติภาวนาในแนวสติและใน ปี ๔๙ หลังจากที่เรียนจบปริญญาโท ก็ได้มีโอกาสบวชเป็นเวลา ๙ สัปดาห์ แม้จะเป็นการบวชในระยะเวลาไม่นานมาก แต่ก็ทำให้ครอบครัวได้มีโอกาสไปฟังธรรมะและเป็นจุดเริ่มต้นให้หันมาสนใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังกันทั้งบ้าน

ต้นหยง: แล้วที่ลูกๆสองคนไปเรียนหนังสือที่ประเทศสหรัฐอเมริกาทั้งคู่ มีแพลนยังไ้กับตรงนี้คะ**

****หมายเหตุ:** คุณอ้อมปัจจุบันอายุย่าง ๒๘ ปี ได้รับทุนกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไปศึกษาต่อระดับ ตรี-โท-เอก ที่มหาวิทยาลัย Carnegie Mellon ประเทศสหรัฐอเมริกา ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำที่สถาบันวิทยาการหุ่นยนต์ภาคสนาม (FIBO) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี บางมด ส่วนคุณอ้อฟปัจจุบันอายุ ๒๖ ปี สำเร็จการศึกษาปริญญาโท ในสาขา Computer Science ณ มหาวิทยาลัย Washington University (St. Louis, MO) ประเทศสหรัฐอเมริกา ปัจจุบันเป็น programmer ที่บริษัท DST International

คุณแม่บัณฑิตา: เมื่ออ้อมอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ก็สอบได้ทุนการศึกษาเพื่อไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา พ่อกับแม่ก็เห็นเป็นโอกาสที่ดีว่า ถ้าส่งทั้งพี่ทั้งน้องไปเรียนต่างประเทศด้วยกัน มีอะไรจะได้ช่วยเหลือกันได้ ก็เลยมาถามความเห็นอ้อมว่า อยากจะไปเรียนต่อที่อเมริกาด้วยอีกคนมั้ย

ต้นหยง: แล้วสรุปคุณอ๊อฟได้ไปเรียนหนังสือที่ประเทศสหรัฐอเมริกาตอนไหนคะ

คุณแม่บัณฑิตา: ไปตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ ๕ จนจบปริญญาโทคะ

ต้นหยง: มาถึงตรงนี้ทำให้ต้นหยงเห็นว่าคุณแม่บัณฑิตาได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาของบุตรมากทีเดียว

คุณแม่บัณฑิตา: ใช่ค่ะ

ต้นหยง: ตรงจุดนี้ขอค้นบทสัมภาษณ์ไปถามคุณอ๊อฟสักนิดค่ะว่า สาเหตุที่ตัดสินใจไปเรียนที่ประเทศสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ คืออะไรคะ เพราะช่วงนั้นก็ยังไม่ได้โตเป็นผู้ใหญ่มากนัก

คุณอ๊อฟ: ส่วนตัวมีความสนใจที่จะเรียนทางด้าน computer โดยเน้นไปในด้าน software เห็นว่าอเมริกาน่าจะมีโอกาสให้เรามากกว่า ก็เลยตัดสินใจไปเรียนต่อตั้งแต่ตอนนั้นครับ

ต้นหยง: ค่ะ คราวนี้ขอย้อนกลับมาถามที่คุณแม่บัณฑิตาต่อ ในการเลี้ยงลูกจนโตขนาดนี้ เหนื่อยมั๊ยคะ

คุณแม่บัณฑิตา: เหนื่อยค่ะ แต่มีความสุขที่ได้เห็นความสำเร็จของเค้าทั้งคู่

ต้นหยง: ก็เป็นความสุขอย่างหนึ่งของคนเป็นแม่ ที่เห็นลูกทั้งสองเติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างมีคุณภาพ ทั้งคุณแม่และคุณพ่อได้ให้สิ่งที่ดีที่สุดในทางโลกคือการศึกษาที่ดี และในทางธรรมคือธรรมะ ในการปูพื้นฐานให้เค้าทั้งสองอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ไม่เบียดเบียนใครในกรอบของศีล ๕ และใช้ชีวิตอย่างมีทุกขัไม่เเยอะ โดยอาศัยธรรมะเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิต

ต้นหยง: คราวนี้จะย้อนมาถามเกี่ยวกับเกร็ดในทางธรรมกันบ้าง ในฐานะที่คุณแม่เป็นอีกผู้หนึ่งที่ศรัทธาในพระรัตนตรัยอย่างมั่นคง ได้ศึกษาธรรมะมาเป็นเวลาที่ปีแล้วคะ

คุณแม่บัณฑิตา: พอมีลูกคนที่ ๒ ก็เริ่มสนใจธรรมะ ช่วงนั้นอ่านหนังสือธรรมะไปเรื่อยๆ ปฏิบัติธรรมบ้างแต่ก็ไม่ถูกทาง จนในปี ๒๕๔๕ อ๊อฟได้แนะนำให้เข้าไปอ่าน

ธรรมะในเว็บวิมุตติ (<http://www.wimutti.net/>) ของหลวงพ่อ ปราโมทย์ ปาโมชฺโช ก็ทำให้เข้าใจการปฏิบัติธรรมมากขึ้น บวกกับได้มีโอกาสเจอคุณดังตฤณหลังจากนั้น ไม่นาน

ต้นหยง: และสาเหตุที่สนใจจนมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติภาวนาเพื่อพระนิพพาน ตรงนี้เกิดขึ้นมาจากสาเหตุใดคะ เพราะดูเหมือนก็มีชีวิตที่มีความสุขในทางโลก ไม่น้อยทีเดียว

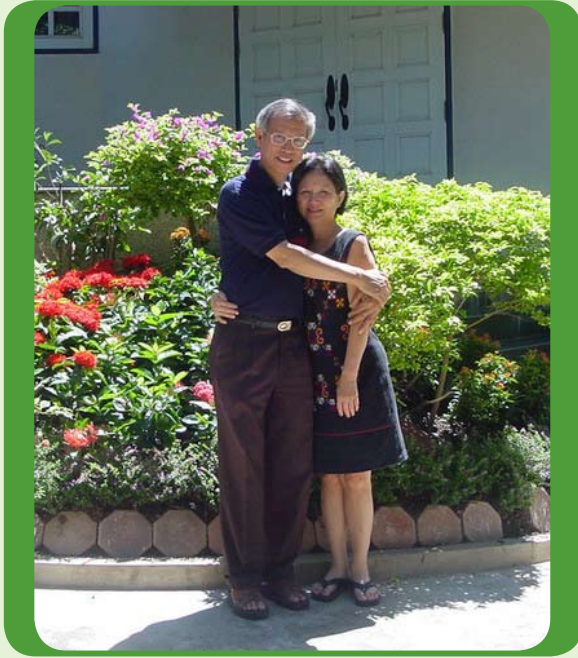
คุณแม่บัณฑิตา: แม่ถือว่าโชคดีที่ได้พบเจอครูบาอาจารย์ที่ท่านสอนและชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติภาวนา ทำให้เรามีสัมมาทิฐิ และเห็นว่างานปฏิบัติธรรมเป็นงานหลักในชีวิตนี้ค่ะ

ต้นหยง: ตรงนี้ขอลถามคุณอ้อมและคุณอ้อพด้วยค่ะ ว่าสาเหตุใดที่มุ่งมั่นในการปฏิบัติภาวนาแบบเป็นจุดหมายที่สำคัญที่ตั้งเอาไว้ในชีวิตนี้คะ

คุณอ้อม: อ้อมรู้สึกว่าคุณอ้อมพร้อมขนาดนี้แล้ว.. ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติชาตินี้แล้วจะरोไปชาติไหน.. ครูบาอาจารย์ท่านสอนเสมอว่าแค่ได้เกิดเป็นคน ได้พบพระพุทธศาสนาก็ถือว่าโชคดีมหาศาลขนาดไหนแล้ว แต่กับอ้อม.. อ้อมได้มาเกิดในครอบครัวที่สนับสนุนเต็มที่ พอจะเริ่มต้นสนใจธรรมะก็ได้มาทางที่ถูก ได้มาเจอพ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่ท่านเมตตา เหลืออย่างเดียวที่อ้อมต้องทำคือ ตั้งใจ ไม่ละความเพียรเท่านั้นเอง ถ้าอ้อมรอไปอีก มัวแต่ประมาทไป ชาติหน้าชาติไหนก็ไม่รู้จะต้องเกิดเป็นอะไร จะได้มาพร้อมทุกอย่างแบบนี้ก็มัย้อ้อมเลยตั้งใจกับตัวเองไว้ว่าจะถือเอาการปฏิบัติเป็นงานหลักของอ้อม ให้ความสำคัญมาก่อนอย่างอื่นคะ

คุณอ้อพ: เห็นด้วยกับอ้อมครับ

ต้นหยง: ค่ะ ที่นี่ย้อนมาถามคุณแม่ ธรรมะที่ได้จากการปฏิบัติธรรมมีส่วนส่งเสริมในด้านการใช้ชีวิตครอบครัว ฦ ทุกวันนี้อย่างไรบ้าง

คุณแม่บัณฑิตา: ทำให้ทั้งครอบครัวมีแนวคิดไปในทิศทางเดียวกัน ทุกคนต่างมีจุดหมายเดียวกัน คือปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ ทำให้ครอบครัวเราเข้าใจกัน แล้วก็ เป็นกัลยาณมิตรทางธรรมร่วมกันด้วย

ต้นหยง: ก่อนและหลังที่จะศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนาแบบทุกวันนี้ ชีวิตครอบครัวเป็นอย่างไรบ้างคะ แตกต่างกันอย่างไรร

คุณแม่บัณฑิตา: ส่วนที่แตกต่างก็คงเป็น ต่างคนต่างมุ่งไปที่การปฏิบัติธรรม มีเวลาว่างก็จะหาโอกาสไปปฏิบัติธรรมร่วมกัน ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่พอมีวันหยุดก็จะไปเที่ยวพักผ่อนกัน

ต้นหยง: คุณแม่พอใจกับชีวิตครอบครัวในทุกวันนี้แล้วหรือยังคะ ลูกๆก็ทำงานกันลงตัวแล้ว หมดห่วงหรือยังคะในฐานะหัวอกคนเป็นแม่

คุณแม่บัณฑิตา: พอใจมากค่ะ แต่ในหน้าที่ของคนเป็นแม่ก็ยังห่วงลูกอยู่เสมอ

ต้นหยง: แล้วเป้าหมายในชีวิตของคุณแม่คืออะไรคะ

คุณแม่บัณฑิตา: การปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ค่ะ

ต้นหยง: ในด้านการทำทาน การรักษาศีล และการปฏิบัติภาวนาของคุณแม่เป็นอย่างไรบ้างคะ อยากให้ช่วยแชร์เล่าประสบการณ์ให้กับทางท่านผู้อ่านสักนิดค่ะ ในฐานะที่ประสบความสำเร็จทั้งในด้านการทำงาน ครอบครัว และมีชีวิตที่มีความสุขโดยใช้ธรรมะเป็นเครื่องหล่อหลอมของครอบครัว

คุณแม่บัณฑิตา: ในส่วนของการทำบุญ ทำทาน เมื่อมีโอกาสก็จะทำอยู่เรื่อยๆ ในด้านการรักษาศีล ๕ ก็ปฏิบัติอยู่ทุกวัน ส่วนในด้านการปฏิบัติธรรมยังไม่ก้าวหน้าเท่าไร เพราะยังมีงานในทางโลกที่ต้องรับผิดชอบอยู่ค่อนข้างเยอะ แต่เมื่อมีเวลาและโอกาาก็จะไปปฏิบัติธรรมอยู่เรื่อยๆ

ต้นหยง: จากที่ได้พูดคุยเกี่ยวกับคุณแม่มาสักพัก คราวนี้มาพูดคุยกับคุณอ้อมและคุณอ้อฟบ้างนะคะ ทราบมาว่าทั้งคุณอ้อมและคุณอ้อฟเป็นนักดนตรีไทยที่ได้ไปเล่นตามงานต่างๆด้วย อยากจะให้ช่วยเล่าเกี่ยวกับตรงนี้สักนิดค่ะว่า เล่นดนตรีชนิดไหนแล้วฝึกซ้อมมานานเท่าไรแล้วคะ

คุณอ้อม: อ้อมเริ่มเรียนซิมและอิเล็กทรอนิกส์มาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ค่ะ หลังจากนั้นก็มีโอกาสเล่นดนตรีชนิดอื่นๆ เช่น ระนาด เปียโน กีตาร์ กูเงิ้ง แต่เครื่องดนตรีที่ถนัดที่สุดคือ ซิม พอได้ไปเรียนต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกา อ้อมก็พกเอาซิมคู่ชีพติดตัวไปด้วย ทำให้มีโอกาสได้เผยแพร่ศิลปะดนตรีไทยตามงานต่างๆอยู่เรื่อยๆค่ะ

คุณอ้อฟ: สำหรับผมจะแตกต่างจากพี่อ้อม ช่วงแรกๆ สมัยเด็กๆ ผมจะตามไปดูพี่อ้อมเรียนซิมก่อน ไปนั่งฟังซะส่วนใหญ่ แล้วก็ค่อยพัฒนามาเป็นมือฉิ่งให้กับวงปี่พาทย์ พอเริ่มซิมซั่มมากขึ้นก็เล่นดนตรีได้ ผมเรียนทั้งซิม ซ้อวง และอิเล็กทรอนิกส์ แต่เครื่องดนตรีที่ถนัดที่สุดคือ ซิมเหมือนกัน พอได้ไปเรียนที่อเมริกาก็ได้นำซิมไปด้วย โดยมีจุดประสงค์เหมือนกับพี่อ้อม นอกจากนี้ช่วงที่กลับมาเมืองไทยระหว่างปิดเทอม

เวลาเราไปทำบุญที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าหรือบ้านพักคนชรา เราก็จะติดเครื่องดนตรีไปด้วย เพื่อไปเล่นให้ความบันเทิงด้วยครับ

ต้นหยง: อนุโมทนาด้วยค่ะ จากความสนใจหลายด้านของทั้งคู่ คราวนี้มาคำถามทางธรรมบ้างค่ะ ทราบมาว่าคุณอ้อมและคุณอ๊อฟช่วยงานของคุณดังตฤณด้วย อยากให้ช่วยเล่าตรงนี้สักนิดค่ะ ว่าทำอะไรบ้าง

คุณอ้อม: งานที่อ้อมช่วยส่วนใหญ่จะเป็นงานทางด้านเว็บไซต์ค่ะ เพราะว่าตัวอยู่ต่างประเทศ งานที่สะดวกช่วยก็เลยจะเป็นงานที่ทำผ่านเน็ตได้ นอกจากนี้ก็มีโอกาสได้ช่วยอ่านอัดเสียงหนังสือเตรียมเสปียงไว้เลี้ยงตัวเล่ม ๑ และ ๒ รวมทั้งหนังสือคิดจากความว่างเล่ม ๑ เป็นหนึ่งในทีมงานช่วยทำหนังสือวาทะดังตฤณ และได้ช่วยงานทางด้าน graphic design ของหนังสือบ้างเล็กน้อยค่ะ

คุณอ๊อฟ: ส่วนผมก็เป็นหนึ่งในทีมงานช่วยในด้านการแปลหนังสือธรรมะ และเข้าร่วมในการประชุมกิจกรรมทางธรรมะต่างๆที่จัดโดยทีมงานอาสาของพี่ตุลย์ครับ

ต้นหยง: ทำมาก็ปีแล้วค่ะ และได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากการทำกิจกรรมเหล่านี้คะ

คุณอ้อม: ทำมา ๓ ปีแล้วค่ะ ประโยชน์จากการทำกิจกรรมนี้ อย่างหนึ่งก็คือ ทำให้ อ้อมได้มารู้จักคนที่สนใจธรรมะเหมือนกันกับเรา ได้เจอกัลยาณมิตรที่ดี นอกจากนี้ อ้อมยังถือการทำกิจกรรมเหล่านี้เป็นการพักผ่อนจากการเรียนหนังสือด้วยค่ะ และที่สำคัญคือ พอได้มาช่วยทำงานบุญแล้วได้รับรู้ว่ามีคนจำนวนมากได้ประโยชน์จากสิ่งที่เราทำ ก็ทำให้เกิดความชื่นใจ อิ่มใจอย่างมากเลยคะ

คุณอ๊อฟ: ของผมช่วยงานมาเกือบ ๔ ปีแล้วครับ ประโยชน์ที่ได้ก็คงคล้ายๆพี่อ้อมคือ ได้พบเจอกันที่สนใจธรรมะเหมือนกัน ทำให้รู้สึกอุ่นใจที่มีกัลยาณมิตรร่วมเดินทาง ไปบนเส้นทางธรรมด้วยกัน อีกทั้งก็เป็นความสุขใจอย่างหนึ่ง ที่ได้มีโอกาสช่วยทำงานทางด้านธรรมทานและการเผยแผ่ธรรมะครับ

ต้นหยง: แล้วจากการที่มาทำตรงนี้แบ่งเวลาจากงานประจำอย่างไรคะ

คุณอ้อม: ถ้าว่างจากงานประจำและงานภาวนา ก็จะแบ่งเวลาไปช่วยงานบุญครับ

ต้นหยง: จากการที่คุณอ้อมและคุณอ้อฟศรัทธาในพระพุทธศาสนาแบบมั่นคงตั้งในทุกวันนี้นี้ ก็อยากจะให้ช่วยเล่าถึงประโยชน์ของการปฏิบัติภาวนาสักนิดค่ะว่า มีส่วนส่งเสริมในด้านการใช้ชีวิตประจำวัน ทั้งด้านการทำงาน ครอบครัว ฯลฯ อย่างไรบ้างคะ

คุณอ้อม: ทำให้รู้เท่าทันอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับจิตใจตัวเองได้ดีขึ้น รู้จักตัวเองมากขึ้น และรู้เป้าหมายที่แท้จริงของชีวิตของตัวเองค่ะ ตอนนี้อ้อมให้ความสำคัญของการปฏิบัติธรรมเหนือทุกอย่าง เมื่อก่อนไม่รู้ว่าจะจุดหมายของชีวิตคืออะไร เหมือนกับต้องทำทุกอย่างตามหน้าที่ให้ดีไปเรื่อยๆ

คุณอ้อฟ: ธรรมะมีส่วนช่วยให้มองสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองได้ชัดเจนยิ่งขึ้นครับ จากแต่ก่อนที่เห็นแต่เพียงว่า สิ่งนั้นชอบใจ สิ่งนี้ไม่ชอบใจ ก็เป็นกลางกับอารมณ์มากขึ้น ทำให้เห็นภาพรวมของสถานการณ์ต่างๆได้ดีขึ้น ซึ่งพอเห็นภาพรวมได้ชัดมากขึ้น ก็จะหาแนวทางแก้ไขกับปัญหาได้ตรงเป้าหมายมากขึ้น เลยทำให้ใช้ชีวิตอย่างไม่จมอยู่กับปัญหาจนเกินไป ซึ่งมีประโยชน์กับชีวิตในทุกๆด้านที่คุณต้นหยงถามมาครับ

ต้นหยง: สำหรับวันแม่ที่จะมาถึง คุณแม่อยากบอกอะไรกับลูกทั้งสองบ้างมั๊ยคะ

คุณแม่บัณฑิตา: อยากให้ลูกๆใช้ชีวิตด้วยความไม่ประมาท โดยเฉพาะให้เน้นการปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องหลัก แม้จะมีหน้าที่การงานทางโลกที่ต้องรับผิดชอบ แต่ก็ต้องไม่ทิ้งงานทางธรรม เพราะงานทางโลก เมื่อจบขาคินี้ไป ขาคีหน้าก็ต้องมาเริ่มต้นศึกษาทำงานดินร่นกันใหม่ แต่งานปฏิบัติธรรมเป็นงานข้ามภพข้ามชาติ ควรให้ความสำคัญเหนืออย่างอื่น

ต้นหยง: คราวนี้ต้นหยงก็อยากให้คุณอ้อมและคุณอ้อฟได้พูดคุยเกี่ยวกับคุณแม่สักนิดคะ ในโอกาสวันแม่ปีนี้

คุณอ้อม: อ้อมอยากบอกว่า โชคดีที่สุดในชีวิตของอ้อมคือได้เกิดเป็นลูกของคุณแม่ค่ะ แม่คอยดูแลเอาใจใส่ทุกอย่าง สนับสนุนในทุกด้าน ทั้งด้านการเรียน การ

ทำกิจกรรม รวมทั้งธรรมะและการปฏิบัติภาวนา อยากจะบอกว่า “ขอบคุณและรักแม่มากค่ะ”

คุณอ๊อฟ: (พยักหน้า อมยิ้ม) เหมือนอ้อมครับ

ต้นหยง: แล้ววันแม่ปีนี้ ตั้งใจจะทำอะไรให้คุณแม่เป็นพิเศษมั๊ยคะ

คุณอ้อม: ก็คงจะชวนกันไปทำบุญหรือไปปฏิบัติธรรมทั้งครอบครัวเหมือนทุกครั้งล่ะค่ะ

คุณอ๊อฟ: ตรงนี้เป็นกิจกรรมที่ครอบครัวเราทำร่วมกันเป็นประจำเมื่อมีเวลาและโอกาสอยู่แล้วครับ

ต้นหยง: ค่ะ ก่อนจากกันวันนี้ คุณแม่บัณฑิตา คุณอ้อมและคุณอ๊อฟ จะฝากอะไรกับท่านผู้อ่านบ้างคะ

คุณแม่บัณฑิตาและลูกๆ: ขอให้ทุกท่าน “ใช้ชีวิตอย่างมีสติและไม่ประมาท”

วันนี้เราก็ต้องขอขอบคุณ คุณแม่บัณฑิตา คุณอ้อมและคุณอ๊อฟมากค่ะ ที่ได้มาแบ่งปันเกร็ดเล็กๆน้อยๆทั้งในด้านการดำเนินชีวิต การเรียนหนังสือ กิจกรรมดนตรี รวมทั้งเกร็ดทางธรรมะและการปฏิบัติภาวนา ส่วนฉบับหน้าเราจะไปพูดคุยกับผู้บริหาร รุ่นเยาว์กันค่ะ เกี่ยวกับแง่คิดในทางธรรมและการดำเนินชีวิตค่ะ ก็ต้องติดตามกันนะค่ะ สำหรับฉบับนี้ก็ต้องขอลาไปก่อน ธรรมรักษาค่ะ

สารบัญ ←

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ **ธรรมะใกล้ตัว** ด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะทำถ่ายทอด มีสิ่งที่คิดว่าอยากแบ่งปัน ความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู้กิเลส

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้คุณฯ ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน **ธรรมะใกล้ตัว** ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งฝันตัวมอยู่ในโลกธรรม เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ขบคิดข้อธรรม ผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใครสามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะ

ได้ฝึกริเริ่มวลีสะดุดใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแง่คิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิชาที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการพูดโดยดีเหมือนน้ำพุไม่รู้จักรู้สิ้น กับทั้งเป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคล ผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: สัพเพเหระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรม หรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่นาประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ดี กลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เทียววัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่กัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมหาศาล

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยากาศ ปฏิบัติ ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรบกวนส่งภาพสวย ๆ มาประกอบบทความด้วยนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และเป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่

บนเส้นอริยมรรคเส้นเดียวกันนี้

<http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือสาระนำร้อนเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คนทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับผู้อ่าน จากแง่มุมต่างๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้ความเชี่ยวชาญต่างๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกินยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอจำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงานในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการนำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผลกระทบต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ในวงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มาจากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็นส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

๒. อ่านสัณนิท ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็นจำนวนมากชิ้นขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลดเวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามาช่วยกันคัดเลือก และพิสูจน์อักษรของทุกบทความ ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตามแนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจสอบคำถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจสอบให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้องผ่านสายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย

เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่สอดคล้องกัน ขอให้ใช้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้คะ

- ▶ **เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมายตกใจ (!)**
เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้าและวรรคด้านหลัง เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรอกหรือ? ฉันทึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”
- ▶ **การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่**
สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ [Enter] เพื่อตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรูดคำอัตโนมัติของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ อยากให้ช่วยดูการตัดคำด้วยนะคะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่านได้ลื่น ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัดใหม่ฝากกลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่จำเป็น เช่น

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกรรมชอกาเมนนั่นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกรรมชอกาเมนนั่นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ) หรือดูหลักเกณฑ์อื่นๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้คะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่างๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับชิ้นงานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์กวีธรรม ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสัณนิทนะคะว่า บทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยัง จะได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แต่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อื่นกันคะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะคะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า

ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจด้วยค่ะว่า ความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยลองดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะคะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่นๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่าลืมเบรกสายตาผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่งๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะคะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติดๆ กันลงมาเรื่อยๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยากๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมากๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลังๆ ก่อนนะคะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทานบทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้นสามารถโพสต์ส่งได้ที่ กระดาน “ส่งบทความ” ได้เลยนะคะ ที่: <http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้นะคะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพหระธรรม) เทพธิดาโรงงาน โดย คนไกลวัด
(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางกาปฏิบัติ 1 โดย satima
(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่าทน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงาน

ได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแนบเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่างๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบกวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะคะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยคะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้เลยนะคะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยให้ประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้ลงหรือไม่

ปกติแล้ว เวทีแห่งนี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้อรรถาธิบายที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้รู้จริงในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับรับการลงแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่างๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้พิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดีๆ และเขียนอะไรดีๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมะที่ดี ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา ที่คุณ ‘ดังตฤณ’ มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขออนุโมทนาในจิตอันมีธรรมเป็นทานของท่านนะคะ

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>